

အမျိုးသမီးများ

ရှင်မြတ်နိုး

အမှန်းမင်္ဂလာ

“ ၄ - ၄ - ၄ ”

ပုံနှိပ်ပုတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ခေါ်တွေးကျေးသိမ်း(မြ-၀၀၈၂၇)
- ငွေကြယ်စာပေ အမှတ်-(၅၅) ကျောင်းလမ်း
၄/ထောင်စုကွက် သာကောတိပျို့နယ် ရန်ကင်း
ထောင်ဥက္ကလာပတိပျို့နယ် ရန်ကင်းမြို့
- အတွင်းနှင့်အရုံးပုံနှိပ်သူ - ဦးကျော်ဝင်း (မြ-၁၀၀၉၈)
- (ငွေကြေးသုံးပုံနှိပ်တိုက်)
- အမှတ်-၁၇၉၊ ၃၀လမ်း (၁၁)ရပ်ကွက်
ပန်းတဲတန်းမြို့နယ် ရန်ကင်းမြို့
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၆ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ
- အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်
- စာမျက်နှာ - ၁၀၀ ကျပ်
- ပြန်ဆိုရေး - ဝိသေယာဇာတိ
- အမှတ်-၂၂၃၊ ၃၇လမ်း၊ ၃၁-လမ်း
ပန်းတဲတန်းမြို့နယ် ရန်ကင်းမြို့
- ရန် - ၀၉ ၅၈၆၃၇၆၄ ၀၉-၅၀၀၉၈၉၅

၀၉၅-၀၃

ခွင့်ပြုတံဆိပ်
အမှန်အင်အား/ခွင့်ပြုတံဆိပ် ရန်ကင်း
ငွေကြယ်စာပေ ၂၀၁၆
(၂၄၀)စာ ၁၂ စင်တီမီတာ x ၁၇၀ စင်တီမီတာ
(၁) အမှန်အင်အား

အခန်း (၀)

“ဒီကလေးကို ကိုယ်တို့မွေးစားရမယ် နှင်းဆီနီ ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မြခက်က ကိုယ်တို့အိမ်မှာ အစေအပါးဆိုပေမယ့် ကိုယ်နဲ့ကစားဖော်ကစားဖက် တာဝန်ကြေခဲ့တဲ့ အစေအပါးလေ၊ မြခက် ဆုံးပါးသွားပြီမို့ သူ့ရင်သွေးလေးကို တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ပေးရမယ်”

တစ်နှစ်အရွယ်ကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲခေါ်ဆောင်လာတဲ့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူအား နီ မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် ဒီကလေးက အိမ်ဖော်မ မြခက်ရဲ့သွေးဖြစ်တဲ့အပြင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူနှင့်ရော လွတ်ကင်းရဲ့လားဟု သံသယတွေ အကြီးအကျယ်ဝင်နေခဲ့သည်။ မြခက်က ခင်ပွန်းဖြစ်သူတို့အိမ်က အစေခံပါ။ ကိုယ်နှင့်ရွယ်တူ။ ပြီးတော့ ရုပ်ရည်ရောမောသူဖြစ်နေ၏။ ကိုယ်နဲ့မငြိစွန်းခဲ့ဘူးဆိုတာ နီမယ့်။ လူကြီးမိဘတွေက ကိုယ်နှင့်နီကို အတင်းအကြပ် လက်ထပ်စေခဲ့

ခင်က မြခက်အား တောကိုပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

"အစေခံဆိုပေမယ့် မြခက်ကချောတယ် ... ဖြူဖြူပွေးပွေး နဲ့ ရန်မခနဲများ ငြိကြွလားမသိဘူးနော် နင်းဆီနီ ... ငယ်ငယ်လေး ထဲက ဒီမှာကြီးပြင်းလာပြီး အခုမှပြန်ခိုင်းတယ်ဆိုတော့ စဉ်းစား ကြည့်လေ"

ကိုယ်နဲ့နီကို စေ့စပ်ကြတော့ အကြောင်းသိသူငယ်ချင်း မာလာက တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။

"ကိုယ်တို့မှာလည်း ကလေးမှမရှိတာဘဲ ... အမွေစား အမွေခံသားအဖြစ် မွေးစားမယ် ... မင်းကိုအသိပေးတာနော်နီ"

"ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့တာဝန်က လွယ်တာမဟုတ်ဘူး နော် ကိုယ် ... နီကလည်း ကလေးအကြောင်း ဘာမှနားမလည် ဘူး ... ဖြစ်ဖို့မလားဟင်"

"ဖြစ်တယ်နီ ... မင်းက စိမ့်ခနဲခွဲပေးရုံပဲလေ ... ကိုယ် ကလေးထိန်းငှားမယ် ... ပြီးတော့ ထမင်းဟင်းချက်တဲ့ ဒေါ်သက် တို့သားအမိလည်း ရှိတာပဲလေ"

ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို နီ ကလန်ကဆန် မလုပ်ရဲပေ။ အနေ အထိုင်တည်ပြီး တိကျပြတ်သားသူလည်း ဖြစ်သည်။ မတတ်နိုင် တော့ဘူးလေ။ သူကခေါ်လာပြီပဲ။ ကလေးက အသားဖြူဖြူပွေး ပွေးလေး။ ရုပ်ရည်ကလည်း ချောချော။ ကိုယ်နဲ့ဆင်တူနေသလိုလို။ နီ မမေးရဲနဲ့။ အစေခံမရဲ့ ကလေးကို သားအဖြစ်မွေးစားရမယ်ဆို

တာတော့ နီ လုံးဝမနှစ်သက်မိပေ။

"ရှင်ကလေးမဟုတ်လား ... ရှင်နဲ့အိမ်ဖော်မတို့ ငြိစွန်းပြီး တိတ်တိတ်ပုန်း မွေးခဲ့တဲ့ ကလေးပဲ ..."

နီရင်ထဲမှာ မနာလိုဝန်တို့ခြင်းတွေနဲ့အတူ ကလေးကိုလည်း မချစ်မိ။ အမုန်းတွေသာ အစိုင်အခဲနှင့်တိုးဝင်နေသည်။

"မင်း စောင့်ရှောက်ပေးပါနီ ... တရားဝင်စာချုပ်စာတမ်း နဲ့ ကိုယ်မွေးစားဖို့ ခေါ်လာတာပါ"

"ကိုယ်"

"ပြော"

"ဒီကလေးရဲ့အဖေက ဘယ်သူလဲ ... အခုရှိသေးလား။ သူ့ အဖေနဲ့ စာချုပ်ချုပ်လာတာလား"

"မဟုတ်ဘူး ... သူ့အဖေလည်း ဆုံးသွားပြီတဲ့။ တခြားကိစ္စ တွေ မင်းသိစရာမလိုဘူးနီ ... ကလေးကိုပဲ မင်းသားအရင်းလို စောင့်ရှောက်ပေးပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုယ်ရယ် ... ကလေးကချစ်စရာလေးနော်။ နီကိုပေးပါဦး ချိုကြည့်ရအောင် ..."

ကလေးကို လုံးဝမချစ် မနှစ်သက်သော်လည်း ခင်ပွန်းရှေ့ မှာတော့ ရှစ်ဟန်ဆောင်ရမည်ဖြစ်သည်။ သဘောကောင်းပြုရမယ်။ ကလေးကို တယုတယခေါ်ဆောင်ပွေ့ချိုလိုက်ရတဲ့ တခဏမှာပင်

ရင်ဝမှာမီးစနှင့် ထိုးနှက်ခံလိုက်ရသလို ပူလောင်ပြင်းပြသွားရ၏။ အိမ်ဖော်မရဲ့ကလေး ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဘယ်လောက်အထိ သံယောဇဉ်ကြီးမားစွာ တွယ်တာရတဲ့မြေခက်လဲ။ ခင်ပွန်းက နီအား နည်းနည်းလေးမှ ချစ်ဟန်မပြခဲ့။ အထူးအထူးလည်း မရှိ။ ဝတ္ထုရားအရသာ ပြောဆိုဆက်ဆံနေခဲ့သည်။

“သားလေးနာမည်ကို ဘယ်လိုပေးရမလဲ ... ကိုယ့်သားဆိုတော့ ကိုယ့်နာမည်ပါရမယ် ... ချစ်မဝသူ ... ဟုတ်တယ် ... ကိုယ့်နာမည်က မင်းသူဆိုတော့လေ သားသား ချစ်မဝသူ ... ဟုတ်ပြီနော် ဒက်ဒီချစ်မဝတဲ့ သားသားလေး ... ”

ကိုမင်းသူ ... ရှင်ဘယ်တုန်းကများ ဒီလောက်အထိ ချစ်တတ်သွားရတာလဲ။ အဖြစ်သံနေလိုက်တာ။ အစေခံမရဲ့ ကလေးကိုများ ခွဲရာကောင်းလိုက်တာ။ သေချာတာကတော့ ဒီကလေးက ကိုမင်းသူသားအရင်းပဲ။ အိမ်ဖော်မရဲ့ညီတာ ရှင်အခု ပြန်ခေါ်လာခဲ့တာ မဟုတ်လား။ မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာ။ နှင်းဆီနီရဲ့ နှုတ်ခမ်းသားတွေပေါ်က အပြုံးတွေက အမုန်းတွေလွှမ်းနေခဲ့သည်။

“သားအတွက် အခန်းတစ်ခန်းပြင်ဆင်ပေးရမယ် ... သားကို လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ ကြီးပြင်းစေမယ် ... သားက ဒက်ဒီရဲ့အနာဂတ်ပဲကွာ”

နှင်းဆီနီစိတ်ထဲမှာ ဖြစ်နိုင်လျှင် ကလေးကို လည်ပင်း

ထည့်စံပြစ်လိုက်ချင်လာသည်။ သားက သူ့ရဲ့အနာဂတ်တဲ့လေ။ နိက ကိုယ်နှင့်လက်ထပ်ပြီး ခြောက်လအကြာတွင် သားအိမ်မှာအနာဖြစ်၍ သားအိမ်ထုတ်ပြစ်လိုက်ရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ ရင်သွေးမရနိုင်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့်ပင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူရဲ့အချစ်တွေ သံယောဇဉ်တွယ်ပြီးနိုင်မည့် အခွင့်အလမ်းမရှိနိုင်တော့။ နဂိုကမှ အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမဟုတ်လား။ အစေခံမနှင့် အချစ်ပြိုင်လှရတာပင် နှင်းဆီနီ ခံပြင်းလျှက် ဒေါသတွေပေါက်ကွဲချင်သည်။

“မင်းလည်း ကလေးမရနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လားနီ ... သားလေး ချစ်မဝကိုပဲ သားအရင်းသတ်မှတ်ပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင်လေ ကိုယ့်သားချစ်မဝသူကို မှည့်တစ်ပေါက်လေးတောင် ဖထိခိုက်စေအောင် နီ စောင့်ရှောက်ပေးပါ ... ”

သေလိုက်ပါလား ကိုမင်းသူ ... အစေခံမသားကိုများ နှင်းဆီနီရဲ့မာနတွေကို ရိုက်ချိုးပြစ်ဖို့ ရှင်ကကြိုးစားနေတာလား။ ကိုမင်းသူအား နှင်းဆီနီ မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုး ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“သမီးနှင်းဆီနီ ... မာနတွေကို လျော့ချပြစ်လိုက်ပါသမီးရယ် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်မင်းသူကို အောက်ကျစ်ပေါင်းသင်းပါ။ သမီးဘဝမှာ မှီခိုအားထားရာပဲလေ ... ”

နှင်းဆီနီတို့ မိဘတွေစီးပွားကွာသွားသည်။ အကြွေးတွေပိုင်းပြီး ကုန်းကောက်စရာပင် မရှိတော့။ ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် သေဆုံးသွားကြရ၏။ ဖေဖေမိတ်ဆွေရဲ့သား ကိုမင်းသူ

နှင့်လက်ထပ်စေခဲ့တာကပင် ဖေဖေမိတ်ဆွေက ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးတာ ဖြစ်ခဲ့၏။ နှင်းဆီနီကို လက်ထပ်ရန် ကိုမင်းသူက အပြင်းအထန်ပြင်းဆန်နေခဲ့သည်။

“သား မချစ်မနှစ်သက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ပါရစေနဲ့ ဖေဖေ ... လုံးဝလက်မခံနိုင်ပါဘူး”

“နှင်းဆီနီအမေက ဖေဖေရဲ့ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းပဲ သူတို့စီးပွားကျနေတဲ့အချိန် ကျန်းမာရေးလည်း မကောင်းတော့ဘူး သူတို့သမီးကို ဖေဖေစောင့်ရှောက်ပေးရမယ်၊ တာဝန်ယူရမယ် ... ဒါပဲ ...”

ကိုမင်းသူရဲ့မိဘတွေက အတင်းအကြပ်ပင် စေ့စပ်ပြီး အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ပေးခဲ့သည်။ အချစ်မပါတဲ့အထဲ နှင်းဆီနီကလည်း မိန်းကလေးရောဂါဖြစ်ပြီး သားအိမ်ထုတ်ပြစ်လိုက်ရတဲ့ အားနည်းချက်ကရှိနေ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ခင်ပွန်းအား မလွန်ဆန်နိုင်ဘဲဖြစ်ရသည်။

“နှင်းဆီနီ ... ဒီကလေးကို မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာ နမ်းဆိုသလိုပဲ ... ကိုမင်းသူရှေ့မှာ ချစ်ဟန်ဆောင်ပြလိုက်စမ်းပါ”

နှင်းဆီနီ ရုတ်ချည်းပင် အပြုံးတွေဝေသွားရကာ ကလေးပါးပြင်လေးကိုလည်း တစ်စုံတစ်ခုလှလိုက်သည်။

“ချစ်စရာလေးနော် ကိုယ်ရယ် ... သူ့အမေရဲ့အသိုင်းအဝန်းတွေနဲ့ရော ဂှင်းရှင်းလင်းလင်းလုပ်ခဲ့ရဲ့လားကိုယ် ...”

“အားလုံးရှင်းပါတယ် မြခက်မှာအမျိုးအဆွေလည်း မရှိဘူး။ သားကို မင်းမွေးခဲ့တဲ့သားလို့ပဲ သဘောထားလိုက်ရင်ရပြီ”

“ကိုယ်ရယ် ... ပြောနေစရာလား။ နီမှကလေးမရနိုင်တော့တာလေ၊ နီကိုကိုယ်က ကွာရှင်းမဖြစ်တာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီနော် သားလေး ချစ်စရာလေး ... နီ့အတွက် ဆုလာဘ်ကြီးတစ်ခုကို ကိုယ်ကပေးလိုက်တာပဲ”

မင်းသူကတော့ နှင်းဆီနီကို သိပ်ပြီး သဘောမကျမိပေ။ မိဘတွေ ငွေကြေးချမ်းသာစဉ်က မာနထောင်လွှားမောက်မာလွန်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် သတင်းကြီးသည်။ မထင်မှတ်ဘဲ မိဘတွေစီးပွားကျသွားကာ သေဆုံးကြမ ငြိမ်ကုတ်သွားသူပါ။ မင်းသူမိဘတွေကလည်း နှင်းဆီနီနှင့် အတင်းအကြပ်လက်ထပ်စေခဲ့သည်။

“သား ... နှင်းဆီနီကို လက်ထပ်ပါ၊ ဖေဖေတို့ သေသွားတာကို မင်းမြင်ချင်လို့လား ... အိမ်ဖော်မကို ရွေးမတော်ဖို့ဆိုတာ ဖေဖေတို့ အသိုင်းအဝန်းမှာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

သူနှင့်မြခက်တို့ ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီး မြခက်အား သူရိုးပြေးသွားတဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့သည်။ မိဘတွေ အတင်းလိုက်ခွဲပြီး မြခက်အား ငွေတွေပေးကာ တိမ်းရှောင်စေခဲ့၏။ မြခက် ခြေရာဖျောက်သွားခဲ့သည်။

“သူငွေသားနဲ့အိမ်စေမ ဘယ်လိုမှပေါင်းဖက်လို့ မသင့်တော်”

မြတ်နိုး

ပါဘူး မောင်ရယ် __ ကျေးဇူးရှင် ဖေဖေကြီးနဲ့မေမေကြီးကိုလည်း မြခက် ယောက္ခမတော်ဖို့ သတ္တိမရှိလို့ပါနော် __ ဝေးဝေးမှာပဲနေပါ ရစေ”

နောက်ဆုံး မြခက်နှင့်သူ ဝေးကွာခဲ့ရလေသည်။ မြခက်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာ သူ့သိထား၏။ သူ့အရမ်းစိတ်ပူပြီး နေရာအနှံ့ရှာ ဖွေစုံစမ်းသော်လည်း မြခက် ပျောက်သွားလေသည်။

“မောင် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ မြခက်ရယ် __ မောင့်ရင်သွေး လေး ဆင်းရဲကွဲကွဲရောက်နေရမယ့်အရေး မောင် တွေးတောင်မတွေး ရဲတော့ဘူး __ မောင့်အချစ်ဦးက မြခက်ပါ။ မင်းကို မောင် အရမ်း ချစ်တယ်”

မိဘတွေ အတင်းအကြပ် လက်ထပ်ပေးတဲ့ နှင်းဆီနီကို လက်ထပ်လိုက်ရသည်။ မေမေကွန်းမာရေး မကောင်းတော့လို့ပါ။ မြခက်ကလွဲပြီး တခြားမိန်းကလေးကို မချစ်နိုင်တော့။ သူ လက်ထပ်ပြီး တစ်နှစ်ကျော်အကြာမှာတော့ မြခက်ကိုသွားတွေ့ခဲ့ သည်။

“မြခက် __ မင်း __ မင်းမြခက်ပဲ။ ဒီကလေးက မောင့်သား လေးလား __ ချစ်စရာအရမ်းကောင်းတာပဲ __ မောင်နဲ့တူတယ် နော်”

ပြင်ဦးလွင်ကို အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနှင့်သွားတုန်း ပန်းရောင်းနေ

အပျိုးမင်းသား

တဲ့ မြခက်အား တွေ့ခဲ့ရသည်။

“မြခက် __ မင်းဘာတွေလုပ်နေတာလဲ __ မောင်လိုက်ရှာ သေးတယ် __ ရက်စက်တယ်ကွာ”

“ကိုမင်းသူရယ် အတိတ်က ကိစ္စတွေမေ့ဖြစ်လိုက်ပါတော့ နော် __ ကျွန်မဘဝနဲ့ကျွန်မ သဘောကျပါတယ် __ သားလေးနဲ့ ဘဝရပ်တည်နိုင်ပါတယ်”

“မဟုတ်တာဘဲ မြခက်ရယ် __ မင်းဒီလိုဘဝမျိုးနေရတာ မောင် မကြည့်ရက်ဘူး __ မောင့်သားလေးလည်း ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေရတာပဲ __ သားလေးကို မောင်ခေါ်သွားမယ် __ မင်းအတွက် လည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေလို့ရအောင် မောင်စီစဉ်ပေးမယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ လက်ခံပါနော်”

မြခက်က ငြင်းပေမယ့် သူကအတင်းအကြပ် စီစဉ်ပေးခဲ့ သည်။ သားကိုလည်း သူ့သားအဖြစ်မွေးဖွဲ့ စီစဉ်ခဲ့၏။ သူ့စနိုးနှင်းဆီနီ က သားသမီးမရနိုင်တော့ကြောင်း ပြောပြရသည်။

“ကျွန်မသားလေးကို မိထွေးနှိပ်စက်မှာ ကျွန်မ အရမ်း ကြောက်တယ် ကိုမင်းသူ __ ဖြစ်ပါ့မလား __”

“ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ မြခက် __ အားလုံး မောင်တာဝန်ယူ တယ်။ မင်းဆီ ခဏခဏ မလာစေချင်ရင် သားကိုပေးလိုက်ပါကွာ”

မြခက်ကလဲ သူမနှင့်မပတ်သက်ဖို့ မကြာခဏ တားဆီးနေ သည်။ သူ့လာလွန်း၍ သားကိုမွေးစားဖို့ သဘောတူလိုက်ရ၏။

မြခက်အတွက် သူ့ခြံနဲ့တစ်ထပ်တိုက်လေး စီစဉ်ပေးသည်။

“ဒီလောက်နဲ့ပဲ ရပ်လိုက်ပါတော့ ကိုမင်းသူရယ် ... ကျွန်မ အေးဆေးနေချင်ပြီ၊ ထပ်ပြီးမဆက်သွယ်ပါနဲ့တော့ ... သားလေး ဘဝရှေ့ရေးအတွက် မြခက်ပဲ အနစ်နာခံပျံ့မယ်လေ ... သားလေး အမေ အစေခံမမြခက်ဘဝကို ဖျောက်ဖျက်ပြစ်လိုက်ပါ”

“မြခက်ရယ်”

မင်းသူရဲ့နှလုံးသားက မြခက်အပေါ် ဘယ်လိုမှမေ့ဖျောက် လို့မရနဲ့။ မင်းခက် ထပ်ပြီးရှောင်ထွက်ပြေးသွားမှာစိုးရိမ်ပြီး အဆက် အသွယ်မလုပ်ရန် ထိန်းချုပ်နေရသည်။

“သားလေးနဲ့ မင်းကိုလုံးဝအဆက်အသွယ် မပြတ်ထားပါဘူး မြခက်ရယ် ... ခြောက်လတစ်ခါလောက်တော့ သားလေးနဲ့တွေ့ ပေးပါရမေ ... မင်းနှလုံးသားတွေ ဘယ်လောက်အထိ နာကျင်ကြေ ကွဲခဲ့ရမယ်ဆိုတာ မောင်အသိဆုံးပါကွာ”

“ကျွန်မကို ဒီလိုအသုံးအနှုန်းတွေနဲ့ မပြောဆိုပါနဲ့တော့နော်၊ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအဖြစ်ပဲ ဆက်ဆံပါ ... ကျွန်မဆီ မကြာခဏ မဆက်သွယ်စေချင်လို့ သားကို ရှင့်လက်ထဲထည့်ပေးလိုက်တာပါ”

မြခက်ရဲ့ သူ့အပေါ်ထားတဲ့ စေတနာမေတ္တာတွေကို သူ့နား လည်သည်။ သူ့ဘဝအတွက်ပဲ စဉ်းစားပေးခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ဘဝ သူ့ ဝုဏ်သိက္ခာတွေကို မထိခိုက်စေချင်၍ ဖြစ်သည်။

“ကိုယ်”

“ဟင်”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ ကိုယ်ခိုင်သွားလို့ပါ ... သား လေးအတွက်လား ...”

“ဪ ... အင်းလေ ...”

“ကိုယ်ရယ် ... ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့၊ ဒီက သားလေးအမေလေ တစ်ခါထဲ စဉ်းစားနေလိုက်တာ ...”

နီ သိတာပေါ့။ ရှင့်အဆက်ဟောင်းအကြောင်း စဉ်းစားနေ တာမဟုတ်လား။ မြခက်ဆိုတဲ့ မိန်းမ ဆုံးသွားပြီဆိုတာ နီမယုံမိ။ တစ်နေရာရာမှာရှိနေနိုင်သေးသည်။ ကိုမင်းသူရေ ဒီတစ်ခါတော့ ရှင့်အလှည့်ပဲ။ ရှင့်ကို မလွှပ်နိုင်အောင် ကျွန်မဘယ်လိုဖမ်းချုပ်ထား ရမလဲဆိုတာ ချက်ကောင်းကို ကိုင်ထားနိုင်ပြီလေ။

ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးထိန်းတော့ငှားရမယ် ... ကျွမ်း
ကျင်တဲ့သူပေါ့ ... သားလေးအတွက် စိတ်မချလို့”

အဖြစ်သည်းလွန်းနေသည်။ ကလေးအမေ မြခက် သေဆုံး
သွားပြီဆိုတာ နီမယုံကြည်။ အသေအချာစုံစမ်းဖို့ စီစဉ်နေ၏။
ကိုမင်းသူ ရှင်က ကျွန်မကိုလျှော့တွက်ထားတာကိုး။

“အိး ... အား”

“အိး ... အိး”

“တိတ်စမ်း”

နီ အော်လေ ကလေးကငိုလေ ဖြစ်နေသည်။ ကလေး
တင်ပါးအား ခပ်ဆတ်ဆတ်လေးရိုက်ပြစ်လိုက်၏။ ကလေးငိုတာ
ကို အမြင်ကတ်စွာ ကြည့်နေလိုက်သည်။

“အိး ... အိး ... ”

“အိး ... ”

“အိး ... အိး ... ”

“ငါက နင့်မိထွေးနော်၊ နင့်ငိုချင်သလောက်ငိုစမ်း ... ငါက
သနားမယ်မထင်နဲ့”

အိမ်မှာက အလုပ်သမားတွေကအစ နို့ဆွေမျိုးသားချင်း
မကင်းတဲ့သူတွေပါ နီသဘောပဲလေ။

“အိး ... အိး”

“အိး ... ”

အခန်း (၂)

“အိး ... အိး”

“အိး ... ”

“အိး ... အိး ... ”

“ဟဲ့ကောင်လေး ဘာဖြစ်လို့ အသံပြကြီးနဲ့ အော်ငိုနေရတာ
လဲ တိတ်စမ်း ... ”

“ဖြန်း”

“ဖြန်း”

ကလေးက ငိုလွန်းနေသဖြင့် နီစိတ်ညစ်လာသည်။ အမြင်
ကတ်စရာကောင်း၏။ အလုပ်သမားက မရသေးဘူး။ နီက မရှာပါနဲ့
ဟု ပြောလိုက်သည်။

“နီ အားနေတာပဲ ကိုယ်ရယ် ... ကလေးထိန်းမငှားပါနဲ့
တော့၊ နီ သားလေးပဲ စိစင်ကိုယ်တိုင် ထိန်းရမယ်လေ”

“ကျေးဇူးပဲနီရယ် ... မင်းကိုယ်တိုင် ထိန်းတော့လည်း ဝို

ပွင့်မြတ်နိုး

“အိတ်စမ်း ... နှင့်အဖေ လာကာနီးနေပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့များ
“ဘေးကင်းအထိ ငိုကျောရည်နေတာလဲ”

ကလေးပေါင်ကို ဆွဲလိမ်ပြစ်လိုက်ချင်ပေမယ့် ဒဏ်ရာရသွား
မှာနိုးလို့ပါ။ ခေါင်းအုံးနှင့် တဖုန်းဖုန်း ရိုက်ပြစ်လိုက်သည်။

“သေလိုက်စမ်း ... ကျွန်သရေကို မရှိဘူး”

“ဖုန်း ... ဖုန်း”

“ဖုန်း”

“အိ ... အိ ...”

“အား ... အိ ...”

ဒင်းအဖေ ပြန်လာခါနီး၍ ကလေးကိုကောက်ချီလိုက်ရ
သည်။ ချောထားမှ နို့ဗူးအား ကလေးပါးစပ်ထဲ ထိုးထည့်ပေးလိုက်
၏။ နို့ဆာလို့ ငိုနေတာပါ။ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကျွေးထား၍ နို့ဗူးစို့ရင်း
အိပ်ပျော်သွားသည်။

“အိပ်တာတောင် ကောင်းကောင်းမအိပ်ဘူး။ ရှိုက်နေရသေး
တယ် ... ဒင်းအဖေ လာကာနီးလို့ နှင်သက်သာသွားပြီမှတ်”

ကလေးကို အသေအချာ စောင်တွေ ဘာတွေဖြူပေးလိုက်
သည်။ ကိုမင်းသူ ပြန်လာတော့မည်ဖြစ်၏။ မောလိုက်တာ ... မီးဖို
ခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။

“မောလိုက်တာ မသက်ရယ် ... အငိုသန်လွန်းတယ်”

“ကလေးကတော့ ချစ်စရာလေးပါ မမနီရယ် ...”

အပန်းမင်းသား

“ဘာချစ်စရာလဲ၊ ငါ့ဖြင့်ဖုန်းလိုက်တာ၊ ဒင်းအချစ်ဟောင်းရဲ့
ကလေး ... ဒင်းတို့ဘာတွေရှုပ်နေလည်း မသိဘူး”

ဒေါ်သက်ရော သမီးဖြစ်သူ အငယ်လေးရော ကလေးကိုချစ်
မိပေမယ့် မမနီကိုကြောက်ရသည်။ မိမိတို့မှာလည်း အားကိုးရာမရှိ
ဆွေမျိုးနီးစပ်လည်း တော်နေ၏။ ကလေးကို နို့အငတ်ထားသည်။

“ကိုမင်းသူ ပြန်လာတော့မယ် ... အစားအသောက်တွေ
ပြင်ဆင်ထားကြတော့ ... ငါ့ဘဝကိုလည်း ကိုယ်ချင်းစာကြပါဦး၊
ကံဆိုးမပါ ... သားအိမ်ကထုတ်ထားရတယ်။ ကလေးမမွေးနိုင်ဘူး။
ယောက်ျားနဲ့ငယ်ချင်းစားဟောင်း တိတ်တိတ်ဝုန်းကြိတ်ရှုပ်လို့ရတဲ့
ကလေးကို သားအဖြစ်မွေးရတော့မယ် ...”

မမနီကိုလည်း မပြောခဲ့ကြ။ သူဌေးသမီးက အောက်ကျ
နောက်ကျနေထိုင်ရတာလည်း ဒေါ်သက်တို့သိနေကြသည်။

“ဟဲ့ ... ညည်းတို့တွေ လူရှေ့ ငါ့ယောက်ျားရှေ့မှာ ဒီကလေး
ကို ချစ်စရာကောင်းကြောင်းပြောကြ ... ငါကလေးကို မချစ်တတ်
ဘူး”

ယောက်ျားရောက်မလာခင် ဒေါ်သတွေကိုလျှော့ချပြစ်လိုက်
သည်။ အလှအပတွေ ပြင်ဆင်လိုက်၏။ သဘောကောင်းချင်ယောင်
ဆောင်ရဦးမည်ဖြစ်သည်။

“မမနီ”

“ဘာလဲပြော ...”

“ကလေးက ရှိက်နေသေးလား၊ တော်ကြာ အစ်ကိုကြီး သံသယဝင်သွားဦးမယ်နော်”

“မသာလေး ... ရှိက်နေသေးတယ်၊ နင် အနားမှာသွားကြည့် နေစမ်း အငယ်လေး ... တခြားသူစိမ်းရှားလို့မဖြစ်ဘူး၊ နင့်ကိုပဲ ခိုင်းဖို့ ငါပြောလိုက်မယ်”

“မမနီရယ် ... အငယ်လေးနဲ့ မဖြစ်ပါဘူး၊ အငယ်လေးက အရမ်းစိတ်တိုတတ်တာ၊ တော်ကြာ ပြသနာတွေတက်ဦးမယ်”

“ဖြစ်တယ် ... သတ်ဖြစ်လိုက်လည်း အေးတာပဲ ... အငယ် လေးပဲ ထိန်းခိုင်းရမယ်”

သူစိမ်းကလေးထိန်းဆိုလျှင် နီနိုဝ်စက်လို့မရနိုင်ပေ။ အငယ် လေးက ခေါင်းသိပ်ကောင်းတာမဟုတ်။ မြခက်ကလေးကို သတ် ဖြစ်လိုက်ရင်လည်း အငယ်လေးပဲ အပြစ်ဒဏ်ခံရမှာပဲ သတ်ပစေ

“ကိုမင်းသူလာတော့မယ် ... ကလေးအနားမှာ အငယ် လေးရှိနေရင် သူ ရုတ်တရက်သွားကြည့်မှာမဟုတ်ဘူး၊ မြန်မြန်သွား စမ်း အငယ်လေး ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နင်တို့အစ်ကိုကြီးရှေ့မှာဆိုရင် ကလေးကိုချစ်ဟန်ဆောင် နော် အငယ်လေး ...”

“သိပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်နီ ...”

“သွားတော့ ...”

“ဟုတ် ...”

အငယ်လေး ထွက်သွားသည်။

နီ ရေချိုးပြင်ဆင်ပြီး ယောက်ျားပြန်အလာကို စောင့်နေ လိုက်၏။ ကိုယ်တော်ချောက သူ့သားကြောင့် စောစောပြန်လာ သည်။

“ကိုယ် စောလိုက်တာ အစည်းအဝေးတွေ ဧည့်ခံပွဲတွေ မရှိ ဘူးထင်တယ်”

“မရှိဘူး ... သားအတွက်ပြန်လာတာပါ၊ သားရော ဘယ်လို နေလဲ”

“ကောင်းပါတယ် ... နီလေ တစ်နေ့ကုန် ကလေးကိုမြဲစု လိုက်ရတာ၊ အချိန်တွေကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားတယ် ... အပျင်းပြေ လိုက်တာ ကိုယ်ရယ် ... သားလေးကလည်း ချစ်စရာအရမ်းကောင်း တယ်”

“ကျေးဇူးပဲနီ ... ကိုယ့်သားလေးကို ဂရုတစိုက်စောင့် ရှောက်ပေးလို့ပါ”

နှင်းဆီနီက သားလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးသဖြင့် အရင် တလို နှင်းဆီနီအပေါ် ခပ်စိမ်းစိမ်း မဆက်ဆံသင့်ဟုထင်သည်။ နီ အတွက် ငွေကအစ လိုလေသေးမရှိ ဖြည့်စွမ်းပေးခဲ့၏။ သားလေး

အတွက် မင်းသူကလေးထိန်းငှားနေသည်။ ဟိုလူစိတ်မချ၊ ဒီလူစိတ်မချနှင့် တော်တော်လေး ရွေးချယ်နေရ၏။ နှင်းဆီနီနှင့်သားလေးရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာစေရန် ဆန္ဒရှိနေသည်။

“သားလေးဆီသွားကြည့်ဦးမယ် ___ အမောပြေလေးလေ”

“ကိုယ်ရယ် ___ ခဏလောက်နားပါဦး၊ သားလေးအနားမှာ အငယ်လေးရှိပါတယ် ___ မသက်ရော အငယ်လေးရော သားကိုချစ်နေကြတာ”

“အငယ်လေးက ဖြစ်ပါ့မလား၊ နီ ___ ဒီကောင်မလေးက ကျပ်မပြည့်ဘူးထင်တယ် ___ ကလေးထိန်းတဲ့အတွေ့အကြုံလည်း မရှိဘူး”

နီတုမအငယ်လေးက ဦးနှောက်နည်းနည်းလေး ကြောင်နေသည်ထင်သည်။ စိတ်မချနိုင်။ မင်းသူ ရှာနေတာက ကျွမ်းကျင်တဲ့ကလေးထိန်းပါ။ ပညာလည်းတတ်ရမည်။ လခ ဘယ်လောက်ပဲပေးရပေးရ။

“ကိုယ်ရယ် ___ စိတ်ချစမ်းပါ၊ နီကိုယ်တိုင် ပြုစုပေးနေတာပဲဟာ၊ အငယ်လေးလည်း ရပါတယ် ___ နီအားနေတာပဲလေ တခြားလူစိမ်းတွေ မငှားပါနဲ့ ___ နီပဲ ထိန်းမယ်”

“အင်းလေ ___ မင်းသဘောပဲ၊ ဂရုတော့စိုက်ပေးပါကွာ၊ ကျေးဇူးအများကြီးတင်တယ်”

“နီကတော့လေ ကိုယ်နဲ့လူကြီးတွေ လက်ထပ်ပေးလို့

ယူကြရပေမယ့် နီက ချစ်တယ်”

သူဘာမှဆက်မပြောတော့ပဲ ရေရှိုးခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။ နီနှင့်အချစ်အကြောင်းတွေ မပြောချင်ပေ။ သူ့နှလုံးသားထဲမှာက မြခက်ပဲရှိနေသည်။ သူ့အမြဲတမ်း ပူပင်သောကရောက်ပြီး တွေ့ချင်နေတာက မြခက်ပဲရှိသည်။

“မြခက်ကို မေ့ဖြစ်လိုက်ပါတော့နော် ___ ဒီမှာ အဆင်ပြေနေပါတယ်၊ သားလေးကိုပဲ ဂရုစိုက်ပါ ___ ကိုမင်းသူရဲ့ ဇနီးတမျိုးထင်မှာ မြခက် မလိုလားပါဘူးနော်”

“မြခက်ကသာ ကိုယ့်ကိုပြန်လက်ခံမယ်ဆိုရင်လေ ကိုယ့်ဇနီးနှင်းဆီနီကို ကိုယ်ကွာရှင်းလိုက်မယ် ___ ကိုယ့်စည်းစိမ်တစ်ဝက်ပေးဆိုလည်း ပေးလိုက်မယ် ___ ကိုယ်တို့မိသားစုလေးပြန်ပြီး တစ်စုတဝေးတည်း နေကြရအောင်ပါ”

“ဟင့်အင်း ___ မြခက် လက်မခံနိုင်ပါဘူး၊ မြခက်က အစေအပါးတစ်ယောက်ပါ ကိုမင်းသူရယ် ___ ကျွန်မ လုံးဝကိုလက်မခံနိုင်တာပါ၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ___ ဒီဘဝမှာတောင် မြခက်ဘဝ ဒီလောက် နိမ့်ကျပြီး မိသားစုတွေ အပြိုပြိုအကွဲကွဲဖြစ်ရတာ ___ သူများအိမ်ထောင်ရေးကို ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ မဖြိုခွဲနိုင်ပါဘူး ___ တောင်းပန်ပါတယ်၊ အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ ___”

မြခက်က လက်မခံပေ။ မင်းသူတို့ မိဘတွေရဲ့မျက်နှာကို ထောက်ထား၍ အနစ်နာခံတတ်သူဖြစ်သည်။ သူနှင့်ငြိစွန်းတာ

တောင် သူဘက်က အသည်းအသန်လိုက်ယူရ၏။ စာမေးပွဲပါ မဖြေ
တော့ဘူးဆိုမှ မလွဲသာမရှောင်သာ၍ လက်ခံခဲ့သည်။

“ကျွန်မကို ဒုက္ခရောက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့မောင်ရယ် ...
အဆင့်အတန်းချင်းက လုံးဝမတူမတန်ပါဘူးနော် ... ကျေးဇူးရှင်တွေ
ရဲ့ မျက်နှာကိုထောက်ထားရပါမယ်”

“မောင် ... မြခက်ကို အရမ်းချစ်တယ်၊ လုံးဝကိုအကွဲမခံနိုင်
ဘူး။ မောင် ဘာအမွေမှလည်း မမက်ဘူး ... ထွက်ပြေးကြရအောင်
ပါ”

“မဖြစ်ဘူး ... လုံးဝမလုပ်နိုင်ပါဘူး။ အချစ်တစ်ခုထဲနဲ့ဘဝကို
တည်ဆောက်လို့မရပါဘူး ... မောင်က သူငွေသားလေ မဖြစ်လို့ပါ”

မြခက် အတန်တန်ငြင်းဆန်နေသည့်ကြားမှ မင်းသူ အတင်း
အကြပ်ကားတင်စိုးပြေးခဲ့၏။ ခြောက်လလောက် ပေါင်းသင်းနေ
ထိုင်ပြီးမှ လူကြီးတွေသိသွား၍ ပြန်ခွဲဖြစ်လိုက်သည်။

“မြခက်ရယ် ... မောင့်နှလုံးသားထဲမှာ မြခက်ကလွဲပြီး
တခြားမိန်းမတွေကိုချစ်လို့ မရတော့ဘူး။ သားလေးရယ် ... မောင်
ရယ် ... မြခက်ရယ် ပြန်ပေါင်းစည်းချင်ပါတယ်”

သူ ရေပန်းအောက်မှာ အကြာကြီးရေစိမ်လျှက် မြခက်
အကြောင်းစဉ်းစားနေမိသည်။ မြခက်နှင့်သူက အဆင့်အတန်း
ကွာဟပေမယ့် ငယ်စဉ်လေးထဲက အတူတူကြီးပြင်းလာခဲ့ကြသည်။
မင်းသူ မိဘတွေက မြခက်မိဘတွေကို လှူပုံတွေအဖြစ်အရေပေး

ခဲ့သည်။ မြခက်နှင့်အတူတူ မြခက်အမေဖို့ကို သူရိုခဲ့၏။ မြခက်က
လည်း အိမ်ဖော်သမီးဆိုပေမယ့် ချောမောလွန်းသည်။

“အချစ်ဆိုတာ ငယ်ကအချစ် အနှစ်တစ်ရာ မမေ့သာဆိုသ
လိုပဲ မြခက်ရယ် မောင်ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲကွာ”

မင်းသူက မြခက်အကြောင်းသိထား၍ အရမ်းကြီးသွား
မပတ်သက်ရဲပေ။ ပြင်ဦးလွင်တနေ ထွက်ပြေးပုန်းရှောင်သွားမှာ
စိုးရိမ်၍ဖြစ်သည်။ သားလေးငယ်သေး၍ မြခက်ကလည်းအဝေးသို့
ထွက်မသွားသေးတာပဲဖြစ်၏။ သူ့နှလုံးသားတွေ နာကျင်ရသည်။

“ကိုယ်ရေ ... မပြီးသေးဘူးလား။ အရမ်းကြာနေပြီနော်”

အပြင်မှ နှင်းဆီနီက အော်နေသည်ဖြစ်၍ မင်းသူ ကပျာ
ကယာရေချိုးပြီး ထွက်လာခဲ့ရ၏။ နီက သဘက်တစ်ထည်နှင့်စောင့်
ရင်း ရေဂိုင်းသုတ်ပေးနေသည်။

“ကိုယ်ရယ် ... အအေးပတ်တော့မှာပဲနော်၊ အဲဒါတွေ နီ
စိတ်ပူရတာပေါ့”

နှင်းဆီနီကတော့ သူ့ကိုအမြဲတမ်း တယုတယနှင့်မိန်းမဝတ္ထ
ရား ကျောပွန်သူဖြစ်သည်။ သူက မကြိုက်မနှစ်သက်တာပါ။ ဧဝံ
ရှောင်ရှောင်ပဲ နေခဲ့၏။ သူ ငယ်ချစ်ဦးမြခက် အသက်ထင်ရှားရှိသေး
တာ နီသိသွားလျှင် သားလေးက သူ့သားအရင်းဆိုတာသိသွားခဲ့
လျှင် သူကတော့ နီသဘောဆန္ဒအတိုင်းပဲ လုပ်ဆောင်သွားဖို့ ဆုံး
ဖြတ်ထားသည်။

ရှင်မြတ်နိုး

“ကိုယ်”

“ဟင်”

“အခုတလော ကိုယ့်ကိုကြည့်ရတာ နည်းနည်းလေးနွမ်းဖတ် တွေဝေငေးငိုင်လာသလိုပဲ ... ကုမ္ပဏီမှာရော အဆင်ပြေရဲ့လား၊ နို့ကိုပြောပြနိုင်ပါတယ် ... နို့ကိုယ်စွမ်းရှိသလောက် ကူညီချင်ပါတယ်”

“ဘာမှမရှိပါဘူးနဲ့ ... ကိုယ့်သားလေးအကြောင်း စဉ်းစားမိနေတာပါ”

ရှင်အကြောင်း ကျွန်မသိတာပေါ့ ကိုမင်းသူရယ်။ ရှင်သားနဲ့ ရှင်ငယ်ချစ်ဦး ပဟိုအစေခံမအကြောင်း စဉ်းစားနေတာမဟုတ်လား။ မြခက် မသေဘူး။ တစ်နေရာရာမှာ ရှင်တို့ကြိုက်ပြီး ပေါင်းနေကြတယ်ထင်တယ်။ ကိုမင်းသူဆီက အပွေအဖက်တွေ အကြင်မှာတွေကို နီတောင်းတမိနေပေမယ့် လုံးဝမရခဲ့ဘူးပေ။ ခပ်စိမ်းစိမ်းနှင့် ရှောင်နေတတ်သည်။ နီက ရှင်ရဲ့တရားဝင်ပွဲတက်မယားပါ။ ရှင်ဘယ်တုန်းကများ ကျွန်မနဲ့တွဲပြီး ပွဲထွက်ခဲ့လဲဟင်။ ရက်စက်စိမ်းကားနေတယ်။ ရှင်ချစ်တာက ဟိုအစေခံမ မြခက်ပဲ။ တွေးယင်းဒေါသတွေအကြီးအကျယ် ထွက်လာရသည်။

အခန်း (၃)

“ကလေးလေးရယ် ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကလေးကို မမအငယ်လေး ချစ်ပါတယ် ... ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ရှေ့မှာ တော့ နှိပ်စက်ပြုရရင်လည်း ချစ်မဝလေး ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်”

ဒေါ်ဒေါ်နို့ကို စိတ်ပုတ်သည်ဟု အငယ်လေးထင်မိသည်။ ကလေးမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ ဦးဦးမင်း မရှိလျှင် ရိုက်သည်။

“ချစ်မဝလေး ... နှာတ်ကပေါ်ပေါ် မျက်နှာလေးကနာမည်နဲ့လိုက်တယ် ...”

နို့ဆာပြီး ငိုနေတဲ့ကလေးကို အငတ်ထားသည်။ ဒေါ်ဒေါ်နို့ အရမ်းဆိုးတယ်။ အမေက တိတ်တိတ်နေပြောထားလို့ပါ။ ကလေးက ရိုက်နေဆဲပင်။ အကြာကြီးနေမှ ဦးဦးမင်းနှင့်အတူ ဒေါ်ဒေါ်နို့ ရောက်လာကြ၏။ ဦးဦးမင်းရှေ့မှာ ချစ်မဝလေးကို သံသံလှုပ်ချစ်ပြနေသေးသည်။

“သားလေး အိပ်နေလိုက်တာ ကိုယ်ရယ် ... ချစ်စရာ
အသံထွက်တယ် အပြစ်ကင်းလိုက်တာ သားလေးရယ် ...”

“သားလေး ... ဒက်ဒီသားလေးကိုထားခဲ့ရတာ ဒက်ဒီစိတ်
မချဘူးကွာ ... မှည့်တစ်ပေါက်လေးတောင် မစွန်းထင်းစေချင်ဘူး”

“ကိုယ်ရယ် ... နီ ရှိပါတယ်၊ သားအိမ်ထုတ်ထားရတဲ့နီဘဝ
မှာ သားလေးရောက်လာတာ အကြီးမားဆုံး ဆုလာဘ်ပါကိုယ်
ရယ်”

“ကျေးဇူးပဲနီရယ် ... သားလေးက ကိုယ့်ဘဝပါ။ အငယ်
လေးလည်း မောင်လေးကို ဂရုစိုက်ပြီးထိန်းနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဦးဦးမင်း လစပေးမယ် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါ ဦးဦးရယ် ... အငယ်လေး ထိန်းပေးပါ
မယ်၊ မောင်လေးကို အရမ်းချစ်ပါတယ်”

မောင်လေး ချစ်မဝကို အငယ်လေး ဂရုစိုက်ထိန်းပေး
မည်စိတ်ချ။ ဒေါ်ဒေါ်နီ ရန်ကလည်း အစွမ်းကုန် ကာကွယ်ပေးမယ်။

“နီ စိစဉ်ထားတယ်ကိုယ် ... သားလေးအခန်းမှာ အငယ်
လေးကို အိပ်ခိုင်းမယ် ... ညရေးညတာပါ စောင့်ရှောက်ခိုင်းမယ်
လေ”

အငယ်လေးက ဉာဏ်ရည်သိပ်မပြည့်ဝပေမယ့် သားလေးကို
တော့ချစ်ပုံပင်။ အငယ်လေးမျက်ဝန်းတွေက သိသာနေသည်။

မင်းသူ စိတ်မချပေမယ့် မတတ်နိုင်။ နီကိုလည်း မယုံ။

“လူစိမ်းတွေက စိတ်မချရဘူး ကိုယ် ... နီလည်း စိတ်မချ
ဘူး။ အငယ်လေးက စိတ်ထားနူးညံ့တယ် ... သားလေးကိုလည်း
တစ်နေ့စင်းလုံး ထိန်းပေးနေတာ”

ဟွန်း ... ဒေါ်ဒေါ်နီ လူလိမ်ကြီးပဲ။ သားလေးကိုနှိပ်စက်နေ
ပြီးတော့များ။ ဦးဦးမင်းကို တိုင်ပြောချင်ပေမယ့် အမေကမို့ခိုရာ
မရှိဘူး လမ်းဘေးမှာအိပ်ရမယ်ပြောထားလို့ပါ။ ဒေါ်ဒေါ်နီကိုလည်း
ကြောက်နေရသည်။

“လာပါ ကိုယ်ရယ် ... အငယ်လေးရှိပါတယ်၊ ညစာ စားကြ
ရအောင်ပါ ... နီကိုယ်တိုင် စိစဉ်ချက်ပြုတ်ပေးထားတာပါ”

“အင်း”

“ညကျမှ လာကြည့်ဦးမယ်၊ အငယ်လေး သေသေချာချာ
ကြည့်နေနော် ... မောင်လေး သေးတွေဘာတွေပေါက်ထားလား
ကြည့်ထား ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးဦးမင်းနှင့်ဒေါ်ဒေါ်နီတို့ ပြန်ထွက်သွားပြီး ခဏကြာတော့
အမေရောက်လာသည်။

“အငယ်လေး”

“ရှင် ...”

“ကလေးကိုနှိပ်စက်တာတွေ လုံးဝမဟုတ်နော် ... ညည်း

ပွင့်မြတ်နိုး

ဒေါ်ဒေါ်နီ မောင်းချလိုက်ရင် နေရာမရှိတူး”

“အမေ”

“ဟင်”

“ဒေါ်ဒေါ်နီကလေး အရမ်းဟန်ဆောင်ကောင်းတာပဲသိလား ဦးဦးမင်းရှေ့မှာ သားလေး ... သားလေးနဲ့သိလား။ အငယ်လေး တောင် အမြင်ကတ်တယ်”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ သမီးနှုတ်လိုနော် ... ဒေါ်ဒေါ်နီ စိတ်ဆိုးရင် မောင်းထုတ်ခံရမယ် ကြားလား ...”

“အငယ်လေးကတော့ မောင်လေးကိုမနှိပ်စက်နိုင်ဘူး ... ဒေါ်ဒေါ်နီ ရန်ကနေ အကာအကွယ်ပေးရမယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့ကွယ် ... ကလေးအဖြစ်မရှိပါဘူး။ ချစ်စရာလေး ပါ ... ကလေးအမေ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ညည်း ဂရုစိုက်ထိန်း နေဦ”

“ထိန်းမှာပဲ ... ဦးဦးမင်းက လခပေးမယ်တဲ့လေ”

“ကလေးက ချစ်စရာလေးပါ”

“အင်း”

“သနားစရာလေး ...”

ဒေါ်သက်လည်း ကလေးအားမြင်မြင်ချင်းပဲ ချစ်မိသည်။ ချစ်စရာလေးဖြစ်၏။ မမနီကသာ မုန်းနေတာပါ။ ဒေါ်သက်တို့ လည်း ကပ်နေဖူးတော့ မပြောသာပေ။

အပန်းပင်သား

“အငယ်လေးကို အမေလာသတိပေးတာပါ ...”

“စိတ်ချပါ အမေရာ ...”

နေ့ခင်းကလည်း မောင်လေးကို အငယ်လေးတို့သားအမိ ဆမ်းချောကျွေးရသည်။ ဒေါ်ဒေါ်နီ အလစ်မှာပါ။ အမေက အငယ် လေးကို အသေအချာမှာပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

“ချစ်မဝလေး ... မမစောင့်ရှောက်ပေးမယ်နော်၊ လိမ်လိမ် မာမာနေပါ ...”

ချစ်မဝလေးကြည့်ရတာ အရမ်းအေးလွန်းတဲ့ ကလေးပါ။ ညဦးပိုင်းတွင် ဦးဦးမင်းတစ်ယောက်ထဲ လာကြည့်သည် ကလေးက နိုးသွား၏။ ဦးဦးမင်း ကောက်ချီလိုက်သည်။

“ဆမ်းသားလေး ... ဒက်ဒီချစ်ရတဲ့သားလေးပါ”

မင်းသူက သားလေးကို ချစ်စနိုးနှင့် Sun ဟု နာမည်ပေး လိုက်သည်။

“ဆမ်း (Sun) ဒက်ဒီသားလေးဘဝကို နွေးထွေးလုံခြုံစေ ရမယ် ... ဒက်ဒီအစွမ်းကုန် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးပါမယ်”

သားလေးပါးကို သူနမ်းမိသည်။ မြခက်ကို သတိရလာမိ သည်။ ပျော်ရွှင်သော မိသားစုဘဝလေးတစ်ခု တည်ဆောက်ချင် သော်လည်း မြခက်က ခါးခါးသီးသီး ငြင်းသည်။

“မြခက် လက်မခံနိုင်ဘူး ... ကိုမင်းသူ ဒီလိုသာလုပ်နေရင် ကျွန်မအဝေးကို ထွက်ပြေးမယ်”

မြွေကန် စိတ်ကိုသိ၍ မင်းသူ အရမ်းကြီးမလုပ်ရဲနဲ့။ တဖြည်းဖြည်းချင်း နားချဖို့ စဉ်းစားထားသည်။

“ဆမ်းလေး ဒက်ဒီနဲ့ခဏလိုက်ခဲ့ကွာ ... ဆော့ရအောင်၊ အငယ်လေး ဆမ်းကို ဦးဦးမင်း ခေါ်သွားမယ်”

“ဟုတ်”

“အငယ်လေး အနားယူလိုက်ဦးနော်”

သားလေးကိုခေါ်ပြီး သူ့အိပ်ခန်းထဲ ခေါ်လာခဲ့သည်။

“သားကို ချစ်စနိုးနာမည်လေးပေးထားတယ် ... ဆမ်းလို့လေ နီ ...”

“ဟုတ်တယ် ... ငယ်နာမည်လေး။ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ ကိုယ်ရယ်နော် ... သားလေးဆမ်း မာမီဆီ လာပါဦး”

“အီး ... အီး ...”

“ဟင် ... ဆမ်းက ဒက်ဒီကိုပဲ ကပ်နေတာကိုး။ မငိုပါနဲ့ကွာ၊ မာမီက ဆမ်းကိုထိန်းရမှာလေ”

သေနာလေး အမှတ်သဲခြေကကြီးပဲ့။ နီ နှိပ်စက်ထားသဖြင့် မိမိခေါ်တာကိုမလိုက်ဘဲ ကိုမင်းသူလည်ပင်းအား အတင်းဖက်ထားပြီးငိုသည်။

“ခွေးကောင်လေး ... ဒင်းအဖေရှေ့မှာမှား ငါ့ကိုအထင်လွဲအောင် လုပ်ပြနေသေးတယ် ... အကောင်ယုတ်လေး ...”

စိတ်ထဲကနေကြိတ်ပြီး ကြိမ်ဆဲနေမိသည်။ ဆမ်းတဲ့လာ။

စိုးလပြည့်စာပေ

အမြင်ကတိစရာကောင်းလောက်အောင် ချစ်ပြနေသေး၏။ နီကို မြင်တာနှင့် ကောင်လေးက ငိုခဲ့ဖူးဖြစ်သွားတတ်သည်။

“နီရယ် ... သားလေးကစိမ်းနေလို့ပါကွာ ... စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့”

သွေးကစကားပြောသည်ဟု မင်းသူထင်မိသည်။ သားလေးက နီကိုလုံးဝမနှစ်သက်။ ငိုငိုခဲ့ဖူးလေး ဖြစ်နေ၏။ သူ့လည်ပင်းကိုလည်း အတင်းအကြပ်ဖက်ထားသည်။

“ဆမ်းရယ် ... မာမီကို ဘာဖြစ်လို့စိမ်းစိမ်းကားကားလုပ်ရတာလဲကွာ ... မင်းအဖေ ရောက်လာလို့ ချွဲနေတာပဲ ... မာမီတစ်နေ့လုံး ထိန်းလာတာနော် ဆမ်းလေး ...”

“အီး ... အီး ...”

“အီး ...”

နီကပါးလေးကို တို့လိုက်သည်နှင့် ကလေးကအော်ငိုတော့သည်။

“ဆမ်းရယ် ... တိတ်ပါကွာ၊ ဒက်ဒီ ရှိပါတယ်ကွာ”

သားက ငယ်ငယ်လေးထဲက မိထွေးကို လက်မခံတာဘဲ။ လူလည်လေး ... ဦးမင်းသူ ကြိတ်၍ သဘောကျနေမိသည်။ သူနှင့်တော့ ဆော့ကစားနေတတ်၏။ နီကိုတော့ အကပ်မခံပေ။

“သားလေးက နီကိုလက်မခံချင်ဘူး ထင်တယ်ကိုယ်ရယ်၊ မာမီကတော့ ချစ်လိုက်ရတာဟယ် ...”

စိုးလပြည့်စာပေ

“ဆမ်းက နို့ကိုကြည့်ကြည့်ပြီး မွဲချင်နေတယ် ... နီ အပြင်
ထောထွက်နေမယ်နော်”

“အင်း”

ယောက်ျားကလည်း အလွယ်တကူပင် နို့ကို ထွက်သွားခွင့်
ပြုလိုက်တာ နီလုံးဝမကြေမနပ် ဖြစ်သွားရသည်။ အပြင်သို့ထွက်
လာခဲ့၏။ စားသောက်ခန်းထဲဝင်လာကာ မသက်တို့သားအမိဆီ
ရင်ဖွင့်မိသည်။

“တော်တော်ယုတ်မာတဲ့ကောင်လေးပဲ မသက် ... အမှတ်
သည်းခြေကြီးတယ် ... နို့ကိုတွေ့တာနဲ့ငိုတာပဲ ... ခေါ်လို့ကိုမရဘူး။
ဒင်းအဖေကို တွယ်ကပ်ပြီး ပြဿနာရှာနေတယ် ... ဟူး ... နီဖြင့်
စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ထားရတယ် ... ကိုယ်ကအထင်မလွဲလို့တော်သေး
တယ်”

“ဒေါ်ဒေါ်နီက နှိပ်ခက်ထားတာကိုး ...”

“ဟဲ့ ကောင်မလေး ... နင်က ဘာသိလို့လဲ ... ဒေါက်”

“အား”

“နောက်တစ်ခါ နင့်ပါးစပ်ကနေ ဒီလိုကားမျိုးထွက်ရုံထွက်
ကြည့်စမ်းပါ ... သတ်ပြစ်မယ် ...”

“အငယ်လေးရယ် ... အမေဘာပြောထားလဲ သေတော့မှာ
ပဲ ...”

ဒေါ်သက်လည်း သမီးကိုခေါက်လိုက်၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်

သည်။ မမနီ တော်တော်ဆိုးတာပဲ။ အငယ်လေး မျက်ရည်ပဲနေ
၏။ အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။

“မသက်သမီးကို သေသေချာချာ ဆုံးမထားနော် ... တော်
ကြာ ဟိုလူရှေ့ ပြောမိမှ အားလုံးပြေးပေါက်မှားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ...”

“ဒီကလေးကို ဘာမှချစ်စရာမလိုဘူး ... နီတို့ကို ဒုက္ခပေး
မှာ”

ကိုမင်းသူကလေ အချစ်ဦးကမွေးလို့ အရမ်းချစ်နေတာပါ။
ချစ်စနိုးနိုးဆမ်းတဲ့။ မုန်းလိုက်တာ ... သတ်ပြစ်ချင်မိသည်။

“သူငယ်ချစ်က မသေသေးဘူး မသက် ... သိတာပေါ့ ဒင်း
တို့ ကြိတ်ပုန်းခုတ်နေကြမှာပဲ ... အစေခံမသားကို ကျွန်မထိန်းနေ
တာ တယ်လောက်ပဲပြင်းလဲ”

ကိုမင်းသူက အရမ်းချစ်ပြနေသဖြင့် ပို၍ပင် ဒေါသဖြစ်ရသည်။

“ဟဲ့ ... အငယ်လေး ထွက်ခဲ့စမ်း”

“ဟုတ်”

အငယ်လေး ငိုမဲ့မဲ့နှင့်ပြန်၍ ထွက်လာလေသည်။

“နင် ဟိုအခန်းထဲကို သွားတော့ ကလေးရောက်လာတော့
မယ်။ နင်ကြပ်ကြပ်သတိထားနော် ... ဒီကလေးကို ဘာမှချစ်စရာ
မလိုဘူး ... ဒင်းအဖေရှေ့မှာပဲ ချစ်ပြုခိုင်းတာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သွားတော့ ... ဖြစ်နိုင်ရင် ငါက ဒီကလေးကို သတ်ပြစ်ချင်တာဟဲ့ ...”

နီ ဘယ်လိုမှထိန်းချုပ်မထားနိုင်တော့ဘဲ ဒေါသတွေပေါက်ကွဲနေသည်။ ဒင်းတို့သားအဖ ဆော့ကစားနေတာ မရွံ့စိန်နိုင်။ တွေ့မြင်ရာကို ပေါက်ခွဲပြစ်ချင်လာ၏။ ခင်ပွန်းကိုလည်း မကန့်ကွက်ချေ။ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေနှင့် ပြည့်စုံနေတဲ့ ယောက်ျားဖြစ်နေသည်။

“တောက် ... ဘယ်ဘဝကရေစက်လည်း မသိပါဘူး မသက်ရယ် ... မုန်းတီးနေတယ် ...”

“မမနီရယ် ... ဒေါသကိုထိန်းချုပ်ပါ။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ... အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ပါဦး။ ဒါဆိုလည်း ကွာရှင်းပြစ်လိုက်”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်။ ဒင်းက နီကို မသထားရေထားပေးပြီးကွာမှာ ... သူ့မှာဘယ်လောက်စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေရှိလည်းဆိုတာ သူ့အသိဆုံးနေမှာလေ”

“စိတ်ရှည်ပါ မမနီရယ် ... အခုလောက်ဆို ကလေးပြန်အိပ်တော့မလားဘဲ ... သွားတော့လေ၊ အစ်ကိုကြီးတစ်မျိုးထင်နေဦးမယ် ... စိတ်လျော့လိုက်ပါ”

“အင်း ဟုတ်တယ် ... သဘောကောင်းချင်ယောင်ဆောင်ရမှာပဲ ... နှင်းဆီနီ ဘယ်လိုကောင်မမျိုးလည်းဆိုတာ တွေ့ကြုံသေးတာပေါ့”

ဒေါသတွေကို ထိန်းချုပ်ပြီး စားသောက်ခန်းထဲကနေ ပြန်

ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဆမ်း ... ဟာကွာ၊ သားကလဲ အရမ်းဆော့တာပဲ ... ဒက်ဒီတောင် ဆွဲလို့မနိုင်တော့ဘူး”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

ကိုမင်းသူ အသံရော ကလေးက တခစ်ခစ်ရယ်မောနေသံတွေက နှင်းဆီနီရဲ့ရင်ဝကို ပြင်းပြင်းလာဆောင့်သည်။ တွေ့ရာတွေကို ဆွဲယူပြစ်ပေါက်ချင်သွား၏။ အခန်းထဲဝင်လာတော့ အပြုံးတွေနှင့်ဖြစ်သည်။

“ဒီသားအဖ အရမ်းပျော်နေကြတာပဲ ... သားလေးနဲ့မာမီ ဆော့ချင်လိုက်တာ”

ကလေးက နီကိုတွေ့သည်နှင့် ငိုမဲ့မဲ့ပြန်ဖြစ်သွားကာ သူ့အဖေ ရင်ခွင်ထဲပြေးဝင်လေသည်။ အမြင်ကတ်စရာကောင်းလိုက်တာ။ သူ့အဖေက ပွေ့ဖက်ချောမြို့ပြီး ကလေးကိုပြန်ခေါ်သွားလေသည်။

“အယုတ်တမာကောင်လေး အစေခံမသားကများ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့နော် ...”

တစ်စုံတစ်ရာ ထိခိုက်နာကျင်မှာကိုယ် မလိုလားဘူး။ အငယ်လေးလည်း ဂရုစိုက်နော် _ "

"ဟုတ်"

"အီး _ အီး _ အီး _ ဒက်ဒီး အီး _ ဒက်ဒီး ခေါ်ပါ"

"သားရယ် _ ဆမ်းရယ် _ မာမိနဲ့နေခဲ့နော် _ ဒက်ဒီးက အခု အလုပ်ကိစ္စတွေရှိနေလို့ပါ"

"ဟင့်အင်း ခေါ်ပါ _ ဒက်ဒီး _ အီး _ "

ကလေးက တစ်နှစ်ကျော်ကျော်အရွယ်ဆိုတော့ စကားတစ်စွန်းစ နှစ်စွန်းစ ပြောတတ်နေသည်။

"အီး _ အီး _ ဒက်ဒီး _ "

"သားရယ် နေခဲ့ပါ _ မငိုပါနဲ့ကွာ၊ ဒက်ဒီး စိတ်မဖြောင့်အောင် _ "

သူက မြစ်ကန်ဆီ သွားတွေ့ဖို့ရှိနေသည်။ သားအမေ နေမကောင်းဘူးတဲ့။ သားကိုတော့ ခေါ်သွားလို့မဖြစ်သေးဘူး။ မြစ်ကန်က သူ့အပေါ် သံယောဇဉ် မတွယ်စေချင်လို့တဲ့။ သားလေးငိုသံက သူ့ခြေလှမ်းတွေကို တုန်နှေးစေပေမယ့် မလွဲသာမရှောင်သာ ထားဖြစ်ခဲ့ရသည်။

"ဒက်ဒီး _ အီး _ အီး _ ခေါ်ပါ"

"ဒက်ဒီး"

အခန်း (၄)

မနက်စိုးလင်းတော့ ကလေးကို သူ့အဖေကိုယ်တိုင် မျက်နှာသစ်ပေး သန့်ရှင်းရေးတွေ လုပ်ပေးနေသည်။ နီ ကပ်မရ၊ အငယ်လေးက ကူညီနေ၏။ ဒင်းအဖေသွားမှ သိမယ်။ မနက်စာကအစ စွဲကျွေးနေသည်။

"ကိုယ် _ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်သွားပါနော်၊ နီ ရှိပါတယ် _ ကိုယ်က အရမ်းယုယနေတော့ သားလေးက နီကိုစိမ်းနေပျံ့မယ် အမေလည်း လုပ်ပေးပါရစေ _ "

နီကို သားကလက်မစ်ပေ။ မိထွေးဟု ထင်မှတ်နေသည်။ နီနှင့်လည်း ရင်းနှီးမှဖြစ်မည်မဟုတ်လား။ မင်းသူ ဇွတ်ပဲ နီလက်ထဲ အပ်လိုက်ရ၏။ မြစ်ကန်ကို သွားတွေ့ရဦးမယ်။ နေမကောင်းဘူးတဲ့ မြစ်ကန်အတွက် သူ့အမြဲတမ်း စိတ်ပူပင်နေသည်။

"ရှေ့ ခေါ်သွားတော့နီ _ ကိုယ် ခရီးထွက်စရာရှိတယ် တစ်ရက် နှစ်ရက်ပါ _ သားလေးဆမ်းကို ဂရုစိုက်ပါ _ ကလေး

"အီး ..."

ကလေးက အသံကုန်အော်ဟစ်ငိုယူနေသဖြင့် နှင်းဆီနီရဲ့ ထိန်းချုပ်ထားရတဲ့ ဒေါသတွေပေါက်ကွဲသွားသည်။

"သေမှာလေး အဖြစ်သည်းမနေစမ်းနဲ့ တိတ်စမ်း ..."

"အီး ... အီး ..."

"ဒက်ဒီ ... ခေါ်ပါ ... အီး"

"ကဲဟယ် ..."

"ဘုန်း"

ကလေးက နို့လက်ထဲကနေ ရုန်းကန်အော်ဟစ်နေသဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ် ဘုန်းမနဲ့ ပြစ်ချလိုက်သည်။ ကလေးအသံတိတ်သွား၏။ ရုတ်တရက် နီပင်လန့်သွားသည်။

"ဒေါ်ဒေါ်နီ ... ဆမ်းလေး သေပြီထင်တယ် ... ဆမ်း"

"ထားလိုက်"

အငယ်လေး မနေနိုင်တော့ဘဲ ကလေးအား ပွေ့ချီလိုက်သည်။

"ရုထားစမ်း"

"ကလေးက ငယ်ငယ်လေး"

"ဘာ ..."

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့"

ကလေးက ရုတ်တရက် ငြိမ်ကျသွားပြီးမှ အသံပြန်ထွက်လာသည်။

"အီး ... အီး"

"ဟဲ့အမျိုးယုတ်လေး အစေ့မသား ... တိတ်နော်၊ ဆက်ငိုနေရင် ငါအသေလုပ်ပြစ်လိုက်မှာ ... ဘာမှတ်နေလဲ ..."

"အီး ... အီး"

"အီး ..."

"သေစမ်းဟဲ့ ..."

"အား ..."

ကလေးနသယ်စပ်က ဆံပင်မွှေးလေးကို ဆွဲနုတ်လိုက်သဖြင့် အငယ်လေးလန့်ပြီး အော်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကလေးက တော့ ကြောက်ပြီး အငိုတိတ်သွား၏။ မျက်ရည်တွေ ပြည့်ဝိုင်းနေတဲ့ မျက်ဝန်းလေးဖြင့် ကြည့်သည်။

"မငိုနဲ့နော် သေသွားမယ် ... ဘာမှတ်လဲဟင်"

အငယ်လေးလည်း မပြောရဲပေ။ ဆမ်းက အငိုတိတ်သွားသည်။ ဒေါ်ဒေါ်နီထံ ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် ထထွက်သွား၏။ ကလေးက ငိုသံထွက်လာ၍ အငယ်လေးပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်ရသည်။

"မငိုပါနဲ့တော့ ဆမ်းရယ် ... မမငယ်လေး ရင်တုန်လို့ပါ။ နို့သောက်ရအောင်နော် ... မမငယ်လေ ပြစ်ပြစ်ချီချီလေးဖျော်ပေးမယ်"

ကလေးက မခိုတော့သဖြင့် အငယ်လေး စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ နို့စားကို ပါးစပ်ထဲထည့်ပေးလိုက်ရာ ငြိမ်ရင်း ရှိုက်နေ၏။ သနားစရာလေး အငယ်လေးပါ မျက်ရည်တွေဝဲလာသည်။

“စိတ်ပုတ်မကြီး ဒေါ်ဒေါ်နီ ... မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာ၊ ဆမ်းလေးရယ် မငိုနဲ့နော် ... မမအငယ်လေး ရှိပါတယ်၊ ချစ်မဝလေးကို မမအငယ်လေးလည်း ချစ်စနိုးနဲ့ ဦးဦးမင်းခေါ်သလို ဆမ်းလို့ပဲ ခေါ်မယ် ... ဆမ်းလေး”

အငယ်လေး ချောသဖြင့် ဆမ်းလေးလည်း အငိုတိတ်သွားသည်။

“ဆမ်းလေး ... ခေါ်ကြည့်စမ်း မမလို့ ...”

“မမ”

“အင်း ဟုတ်တယ် ... မမ”

ဆမ်းလေးက တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လေးဆိုတော့ စကား ပြောတတ်စလေး။ သူမ သင်ပေးတာကို ပြောတတ်သည်။

“ဆမ်းက ဉာဏ်ကောင်းတယ်ဟေ့ ... မမ ... မမ ခေါ်ပြစမ်းပါ”

“မမ”

“မမ”

“အို ... လိမ္မာလိုက်တာကွယ်”

သူမက ဆမ်းကိုချောနေတုန်း ဒေါ်ဒေါ်နီ ပြန်ဝင်လာရာ

ဆမ်းက သူမရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ဖက်တွယ်ထားသည်။

“ဟဲ့ ကောင်မလေးနော် ... နို့တွေကို အရမ်းဖျော်တိုက်မနေနဲ့ ... နို့မို့နို့တွေကုန်တယ်၊ ကြည့်စမ်း ... ပျစ်ပျစ်ကြီး ...”

ဆမ်း ပါးစပ်ထဲက နို့စားကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူလိုက်သဖြင့် ဆမ်း ငိုမဲ့မဲ့လေး ဖြစ်သွားပေမယ့် အသံမထွက်ရဲပေ။

“အမျိုးယုတ်လေး ... အစေခံမသားနော်၊ လာပြီး ဝိုလ်မကျနဲ့ ... သေသွားမယ် ...”

ဆမ်း နုသယ်စပ်က ဆံပင်မွှေးလေးကို ဆွဲထားသဖြင့် ဆမ်း အသံမထွက်ရဲပေမယ့် နာကျင်လွန်း၍လားမသိ အငယ်လေးကို အတင်းဖက်ထားသည်။

“ငါလည်း ခရီးထွက်ရော့ရှိတယ် ... ဒင်းအဖေဖေနောက် လိုက်မလို့ ... အစေခံမဆီ သွားတာပဲဖြစ်ရမယ်”

ပြောပြီး ဒေါ်ဒေါ်နီ ပြန်ထွက်သွားရာ အငယ်လေးပျော်သွားရသည်။

“သွားပါ ... သွား ... သင်္ချိုင်းကုန်းကိုပဲ သွားသေပါစေ”

“ဟဲ့ အငယ်လေး ... ဘာတွေကြိမ်ဆဲနေတာလဲ ... မမနီ ကြားရင် အဆုခံရဦးမယ် ... မောင်းထုတ်လိုက်ရင်အခက် ...”

အမေရောက်လာသည်။ အငယ်လေး စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ငိုပြစ်လိုက်မိ၏။ ဆမ်းအား ဒေါ်ဒေါ်နီ ရက်စက်တဲ့အကြောင်း

တွေ ပြောပြလိုက်သည်။

“အငယ်လေး သမီးရယ် ... မမနီဘာပဲလုပ်လုပ်လေ၊ သမီးက ဒေါ်ဒေါ်နီ့ဘက်ကပဲ ရပ်ရမှာလေ ... မမနီလည်း သူလင်နောက် လိုက်ချောင်းဖို့သွားပြီ၊ ကလေးကို သမီးစိတ်တိုင်းကျ ပြုစုပေးနိုင်တယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ အမေရာ ... ဆမ်းလေးကို သနားလို့ သမီးသေတော့မယ်၊ ကလေးကကြောက်ပြီး မငိုရဲတော့ဘူး”

“ဆမ်း ဟုတ်လား ...”

“ဦးဦးမင်းက ချစ်စနိုးနဲ့ခေါ်တာပါ၊ ဒေါ်ဒေါ်နီကတော့ အမျိုးယုတ်လေးတဲ့ ...”

“ထားလိုက်တော့ ... အမေတို့က မမနီဆွေမျိုးတွေလေ ဆမ်းလေးကို တိတ်တိတ်လေးစောင့်ရှောက်ပေးလို့ပဲရမယ် အငယ်လေးရယ် ... အမေလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ဒေါ်ဒေါ်နီ မရှိသဖြင့် ဆမ်းလေးကို အငယ်လေးချော့မော့နှစ်သိမ့်ပေးနေပြီး အစားအသောက်တွေလည်း အကောင်းဆုံးကျွေးမွေးထားသည်။ နှစ်ရက်လောက်ကြာတော့မှ ဒေါ်ဒေါ်နီ ပြန်ရောက်လာပြီး ပွက်လောရိုက်အောင် အော်ဟစ်သောင်းကျန်းနေသည်။

“ထင်သားပဲ ... ဒင်းက အစေခံမဆီသွားတာပါ၊ ပြင်ဦးလွင်မှာလေ၊ ကျွန်မသိလာခဲ့ပြီ ... အစေခံမက မသေသေးဘူး မသက်”

“မမနီရယ် ဒေါသကိုလျှော့ပါ ... အပြုံးမပျက်ရင်ဆိုင်သင့်

တယ်၊ ဘယ်လိုမှလုပ်လို့မရဘူး မဟုတ်လား”

“ဒါကြောင့်မို့ပေါ့ ... ဒင်းတို့ကိုဖောက်ပြန်တယ်လို့လည်း စွပ်စွဲလို့မရဘူး၊ စိတ်ဆွေတွေလို ဆက်ဆံကြတာတဲ့လေ ... အစေခံမနဲ့ပြန်ပေါင်းထုတ်ဖို့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားနေတာထင်တယ်”

“အစ်ကိုကြီးပြန်လာတော့မယ်ထင်တယ် ... မမနီ ဒေါသတွေပေါက်ကွဲနေရင် အစ်ကိုကြီး ရိပ်မိသွားမယ်နော် သတိထားပါဦး ...”

“ဟိုအမျိုးယုတ်လေးရော ...”

“အိပ်နေပါတယ် ...”

“တောက်”

အငယ်လေးကိုလည်း နီသိပ်ပြီး ဖိအားမပေးရဲပေ။ ရူးကြောင်မူးကြောင်နဲ့ ကိုမင်းသူအား တိုင်လိုက်ရင်ဒုက္ခ။ ဒီကလေးအား သံယောဇဉ်ရှိနေပုံပင်။ ဒင်းလေး ကံကောင်းတယ်မှတ်။ အစေခံမ မြခက်ကို ကိုယ့်အနားကနေ မောင်းထုတ်ပြစ်ရမည်။ နို့လူတွေ လွှတ်ထားသည်။

“မမနီ”

“ပြော”

“အငယ်လေးကို အရမ်းဖိအားမပေးစေချင်ဘူး၊ သူက ဆမ်းကိုချစ်နေတယ် ... အရမ်းသနားနေလို့ပါ ...”

“ဘာ ... ဆမ်း ဟုတ်လား”

“ဟို ... ဟိုလေ ဆမ်းခေါ်လို့ပါ ... အစ်ကိုကြီးရှေ့မှာခေါ် တတ်အောင် လေ့ကျင့်ထားရတာ”

ဆမ်းတဲ့ ... အင်းလေ ... သူ့အဖေရှေ့မှာတော့ ခေါ်ရမှာပဲ။ မသက်တို့တောင် ခေါ်နေပြီပဲ။ ထားလိုက်ပါတော့ ဆမ်းဆို ဆမ်း ပေါ့။

“ဟိုအစေခံမကိုပဲ ပထုတ်ပြစ်ရမယ် ... ပြီးတော့လေ လူဆိုး လူမိုက်တစ်ယောက်ရှာပြီး ဒင်းနဲ့ပေးစားပြစ်ရမယ်”

“ဟင်”

“နီ စီစဉ်ထားပြီး နှင်းဆီနီအကြောင်းသိစေရမယ်။ အစေခံမ ကို နှိပ်ကွတ်ပြစ်ဖို့ရော အမျိုးယုတ်လေးကိုလည်း ဒင်းအမေပြန်ခေါ် အောင် နီအားလုံးငွေကုန်ခံပြီး စီစဉ်နေတယ်”

နှင်းဆီနီ အတ္တကြီးပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တာ ဒေါ်သက် တို့အသိဆုံးပါ။ နှစ်ဝမ်းကွဲလောက် ဆွေမျိုးတော်တဲ့ ဒေါ်သက်တို့ သားအမိကိုပင် အစေခံသာသာပဲ ဆက်ဆံနေသည်။ မိမိက အသက် ကြီးတာပါ။ နှင်းဆီနီကို မမနီဟုပဲ တလေးတစားခေါ်ဝေါ်နေရ၏။ အစ်ကိုကြီးမင်းသူက အဲလိုမဟုတ်။ ကိုမင်းသူဟုပဲခေါ်ဖို့ပြောပေ မယ့် နှင်းဆီနီက အစ်ကိုကြီးဟုပဲခေါ်စေသည်။ မိမိတို့သားအမိမှာ က ခိုနားရာ နှင်းဆီနီထံမှာပဲရှိနေ၏။ သမီးအငယ်မက အဖျိုပေါက် မလေး ပေါရာရာရှိ မိမိတို့သားအမိ နှင်းဆီနီအကြိုက်ပဲ လုပ်ဆောင် နေထိုင်ခဲ့ရလေသည်။

“အမျိုးယုတ်လေးကတော့ အငယ်လေးအားကိုးနဲ့ ဝဝလင် လင်စားသောက် ဝပြုံးနေမှာပဲ”

“မမနီရယ် ... ဒါမှအစ်ကိုကြီး သံသယမဝင်မှာလေ။ တော် ကြာ မမနီ လုပ်ချင်တာတွေလုပ်လို့မရဘဲ ဖြစ်နေဦးမယ်”

“တောက် ... ထားလိုက်ပါလေ။ နီအလိုသာဆို အစာငတ် ရေငတ်ထားလိုက်ပြီ။ ဟုတ်တယ် ... မသက်ပြောသလိုပဲ အချို့သတ် ထားမှ အမျိုးယုတ်လေးကိုလည်း မှတ်လောက်သားလောက် အောင် နှိပ်စက်ထားရမယ်။ ကလေးပါးလေး ... နီကိုကြောက်ပြီး အသံမထွက်ရဲဘူး”

ဒေါ်သက်ကတော့ မိမိနှင့်မဆိုင်သလိုဘဲ နေလိုက်သည်။ နှင်းဆီနီက လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်တတ်သူပါ။ ဒါကြောင့်လည်း မိဘတွေ စီးပွားကျ စိတ်ဆင်းရဲပြီးသေကြရတာပါ။ နှင်းဆီနီလည်း လူလုံးမလှ ခဲ့။ သားအိမ်မရှိ၊ မျိုးဆက်မပွားနိုင်တဲ့ မိန်းမ ဖြစ်နေသည်။

“ဟင်း ... ဟိုလူ ဖုန်းဆက်နေပြီ ... အမျိုးယုတ်လေး အကြောင်းပဲမေးတော့မယ်။ တစ်မျိုးနဲ့လုံး ဆက်မေးနေတယ်”

ကိုမင်းသူဆီကနေ ဖုန်းလာ၍ နီဖွင့်ပြီး နားထောင်ရသည်။ တစ်မျိုးနဲ့လုံး သူ့သားအခြေအနေပဲမေးနေ၏။ အဖြစ်ကိုသိလွန်းပါ တယ်။

“ဟဲလို ... ကိုယ်လား”

“အင်း ... နီ၊ ကိုယ် မကြာခင်ပြန်ရောက်တော့မယ်၊ သား
လေးဆမ်းရော နေကောင်းရဲ့လား ... အစားတွေစားရဲ့လား ...
အငယ်လေးက သားကိုချစ်ပေမယ့် ကိုယ်စိတ်မချနိုင်ဘူးကွာ”

“အမလေး ကိုယ်ရယ် ... သားလေးဆမ်းလေ အရမ်းဖွံ့ဖြိုး
ဝတုတ်နေတာပဲ ... နီဘယ်လောက်ဂရုစိုက်ပြုစုထားရလဲ အငယ်
လေးနဲ့လည်း ပြစ်မထားပါဘူး။ နီမျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်ပေးနေ
တာပါရှင် ... ဆမ်းက နီသားပါခေတ်”

“ဟုတ်ပါတယ်နီရယ် ... ကိုယ်ပြန်ရောက်လာတော့မှာပါ။
ဆမ်းနဲ့တွေ့ချင်နေပြီ”

“မျှော်နေရပါတယ်ရှင်”

ဖုန်းချသွားတော့မှ စောစောကမ္ဘာနဲ့ ပြောနေတဲ့ နီအသံတွေ
ရုတ်ချည်းခက်ထန်မာကျောသွားရကာ ဒေါသတွေအဖြစ် ပြောင်းလွှဲ
သွားရသည်။

“တွေ့လား မသက် ... ဘယ်လောက်အထိအဖြစ်သည်းနေ
လည်းဆိုတာ ... တောက်”

နီ စားသောက်ခန်းထဲကနေ ထွက်သွားပြီး အမျိုးယုတ်လေး
ကိုသွားကြည့်ရသေးသည်။ အမလေး ... ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပါပဲ
လား။ ဝတုတ်ဖြိုးနေတယ်။ အငယ်လေးကို ဘာမှမပြောတော့။
အခုလောလောဆယ် ကလေးထက်အမေကို နှိပ်ကွတ်ပြစ်ဖို့က

အရေးကြီးနေသည်။ ငါ့လင်ကိုလုနေတဲ့ မိန်းမ။ နင်နဲ့တန်တာက
အရက်သမားလူဆိုးလူမိုက်ပဲ။ နီ ကြိမ်းနေမိ၏။ နီအဆက်အသွယ်
နှင့် မြခက်ဘယ်မှာနေထိုင်လည်းဆိုတာ သိထားခဲ့သည်။

“နှင်းဆီနီအကြောင်း ညည်းကောင်းကောင်းသိစေရမယ်
မိမြခက် ... အစေခံမကများ မကြာခင် ညည်းဘဝဘယ်လိုအခြေ
အနေရောက်သွားမလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်လိုက်”

အစေခံမသား အမျိုးယုတ်လေးကို မျက်ထောက်နီကြီးနှင့်
ကြည့်ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

အစေခံမကို ဧည့်မတော်ဖို့ လက်ခံနိုင်ကြမှာမဟုတ်။ မြခက်အပေါ် တော့ကောင်းပါတယ်။ သွေးသားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်လာခဲ့သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

“ကျုပ်တို့သားကို စွန့်လွှတ်ပေးပါ မြခက် __ ညည်းဘက်က နေ တင်းတင်းမာမာ ငြင်းဆန်ပြပါအေ __ ကျုပ်တို့ဧည့်မက ညည်း လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူး __ ကျုပ်တို့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ညည်းချိုးဖဲ့မလို့ လား”

မေမေကြီးရဲ့မျက်စည်တွေက လိမ့်လိမ့်စီးကျရင်း တောင်းဆို ခဲ့သည်။ မြခက်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေပါ။ စိုးရာလိုက်ပြေးတာလည်း ကိုမင်းသူ အတင်းခိုးပြေးခြင်းဖြစ်၏။ မြခက် ရှောင်ထွက်လာခဲ့ သည်။ ကလေးကိုလည်း တစ်ယောက်ထဲ ရုန်းကန်၍ မွေးဖွားခဲ့ရ ၏။ အခွင့်အရေးလည်း လုံးဝမယူခဲ့။ သားလေးဆမ်း တစ်နှစ်ကျော် လောက်ရှိမှ ကိုမင်းသူနှင့်ဆုံခဲ့သည်။

“သားလေးဆမ်းကိုတော့ ရှင်မွေးလိုက်ပါ __ သားရှေ့ရေး အတွက် မြခက်စွန့်လွှတ်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုမင်းသူကို လက်ထပ်ဖို့ တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး __ စိတ်ကူးမယဉ်ပါနဲ့ နှင်းဆီနီကိုပဲ အိမ်ထောင် ရေးတစ်ခု ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ အောင် တည်ဆောက်ပေးပါ ကိုမင်းသူ”

မြခက် အပြင်းအထန် ငြင်းဆန်လိုက်သည်။ သူမ နေ မကောင်းတာ သူသိသွားပြီး လာကြည့်ခဲ့၏။ အချစ်အတွက် မြခက်

အခန်း (၅)

မြခက်ရင်ထဲမှာ သားလေးကိုသတိရနေမိသည်။ သူမကလေး ချစ်စနိုးနှင့် ဆမ်းဟုပေါ်ခဲ့ပြီး သူ့အဖေကလည်း ဆမ်းဟုပဲ ငယ် နာမည်သုံးခဲ့ကာ နာမည်အရင်းက ချစ်မဝသူတဲ့လေ။ တစ်နှစ်ကျော် တဲ့အထိ သားဆမ်းကို ငယ်နာမည်ပေးထားမိ၏။ ချစ်မဝသူဆိုတဲ့ နာမည်လေးကိုလည်း မြခက် နှစ်သက်သည်။

“မောင်တို့အိမ်ထောင်ရေးက အချစ်မရှိဘူးမြခက် __ မိသားစု တွေက အတင်းအကြပ်စီစဉ်ပေးခဲ့တာပါ။ နှင်းဆီနီက ငွေမက်တယ် သူ့တောင်းတဲ့ငွေကို မောင်ပေးလိုက်မယ်”

“မြခက် လုံးဝလက်မခံဘူး ကိုမင်းသူ __ ကျွန်မတဝန်ကျန် ပါ။ နှင်းဆီနီဆိုတဲ့ မိန်းမကို ကွာရှင်းဖို့စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်မိ နဲ့၊ လူကြီးမိဘတွေရဲ့ဆန္ဒလေ”

ကိုမင်းသူနှင့်လက်ထပ်ဖို့ မြခက်ဘယ်လိုအကြောင်းပြော မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ ကျေးဇူးရှင်တွေရဲ့ဆန္ဒမဟုတ်လား။ မြခက်လို

လည်း ခံစားနေရပါတယ် ကိုမင်းသူရယ်။ မတန်မရာမှန်းခွဲမိလို့ မြခက်ဘဝ ရေစုန်မော့သွားခဲ့ရတယ်။ မြခက်အတင်းပြန်ခိုင်း၍ သူ ပြန်သွားခဲ့သည်။

“မင်းကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ မြခက် ... မောင်းအရမ်းစိတ် ပူတယ်၊ သားလေးအမေ အသက်ထင်ရှားရှိစေချင်တယ်”

“မနှင်းဆီနီကလည်း သားလေးအမေပါ ... ဆမ်းရဲ့ဂုဏ်ခြပ် တွေ မြင့်မားစေဖို့ မနှင်းဆီနီပဲ အမေအဖြစ်သိပါစေ”

“မြခက်ရယ်”

“ကိုမင်းသူ ပြန်ပါတော့၊ ထပ်လည်းမလာပါနဲ့၊ မြခက်ဘဝ အေးချမ်းနေပြီပဲလေ၊ မေ့ဖြစ်လိုက်ပါတော့နော် ... သားလေးအမေ သိသွားရင်လည်း မကောင်းပါဘူး ... ဆမ်းဘဝ လုံးဝအထိခိုက်မခံ နိုင်လို့ပါ”

မြခက် တောင်းပန်ခဲ့သည်။ ကိုမင်းသူ နှလုံးသားခံစားချက် နှင့် မြခက်နှလုံးသားခံစားချက်က ထပ်တူထပ်မျှပါပဲရှင်။ မြခက် စိတ်တွေလုံအောင် နေထိုင်ရှင်သန်ခွင့်ပြုပေးပါ။ မြခက်တစ်ယောက် ထံ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေစီးကျလာခဲ့သည်။

“ဆမ်း ... မေမေသားလေး အရမ်းလွမ်းရတယ်၊ မေမေမှ နှလုံးသားတွေ အလွန်အမင်းနာကျင်နေရပါတယ် ... မေမေကိုခွင့် လွှတ်ပေးပါ၊ ဒီဘဝမှာတော့ သားအမေအဖြစ် မရပ်တည်ပေးနိုင်ဘူး”

ထင်တယ် ... အစေခံမသားအဖြစ် မနေစေချင်လို့ပါ”

သားကို လုံးဝစွန့်ပြစ်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ အစေခံမသား အဖြစ် လုံးဝရပ်တည်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး။ ဝုဏ်သိက္ခာကြီးမြတ်တဲ့ ကိုမင်းသူနဲ့ဒေါ်နှင်းဆီနီတို့ရဲ့သားဘဝပဲ မင်းခံယူရမယ်။ ရင်တွေ မီးတောက်ခဲ့သည်။

“မြခက် ... မြခက် ... ”

“ရှင် ... ဘယ်သူလဲ”

“ငါပါဝင်းခိုင် ... တံခါးဖွင့်ပေးဦး၊ ဒီမှာ ဧည့်သည်ပါလာ တယ်”

“ရှင်”

ကိုဝင်းခိုင်ဆီမှာ မြခက်ပန်းတွေယူရသည်။ ယခင်က မြခက် တို့သားအဖိအပေါ် စောင့်ရှောက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

“ကိုဝင်းခိုင် ဘာကိုစွန့်လိုလဲ”

“ဒီမှာ ငါ့မိတ်ဆွေက ခြံဝယ်မလို့ လိုက်ပြရင်း ဝင်လာတာပါ နှင့်သားလေး သူ့အဖေလာခေါ်သွားတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူက ကိုတောက်ထိန်တဲ့ မြခက် ... ခြံဝယ်ချင်လို့ လိုက် ကြည့်နေတာလေ ... သူက မြခက်တဲ့ ကိုတောက်ထိန် ... ပန်း ရောင်းပါတယ်၊ အခုတော့ သူငွေမဖြစ်နေပြီ”

“မဟုတ်တာဘဲ မြခက်ပန်းပြန်ရောင်းမှာပါ ... ဒီခြံက

သူများပေးထားတာလေ ... နေမကောင်းသေးလို့ နားနေတာပါ”

မြခက်တဲ့။ ရုပ်ရည်ကတော့ ချောမောလှပနေဆဲပင်။ တောက်ထိန်ကို ဝင်လုံးဖို့ ဘာစစ်မမတစ်ယောက်က ငွေပေးခိုင်းထားသည်။

“ဒီမိန်းမကို အရယူပြန်ရမယ်၊ နှိပ်စက်ပြရမယ်၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဒင်းကို လူ့လောကကြီးထဲမှာတောင် မမြင်ချင်တော့ဘူး ... ရှင်းတယ်နော်”

နှင်းဆီနီဆိုတဲ့မိန်းမရဲ့ခင်ပွန်းနှင့် ဖောက်ပြန်နေလို့တဲ့။ တောက်ထိန်တွေ့ရတာကတော့ အပြစ်ကင်းနေသည်။

“မြခက်က အရမ်းရိုးသားတယ် ကိုတောက်ထိန် ... ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ဘဝကို ရိုးရိုးသားသား ရုန်းကန်ဖြတ်သန်းနေရတာတယ်”

မြခက်ကို ဒေါ်နှင်းဆီနီရဲ့ခင်ပွန်းက ထောက်ပံ့ပေးကမ်းသွားတာတဲ့။ ခြံဝိုင်းလေးနှင့် တစ်ထပ်တိုက်ပုလေး ဆောက်ပေးထားသည်။

“ဒီမိန်းမက ပန်းရောင်းတာ အရမ်းဆင်းရဲတာလေ ... အခု ကြည့် ခြံနဲ့တိုက်နဲ့ ...”

ဒေါ်နှင်းဆီနီက ပြောခဲ့သည်။ တောက်ထိန်ကလောင်းက စားသမား၊ အရက်သမား၊ လူဆိုးလူမိုက်၊ ငွေရလျှင် ဘာမဆိုလုပ်တတ်သူပါ။ မြခက်ကိုတွေ့တော့လည်း ချစ်ချင်လာသလိုလို ခံစား

သာရသည်။

“မြခက်ရေ ... နင်နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ ဝင်ကြည့်တာပါ သွားပြီနော် ... အကူအညီလိုအပ်ရင်ပြော အားမနာနဲ့ ... ဒီဧည့်သည်တို့ ခြံလိုက်ပြလိုက်ဦးမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မမြခက် ... ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုဝင်းခိုင်က မြခက်နှင့်အရမ်းခင်မင်ရင်းနှီးသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဝင်လုံးပြန်လိုက်တာပါ။ ခြံလား ဝယ်နိုင်မှာ တောက်ထိန်လိုကောင် ငွေဘယ်လောက်ရရ မလောက်နိုင်ဘူး။ မိန်းမတွေတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ယူခဲ့ပေမယ့် တောက်ထိန်အထံမခံနိုင်သဖြင့် ထွက်ပြေးသွားကြသည်။

“မြခက် ... မြခက် ... အရမ်းချစ်သွားပြီကွာ၊ တောက်ထိန်အသဲထိသွားတယ် ... မိန်းမချောချောလည်းရ ငွေလည်းရဆိုတော့”

တောက်ထိန် ခြံဝယ်မလိုလို ဘာလိုလိုနှင့်မြခက်ထံ အဝင်အထွက်လုပ်သည်။

“မမြခက်အတွက် ကြက်ကင်ဝယ်လာတယ် ... လက်ခံပေး”

“ကျွန်မအတွက် ဘာမှဝယ်မလာပါနဲ့ရှင် ... မလိုပါဘူး။”

ကျွန်မ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း မခင်ချင်ပါဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်က ဝေဖန်
အပြစ်တင်တဲ့ရဲ့ကြလိမ့်မယ်”

မြခက်က ငြင်းပေမယ့် တောက်ထိန် ဇွတ်အတင်းမိတ်ဆွေ
ဖွဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်အောင် ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။

“မြခက်ရယ် ... အစ်ကိုထိန်ကို မကြောက်ပါနဲ့။ အထီးကျန်
သမားအချင်းချင်းဖို့ အားပေးချင်တာပါ။ ကိုထိန်နဲ့ဘဝကလည်း
အဖော်ကင်းမဲ့နေတယ်လေ”

ကိုတောက်ထိန်ဆိုတဲ့လူကို မြခက် လုံးဝမပတ်လိုပေ။ ရုပ်
ရည်ကလည်း မဆိုးဘူး။ ကိုမင်းသူ စိတ်ပျက်သွားစေရန် မြခက်ဟန်
ဆောင်တဲ့ပြလိုက်ရင် ကောင်းမလားဘဲ။ သားဆမ်းအား မြခက်နှင့်
အဝေးဆုံးမှာ ထားလိုနေသည်။

“မြခက် ပန်းမရောင်းရတော့ဘူး ကိုထိန်ရှိပါတယ် ... တစ်
ယောက်ထဲသမား ရှာဖွေထားတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ သေရင်လည်း
ကိုယ့်နောက်ပါမှာမဟုတ်ဘူးလေ ... ကိုယ်က လှူတန်းတယ်။
မြခက်ကိုကျွေးတာလည်း အလှူပဲ ...”

မဆိုးပါဘူး။ သူ့ကြည့်ရတာ ရေရေမွန်မွန်နှင့် ကိုမင်းသူ ပေး
ကမ်းထောက်ပံ့လာပြီး ပတ်သက်နေတာတွေလည်း ကင်းရှင်းချင်
နေသည်။ မြခက် ဘာလုပ်ရမလဲ။ ကိုထိန်နှင့်ပတ်သက်တာ ကိုဝင်း
ခိုင်အား မေးမြန်းစုံစမ်းတော့ တောင်ကြီးက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်

တဲ့။

“မြခက် ... နင်စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ တစ်ယောက်ထဲနေတာထက်
ကိုတောက်ထိန်လိုလူမျိုးတွေတုန်း စဉ်းစားနော်”

“ရှင်”

“ကိုတောက်ထိန်က မြခက်ကို သဘောကျနေပုံပဲ ... ချမ်း
တော့ချမ်းသာတယ်ဟဲ့”

“မဟုတ်တာဘဲ ကိုဝင်းခိုင်ရယ် ... ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ
နေချင်ပါတယ်။ အိမ်ထောင်မပြုတော့ပါဘူး။”

“စဉ်းစားပါဦး မြခက်ရယ် ... ကိုတောက်ထိန်က တောင်းဆို
နေလို့ပါ။ နင်လည်းအားကိုးရှာပါတော့”

ကိုဝင်းခိုင်က မြခက်အကြောင်း အနည်းအကျဉ်းသိထား
သည်။ မြခက်နှင့်ပတ်သက်ဘူးတဲ့လူက တခြားမိန်းမနှင့်လက်ထပ်
သွားတာသိထား၏။ မြခက်နှလုံးသားတွေက တခြားယောက်ျား
တစ်ယောက်ကို လက်မခံပေ။ ကိုမင်းသူအား ချစ်နေဆဲပါ။ မေ့
ပျောက်ပြစ်ဖို့ အလွန်အမင်း ခက်ခဲနေသည်။

“စဉ်းစားပါ မြခက်ရယ် ... နင့်ရှေ့ရေးအတွက်ပဲလေ နင်က
ဈောမော့မိန်းမတစ်ယောက် ... အန္တရာယ်များတယ်လေ။ အိမ်
ထောင်ထပ်ပြုသင့်တယ်နော်”

မြခက်ကတော့ စဉ်းစားဖို့ပဲ ပြောလိုက်သည်။ ကိုတောက်
ထိန်ကတော့ပြောတယ် မြခက်သဘောတူလက်ခံရင် တောင်ကြီး

ရှင်မြတ်

ကိုခေါ်သွားမယ်တဲ့။ ဒါ့ကြိုလည်း မြခက်ပေးချင်တဲ့သူ ရှိရင်ပေးဖြစ်
ထားခဲ့တဲ့။ မြခက် နှလုံးသားတွေက လက်မခံနိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။
မြခက် အိပ်လို့ပင်မပျော် အတွေးတွေက ရှုပ်နေ၏။ ကိုမင်းသူ ပုန်း
ဆက်တော့ စိတ်ပိုရှုပ်ထွေးညစ်ညူးသွားမိသည်။

“မြခက် ... မင်းနေကောင်းရဲ့လား။ မောင်စိတ်ပူနေတယ်
ကွာ။ အခုသားလေးအခန်းထဲမှာ ဆမ်းနဲ့နှစ်ယောက်ထဲဆော့နေကြ
တယ် ... သားလေးအသံ မင်းနားထောင် ... ”

“ဟို ... ဟို ... ကိုမင်းသူ”

“သားလေး ... မာမီလို့ခေါ်လိုက် ... သားမာမီပဲ ... တစ်
ယောက်ထဲအရမ်းအားငယ်နေတယ်။ ခေါ်လိုက်လေ မာမီလို့”

“မာမီ”

“မာမီကို ချစ်တယ်လို့”

“မာမီကိုချစ်တယ်”

သူ့အဖေ သင်ပေးတိုင်း သားကလိုက်ပြောနေလေသည်။
ဆမ်းရဲ့မပီကလာ စကားသံတွေက မြခက်ရင်ကို စူးနှစ်နာကွင်စေ
ခဲ့၏။ တော်ပါတော့ ကိုမင်းသူရယ်။

“တော်ပါတော့ ကိုမင်းသူ ... ဖြစ်နိုင်ရင် မြခက်ဘဝနဲ့မြခက်
ပဲ လွတ်လပ်စွာနေခွင့်ပြုပါ ... သားကိုလည်း ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်
တာတွေ မလုပ်စေချင်ဘူး”

“မြခက်”

“နှင်းဆီနီက သားအမေပါ ... သားအမှတ်မှားအောင် မလုပ်
ပါနဲ့တော့ ... တောင်းဆိုတာပါ”

“မြခက် ... အမိပွယ်မရှိတာတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့။ သားက
မင်းသားပဲ အသက်အရွယ်ရလာရင် မောင်ပြောပြမယ် ... သားနဲ့
မင်း အဆက်အသွယ်ဖြတ်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး ... မင်းဘယ်ဘဝရောက်
ရောက် ... ”

“ကျွန်မ အဝေးဆုံးကိုထွက်သွားအောင်လုပ်နေတာပဲ ကိုမင်း
သူ ... ရပ်လိုက်ပါတော့။ ကျွန်မသားကို ပေးလိုက်ထဲက ကျွန်မဘဝ
မှာ သားမရှိတော့ဘူး”

“မြခက် ... မင်း ... မင်း အိပ်လို့မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ မောင့်ကို
ဇူးသွားစေချင်တာလား ... နှင်းဆီနီ သိရင်လည်း မောင်ဂရုမစိုက်
ဘူး”

မြခက် ပုန်းကိုပိတ်ဖြစ်လိုက်သည်။ ဒီအတိုင်းဆို မဖြစ်တော့
ဘူး။ သားနှင့်ကိုမင်းသူကို မြခက် စွန့်ခွာသွားရတော့မည်ဖြစ်သည်။
နှင်းဆီနီကိုပဲ သားအမေအဖြစ် ခံယူစေချင်ခဲ့တာပဲဖြစ်၏။ မြခက်က
အစေခံမ။

“ကိုမင်းသူရယ် ... ရှင်ရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကို မြခက်
အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်လက်ခံပါတယ်နော် ... မြခက်လည်း ရှင်နဲ့ထပ်တူ
ထပ်မျှပါပဲ ... ဒါပေမဲ့လေ ... ”

ရှင်မြတ်နိုး

သားလေးရဲ့အသံလေးကို မြခက်မေ့ဖျောက်ပြစ်ဖို့ ခက်ခဲလွန်းသည်။ ရင်တွေ နာကျင်နေခဲ့ရ၏။ စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီပဲ။ သားလေးဘဝရှေ့ရေးအတွက် သူမအသည်းနှလုံးတွေကိုခွဲပြီး ဆွဲထုတ်ပေးလိုက်မိခဲ့သည်။

“ကိုမင်းသူကို တားလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး ... မြခက်ပဲအဝေးကို ထွက်သွားရတော့မယ်”

မြခက် ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုခိုင်ခိုင်မာမာ ချပြစ်လိုက်သည်။ ကိုတောက်ထိန်နှင့်လည်း ထပ်ပြီးမပတ်သက်လိုတော့ပေ။ မြခက် အိမ်ထောင်ပြုလျှင်လည်း ကိုမင်းသူ တော်တော်လေး စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲသွားရဌာမှာ သေချာသည်။

“တစ်ယောက်ထဲပဲ ထွက်သွားတော့မယ်၊ မြခက် ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးကိုမှ ကိုမင်းသူနေရာမှာ အစားမထိုးနိုင်ပါဘူး”

ကိုတောက်ထိန်နှင့် လက်ထပ်ဖို့ မြခက်အတွေးထဲမှာထည့်ပြီး စဉ်းစားမရ၊ မဖြစ်ပါဘူး ... မြခက်ဘဝမှာ ကိုမင်းသူတစ်ယောက်ထဲကိုပဲ ချစ်ချင်တယ်။ သစ္စာမဖောက်ချင်ဘူး။ ကိုမင်းသူ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲအောင်လည်း မြခက်မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ အဝေးကိုပဲထွက်ခွာသွားဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အခန်း (၆)

“မြခက်”

“ဟင် ... ရှင် ... ရှင် ကိုတောက်ထိန်၊ ရှင်ဘာလာလုပ်တာလဲ ... အချိန်မတော်ကြီး”

“မြခက်ရယ် ... ကိုထိန်ကို မကြောက်ပါနဲ့၊ မြခက်ကိုချစ်လို့ပါ။ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းချင်တယ် ... ကိုထိန်နဲ့မြခက် လက်ထပ်ကြရအောင်”

“အို ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မကို အဲဒီလိုလုပ်တာ မကြိုက်ပါဘူး။ ရှင်ပြန်ပါ ... လက်ထပ်လို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်မ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး ... ပြန်ပါတော့”

ကိုတောက်ထိန် ညအချိန်မတော်ကြီး အရက်တွေမှူးယစ်ပြီး ရောက်လာသည်။ မြခက်နေတဲ့ခြံနှင့်ရပ်ကွက်က နည်းနည်းလေး အလှမ်းဝေးနေသဖြင့် အကူအညီတောင်းဖို့လည်း မလွယ်ကူ။ မြခက် ဆင်းပြေးဖို့ ကြံစည်နေမိသည်။

ရှင်မြတ်နိုး

“မကြောက်ပါနဲ့ မြခက်ရယ် ... ချစ်လို့ပါ။ အတည်လက်ထပ် ယူပါ့မယ် ကိုထိန် ကတိပေးပါတယ်”

“ဟင့်အင်း ... ရှင်ကို ကျွန်မ လုံးဝလက်မထပ်နိုင်ဘူး။ လွတ် ပါ ...”

မြခက် ကြောက်လန့်တကြားနှင့် ရုန်းမယ်နေပေမယ့်မရ။ ကိုတောက်ထိန်က မူးနေသည်။ မြခက် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ အော် ဟစ်အကူအညီတောင်းပြန်ရင်လည်း မြခက်ပဲ အရှက်တကွဖြစ်ရ တော့မည်။ ယောက်ျားအားနှင့်ဖြစ်၍ မြခက် မတွန်းလှန်နိုင်။ ကြောက်လွန်း၍ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေ သည်။

“နင်အော်ရင် နင်ပဲအရှက်ကွဲမှာနော် မြခက် ... ပတ်ဝန်း ကျင်မှာ နင်နဲ့ငါက ချစ်သူတွေလို့ ငါက သတင်းလွှင့်ထားတာ”

“ဘာရှင်”

“ကိုဝင်းခိုင်က သက်သေလေး နင်ပဲငါလာတာကို ကြည့် ကြည့်ဖြူဖြူ လက်ခံနေတာပဲဟာ”

“ရှင်တော်တော်အကြံပက်စက်ပါလား ကိုတောက်ထိန် ... ကျွန်မ အားနာပြီး ကိုဝင်းခိုင်မျက်နှာနဲ့ လက်ခံခဲ့တာပါ”

မြခက်လို ရိုးအတွဲမိန်းကသာ တောက်ထိန်ပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် အထိတ်တလန့်နှင့် ရှက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေသည်။ ဒေါ်နင်းဆီနီက အမြန်ဆုံးလှုပ်ရှားဖို့ အမိန့်ပေးလာ၏။ တောက်ထိန်

အပန်းမင်းသား

အမြန်ဆုံးပဲ အကောင်အထည်ဖော်တော့သည်။ တောက်ထိန် အတွက် ဘာများနစ်နာစရာရှိလဲ။ အချောအလှ မြခက်နှင့်လည်း ချစ်တင်းနှောရ ငွေတွေလည်း မျိုးမျိုးမြက်မြက်ရ။

“မြခက်ရယ် ... ငြင်းဆန်မနေပါနဲ့တော့၊ ကိုထိန်နဲ့မြခက် ဒီညလေးကို မင်္ဂလာဦးညလေးအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်ကြရအောင် ပါနော်”

“မဖြစ်ဘူး ... ကျွန်မ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး။ ရှင်ပြန်ပါ ... ကျွန်မ တောင်းပန်နေတာပါ”

“မပြန်ဘူး ... မြခက်နဲ့အိပ်ပြီးမှပြန်မယ်။ တောက်ထိန်က ယူချင်တဲ့အရာကို ရအောင်ယူတတ်တယ်။ အခုနည်းနဲ့မရရင် အကြမ်း နည်းသုံးရမယ်”

“ရှင် ... ရှင်”

“ဒီမှာတွေ့လား ခါး ... နင်မသေချင်ရင် ငြိမ်ငြိမ်လေးနေ ငါ့ဆန္ဒတွေကို အသာတကြည်လက်ခံလိုက် ... နင့်ကိုသတ်ပြီးရင် နင့်လင်ရော နင့်သားကိုပါသတ်မယ်”

“ဘာပြောတယ်”

“နင့်အကြောင်းတွေ ငါမသိဘူးထင်လား။ အကုန်သိတယ်။ နင်က အစေခံမ ... သူဌေးကိုအမိမိမ်းပြီး မိုးရာလိုက်ပြေးလို့ ကလေးတစ်ယောက်ရတယ် ... နင့်လင်သူဌေးသားကို လူကြီးတွေ

က ပြန်ခေါ်သွားပြီး သူငွေသမီးတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားလိုက်တယ်။
အခု ရန်ကုန်မှာနေတယ်”

“ဟင်”

ကိုတောက်ထိန်က မြခက်အကြောင်းတွေ အကုန်သိနေတာ
ပါလား။ အကြံအစည်တစ်ခုခုနဲ့ မြခက်ထံဝင်ပြီး ပူးကပ်တာပဲဖြစ်
သည်။ ကိုမင်းသူနှင့်သားလေးဆမ်းကိုတော့ လုံးဝနည်းနည်းလေး
တောင် အထိခိုက်မခံနိုင်ပါဘူး။ ကိုတောက်ထိန်က လူယုတ်မာပဲ။
ကိုမင်းသူနှင့်သားလေးအား ငြိမ်းခြောက်ငွေညစ်နိုင်၏။ မဖြစ်ဘူး။
ဒင်းကို လူလောကကြီးထဲမှာ အသက်ရှင်လျှက် ထားလို့မဖြစ်ဘူး။
သူ့လက်ထဲကနေ ခါးကိုလှယူဖို့အတွက် အကြံထုတ်နေမိသည်။

“မြခက်ရယ် ... ဒီလိုလိမ္မာမှပေါ့၊ ကိုထိန်က ချစ်လို့ပါ။
တရားဝင် လက်ထပ်ယူမှာပါ”

“ကျွန်မကို လက်ထပ်ယူမယ်ဆိုရင် ကျွန်မလက်ခံပါတယ်။
ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့နော် ... အခုပြန်ပါ။ မနက်ဖြန် တရားရုံးမှာ
လက်ထပ်ကြမယ်”

“မရဘူး ... အဲဒီလိုတော့ မလုပ်နိုင်ဘူး။ အခုပဲချစ်မယ်၊
လက်ထပ်တာနောက်မှလုပ်မယ်လေ ... ဒီညလေးကိုကြည့်ကြည့်
နူးနူးဖြတ်သန်းရအောင်ပါ”

သူက မြခက်အင်္ကျီကိုဆွဲဆုတ်ဖြုတ်လျက် ဧည့်ဖို့ကြိုးစားနေ

သည်။ မြခက် ဘာလုပ်ရမလဲ။ သူမအရှက်ထက် တောက်ထိန်ဆိုတဲ့
လူယုတ်မာအား အသေသတ်ပြစ်ဖို့ ကြံစည်၍ အကွက်ကောင်း
စောင့်နေခဲ့၏။ ငါ့ဘဝကိုပါ ချစ်ရတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပေး
အပ်ထားပြီးသားပဲ။ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက် လုံးဝမရယူစေ
ရဘူး။ တောက်ထိန်အလိုဆန္ဒတွေကို အသာငြိမ်သက်ခံယူနေပြီးမှ
တောက်ထိန်လက်ထဲကခါး လွတ်ကျသွားတဲ့အချိန်တွင် ခါးကို
ကောက်ယူ၍ ရင်ဝအား ထိုးစိုက်ပြစ်လိုက်လေသည်။

“အား”

“နင် ... နင် ... ငါ့ကိုများ”

သူမ ထိတ်လန့်သွားပြီး အိပ်ရာမှလှလဲထကာ အိမ်အပြင်သို့
ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။ တောက်ထိန်လည်း ရင်ဝကိုဖိပြီး လိုက်ဆင်း
လာခဲ့၏။ တောက်ထိန်က အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းသဖြင့် ပတ်
ဝန်းကျင်ကလူတွေ ရောက်လာကြသည်။

“ဒီမိန်းမ ... မြခက် ... အား ... ကျွပ်ကို၊ အား ... အိမ်ခေါ်
ပြီး ခါးနဲ့ထိုးတယ်၊ အား ... မာယာနဲ့ဖြူဆွယ်ဖြားယောင်းပြီးမှ ငွေ
ညစ်တာမရလို့ သတ်တာ ... အား ...”

“တောက်ထိန် ... မင်း ... မင်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မြခက်
မိကရော တောက်ထိန်ကို သတ်လိုက်တာလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုဝင်းခိုင် ... ဒီလူယုတ်မာလို့ ညအချိန်မတော်
ပြီးတက်လာပြီး ကျွန်မကို ဖော်ကားလို့လေ ...”

ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေ ဝိုင်းအုံလာပြီး အမျိုးမျိုးဝေဖန်ပြောဆိုနေကြသည်။ သက်ဆိုင်ရာရဲတွေရောက်လာကြပြီး မြခက်အား လက်ထိပ်ခတ်ဖမ်းဆီးလိုက်ကြ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုမင်းသူနှင့်သားကို အရှက်တကွလုပ်မယ်သူတော့ သေပြီ။ မြခက် မကြောက်ရင်ဆိုင်မည် ဖြစ်သည်။

“မြခက်ရယ် ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ နင်နဲ့သူက ချစ်သူတွေမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုဝင်းခိုင် ... ရှင်ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ဘာချစ်သူလဲ ...”

“ဒီလောက်အဝင်အထွက်များနေတာပဲ မြခက် ... နင်ပဲလက်ခံနေတာလေ”

တခြားသူတွေကပါ ဝိုင်း၍ဝေဖန်ပြောဆိုနေကြသည်။ မြခက်ကပဲ အမှားလွန်ကျူးနေသလိုလို။ မြခက် ဘာကိုမှကရုမငိုမိတော့ ရင်ကော့လျှက် ရဲတွေနောက်လိုက်လာခဲ့သည်။ နောက်ထွင် ကိုမင်းသူရောက်လာ၏။ မြခက်နှင့်တွေ့ပြီး အမှုမှာဝင်မယ်ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြောဖြစ်လိုက်သည်။

“နောက်တစ်ခါ ထပ်လာတွေ့ရင် မြခက်အတွေ့မခံတော့ဘူး ကိုမင်းသူ ... ကျေးဇူးပြုပြီး သားလေးရှေ့ရေးအတွက် ကျွန်မအဝေးဆုံးမှာနေပေးပါ ... ကျသင့်တဲ့အဖြစ်ကို ကျွန်မခံယူမယ် သားလေးအမေက နင်းဆီနီဖြစ်စေရမယ်”

“မြခက် ... သူများတွေပြောသလို မင်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မြူချွယ်ဖြားယောင်းပြီး ငွေညစ်တယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး ... မင်းအကြောင်း ကိုယ်အသိဆုံးပဲ၊ မင်းမတရားခံရတာပါ ကိုယ် ကူညီမယ်”

“ကျွန်မ လက်မခံဘူး ... ကျွန်မကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်ရင် ဒီအမှုမှာဝင်မပါပါနဲ့ ... ခြံနဲ့အိမ်ကို ရှင်ပြန်သိမ်းပါ။ ကျွန်မဘဝနဲ့ သားလေးဘဝ လုံးဝခြားနားကွဲပြားစေချင်တယ် ကိုမင်းသူ ဝင်ပါနေရင် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သတ်သေပြစ်မှာနော် ...”

“မြခက်ရယ်”
“မြခက် တောင်းပန်နေတာပါ ... အဓိကသားလေးရှေ့ရေးပါပဲ ... အစေခံမ လှသတ်တရားခံ ထောင်ထွက် အဲဒီလိုမိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့သား မဖြစ်စေချင်ဘူး”

မြခက် နောက်ထပ်အတွေ့မခံတော့သဖြင့် ကိုမင်းသူပြန်သွားသည်။ မြခက်အမှုကို ရင်ဆိုင်ခဲ့၏။ ကိုဝင်းခိုင်က ကူညီသည်။

“တောက်ထိန်မှာ မိန်းမနဲ့ကလေးရှိတယ် မြခက် ... ဒီအမှုက မူခင်းကွာနယ်တွေမှာရော အင်တာနက်မှာပါ ရေးနေကြတယ်။ နင်ကံဆိုးတာပဲ မြခက်ရယ် ... အားလုံး နင့်ရဲ့အမှားတွေပဲဖြစ်နေတယ်”

ကိုဝင်းခိုင်ကိုယ်တိုင် အခြေအနေမှန်ကိုသိလိုက်၍ မြခက်

အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။

“ဒီလူက သူငွေမဟုတ်ဘူးဟု အရက်သမား လောင်းကစား သမား ... နှင်ကံဆိုးတာပဲ၊ ငါ့အဖြစ်တွေလည်းပါတယ် မြခက်၊ အယုံ လွယ်တာကိုး ... နှင့်အတွက် ငါအားလုံးအမှန်တွေဖြစ်အောင်လုပ် ပေးမယ်”

ကိုမင်းသူက လိုအပ်တဲ့ငွေကြေးထုတ်ပေးသည်ဟု ပြော သည်။ မြခက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရ၏။ ကိုမင်းသူမှာမည်လုံးဝ မပါစေရန် နှုတ်လိုပေးဖို့ တောင်းပန်သည်။

“စိတ်ချပါ မြခက် ... နှင်မပူပါနဲ့၊ ငါ့ကြောင့် နှင်ဒုက္ခရောက် ရတာလေ ... ငါဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘူး၊ နှင်နေကောင်းအောင် နေပါ”

ကိုဝင်းနိုင်က မြခက်အား အရာရာကူညီပေးခဲ့သည်။ ကိုမင်း သူထံမှ ပိုက်ဆံထပ်မယူရန်နှင့် အဆက်အသွယ်မလုပ်ဖို့ ပြောထား ရသည်။

“သူနဲ့လည်း အဆက်အသွယ်မလုပ်ပါနဲ့ ကိုဝင်းနိုင် ... အဖြစ် အတွက် မြခက်ပဲရင်ဆိုင်ချင်ပါတယ် ... ကိုဝင်းနိုင် နားလည်ပေးပါ”

“မြခက်ရယ် ... နှင်ဖြစ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒတွေအတိုင်း ဖြစ်စေရ ပါမယ် ... စိတ်မပူပါနဲ့”

ကိုဝင်းနိုင် အစွမ်းကုန် ကူညီခဲ့၍ အမှုမှန်ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရာ

မယ့် မြခက်သတင်းက နာမည်ဆိုးနှင့်ဖို့နဲ့သွားခဲ့ရပြီ ဖြစ်သည်။

“သားရယ် ... ဆမ်းရယ် မေမေဘယ်လောက်အထိ ရင်နာ နေရလဲ ... သားလေးဘဝရှေ့ရေးအတွက် မေမေ လုံးဝရွန့်လွှတ် လိုက်ပါပြီ၊ သားလေးမေမေက နှင်းဆီနီပဲဖြစ်စေချင်ပါတယ်”

မြခက်အမှုတွင် မိမိကိုယ်ကို ခုခံကာကွယ်ခွင့်ဖြင့် အပြစ်ဒဏ် အများကြီးကျခံရခြင်း မရှိခဲ့။ နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကိုမင်းသူက သားလေးကိုခေါ်ဆောင်၍ ထောင်ဝင်စာလာတွေ့ခဲ့သည်။

“ကျွန်မ ဒီလောက်အထိ တောင်းပန်နေတာကို ရှင်ဘာဖြစ် လို့ လက်မခံရတာလဲ ကိုမင်းသူ ... ကျွန်မသားကို မတွေ့ချင်ဘူး။ ကျွန်မသေတာကို ရှင်မြင်ချင်လို့လား”

အချုပ်ခန်းမှာလာတွေ့တာဖြစ်၍ သားကိုမြခက် တစ်ချက် လေးကြည့်ပြီး ကျောခိုင်းထွက်လာခဲ့သည်။

“မြခက် ... မင်းအားမငယ်ပါနဲ့၊ မြခက်ဆန္ဒကို ကိုယ်လိုက် လျှာပေးပါမယ် ... ကျန်းမာအောင်နေပါ မြခက်ရယ်နော်”

“ကျွန်မဆီ မလာပါနဲ့ ... ကျွန်မစိတ်သောကရောက်ရတယ် ချင့်ကိုဘယ်လိုပြောမှ နားလည်မှာလဲ ကိုမင်းသူ ... ဒါဆိုလည်း ကျွန်မသားကိုပြန်ပေးပါ ကိုဝင်းနိုင်ဆီမှာ အပ်ခဲ့ ... ကျွန်မသား အဖြစ် ရှင်ကရပ်တည်နေစေချင်တာ မဟုတ်လား”

“ကောင်းပါပြီ မြခက်ရယ် ... မင်းဆန္ဒတွေအတိုင်းပဲဖြစ်စေ ရပါမယ်”

မြခက်ကိုကြည့်ပြီး မင်းသူ ရင်ထုမနာ ကြေကွဲစွာစံစားရသည်။ သားလေးက မိခင်ကိုတွေ့တော့ ငို၏။ မြခက် အသံမာစွာ ကျောခိုင်းထွက်သွားသည်။

“မင်းဆန္ဒအတိုင်းပဲ သားလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးပါ့မယ် မြခက်ရယ် နော် ...”

မြခက် တောင်းဆိုမှုကလည်း မှန်ကန်သည်။ သားဘဝ အတွက်ပါ။ ကိုဝင်းခိုင်ထံ မြခက်အတွက် ငွေကြေးအပြည့်အဝပေးထားခဲ့၍ ကိုမင်းသူ တာဝန်ကြေခဲ့သည်။

“မြခက်အတွက် စိတ်ချပါ ကိုမင်းသူ ... ထပ်မလာပါနဲ့၊ ကျွပ်စိတ်ပူတာက မြခက် သူ့ကိုယ်သူ တစ်ခုခုလုပ်ပြစ်လိုက်မှာကို ပါပဲ ... သားရှေ့ရေးအတွက် သူမက ဘာမဆိုလုပ်မှာနော်”

“မြခက်ကို စောင့်ရှောက်ပေးပါ ... ထောင်ဝင်စာလည်း မကြာ မကြာ သွားတွေ့ပေးပါ”

“ကျွပ်တာဝန်ထားပါဗျာ ... စိတ်မပူနဲ့ မြခက်ဆန္ဒအတိုင်း သာ ခင်ဗျား နေထိုင်ပါ။ ထပ်မလာပါနဲ့တော့”

ကိုဝင်းခိုင်ထံ မြခက်ကို အထပ်ထပ်အပ်နေမိသည်။ ရင်တွေ နာကျင်ရ၏။ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် မြခက် စိတ်ပူနေတာပါ။ အပြစ်ဒဏ်ခံနေရတဲ့ မြခက်အား စိတ်မဆင်းရဲစေလို၍ မင်းသူ ထပ်မတွေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“မြခက် ... သဘောအတိုင်းပါပဲ၊ မောင်ထပ်တွေ့ဖို့ မကြိုး

စားတော့ပါသွား ... ဆန်းအတွက်ပဲ”

မင်းသူ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်းပဲ တစ်ခါတရံ မြခက်အား တမ်းတလှမ်းဆွတ်မိပေမယ့် မြခက်ကိုသွားတွေ့ဖို့ လုံးဝကြိုးစားတော့ မေ့ပြစ်လိုက်သည်။

“မြခက် ထောင်ထဲမှာပဲ ဆုံးသွားပါပြီ”

မြခက် ထောင်ကျပြီး တစ်နှစ်အကြာတွင် ကိုဝင်းခိုင်က သူထံ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားလာခဲ့သည်။

“မြခက် ထောင်ဆေးရုံမှာဆုံးတာပါ။ ခင်ဗျားဆီအကြောင်း မကြားရဘူးဆိုလို့ပါ ... မသေခင်မှာသွားတာက ခင်ဗျားလာပြီး ဧဝတံသက်ပါနဲ့တဲ့ ... သူ့ဘဝအဆုံးသတ်သွားပြီဆိုရင်လည်း သားလေးဘာမှမသိပါစေနဲ့တဲ့ ... သူက သားလေးဂုဏ်တက်စေမယ့် အဖေ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးတဲ့လေ”

မင်းသူ နာကျင်ကြေကွဲစွာဖြင့် ဆန္ဒအတိုင်းပဲ ကိုဝင်းခိုင်ကို ဝင် လုံးဝသွားရောက်မတွေ့ ဆိုတော့။ သားဆမ်းရဲ့ ရှေ့ရေးအတွက် ဖိ ပြစ်လေသည်။

နှင့်အဖေကိုလည်း သတ်မယ်”

ဆမ်း လူမှန်းသိတတ်စေလွယ်ထဲက မာမိကိုအကြောက်ကြီး
ကြောက်မိသည်။ မလုပ်ရဲခဲ့။ သူ့နယ်စကို ဆွဲနုတ်သဖြင့် နာကျင်
လွန်းပေမယ့် မငိုရဲ။ ထပ်ဆွဲနုတ်မှာကြောက်မိ၏။ ဒက်ဒီရောက်လာ
မှ သူ့အသက်ကို ရဲရဲရှူရဲတော့သည်။

“နှင့်အဖေရှေ့မှာ ပြောရဲပြောကြည့်လိုက်လေ နှင့်အဖေမရှိ
တဲ့အချိန် ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်၊ အမျိုးယုတ်
လေး ...”

သူ့အမြဲတမ်း နာကြည့်ခဲ့ရသည်။ သူ့အသက် ဆယ်နှစ်အရွယ်
က မာမိမတော်တဆလိုလို ဘာလိုလိုနှင့် သူ့ပန်းပေါ် ရေနေပူနှင့်
လောင်းချဖူးသည်။

“နှင့်အဖေမသိစေနဲ့နော် ငါကတမင်လုပ်တာမဟုတ်ဘူး။
မတော်တဆ ဖြစ်တာပါ ... နှင့်အဖေသိရင် နှင့်အဖေဘာဝပျက်မယ်၊
စီးပွားပျက်မယ် နှင့်လည်းသေမယ် ... ငါကလည်ပင်းညှစ်သတ်မှာ
နော်”

ငါးနှစ်လောက်က သူ့ကို မာမိက လည်ပင်းညှစ်ခဲ့ဖူးသည်။
မာမိတွေ့လျှင် အလိုလိုကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေလျက် ဆွဲအသလို
ကြီးဖြစ်နေစေရန် နှိပ်စက်ထားခဲ့၏။ အသက်နှစ်ဆယ်ရောက်တဲ့
အထိ မာမိကိုကြောက်နေရဆဲပင်။ သူ့စိတ်ကိုက အလိုလိုနေရင်း
ထိတ်လန့်နေခဲ့သည်။

အခန်း (၇)

အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်ရောက်လာတဲ့ ဆမ်းရဲ့နှလုံးသား
နာကျင်မှုတွေ အမှန်းတွေအဖြစ် လောကကြီးတစ်ခုလုံးကိုပါ အမှန်း
တွေ ဒေလကြမ်းတိုက်ခတ်ခဲ့သည်။ မာမိရဲ့နှိပ်စက် ညှင်းပန်းမှုတွေ
ကြောင့်ပါ။ ဒက်ဒီရှေ့မှာတော့ မာမိဟန်ဆောင်မှုတွေနှင့် သူ့ကို
ချစ်ခင်ကြင်နာဟန်အပြည့်ပါ ဆန်းကိုအမြဲတမ်း အစေခံမသား
ထောင်ထွက်မသား အမျိုးယုတ်လေးဟု ခေါ်တတ်သည်။

“နှင့်အဖေကလေး ... အစေခံမ သူ့ဌေးသားကိုအမိအရရှိနိုင်
ပြီး ခိုးပြေးတာလေ ... နှင့်က အမျိုးယုတ်မသားပါ။ နှင့်အဖေ အစေခံ
မက လူသတ်မှုနဲ့ထောင်ထဲမှာပဲသေတာ”

ဒက်ဒီကွယ်တာနှင့် နှိပ်စက်သည်။ ရိုက်နှက်၏။ အစာ
အတော်ထားသည်။

“နှင့်အဖေကို ပြန်ပြောရဲပြောကြည့်၊ နှင့်ကိုသတ်ပြစ်မယ်”

“ဆမ်း နှင့်အဖေက မြောက်စားတိုင်း ယောင့်တက်မယ် တော့မကြံနဲ့နော် ... ဟဲ့ အမျိုးယုတ်လေး၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်သိ”

ဒက်ဒီက သူ့ကိုနှိုင်းခြားမှာ ပညာတော်သင်လွတ်ဖို့ စီစဉ် တာ မာမီက ငြင်းပယ်စေခဲ့သည်။

“နင် ငြင်းရမယ် ... ဒီမှာပညာသင်ခွင့်ရတာပဲ ကျေးဇူးတင် လိုက် ... နင်လက်ခံပြီး ရှောင်ထွက်သွားမယ် မကြံနဲ့နော်၊ ငါ့ အကြောင်း နင်သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ”

မာမီစကားတွေကို ဆမ်း တုန်ပြန်ငြင်းဆန်နိုင်တဲ့ အင်အား တွေက ငယ်ငယ်လေးထဲက မရှိခဲ့ပေ။

“နင့်အဖေ ဘယ်ဘဝရောက်သွားမလဲ စဉ်းစားနော် အမျိုး ယုတ်လေး ...”

မာမီကိုကြောက်သည်။ သူ့လုံးဝ မဆန့်ကျင်ရဲခဲ့။ ယုတ်မာ ကောက်ကျစ်တဲ့နည်းလမ်းတွေက မာမီဆီမှာ အများကြီးပဲ။ သူ့စိတ် ထဲတွင် ဒက်ဒီတစ်စုံတစ်ခုဖြစ်မှာလည်း အလွန်အမင်းကြောက်နေ ခဲ့သည်။

“ဆမ်းရယ် ... မမအငယ်လေးတို့လည်း အရမ်းရင်နာရပါ တယ်၊ အမေသေပြီ ... မမတစ်ယောက်ထဲ ဘယ်မှာမှ နားမရှိရာမရှိ သွားလေး ဒေါ်ဒေါ်နီက အရမ်းကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ တစ်ခါက ဆမ်းကိုခေါ်သွားပြီး ထွက်ပြေးဖို့ကြံတာသိသွားလို့ မမအငယ်လေး

ကို အစားအစာမကျွေးဘဲ သုံးရက်ထားတယ် ... အမေမိတ်ထိမိုက် ပြီး သေဆုံးရတဲ့အထိပဲလေ”

ဆမ်းကို ငယ်စဉ်လေးထဲက ထိမ်းကျောင်းကျွေးမွေးစောင့် ရှောက်လာတဲ့ မမအငယ်လေးလည်း မာမီကိုကြောက်ရသည်။ ကွယ်ရာမှာပဲ ချစ်ရဲခဲ့၏။ မာမီကွယ်ရာမှာ အစားအသောက်တွေကို အဝအလင် ကျွေးတတ်သည်။

“မင်းပညာတတ်အောင်သင်ပါ ဆမ်းရယ် ... ဒီမိန်းမလက် ထဲကနေ လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားစမ်းပါ”

“မမအငယ်လေး”

“ဟင်”

“မာမီပြောတဲ့ ဆမ်းအမေက အမှန်ပဲလား”

“မသိပါဘူးဟယ် ... ဦးဦးမင်းတို့အိမ်က အိမ်ဖော်ဆိုတာ တော့ဟုတ်တယ် ... ဆမ်းလေးနောက်ထပ် ဘာမှမသိချင်နဲ့တော့ နော် မေ့ပြစ်လိုက် ... ဆမ်းက လိမ္မာတယ်၊ ရုပ်ရည်ချောမောခန့် ညားတယ်၊ ဆမ်းပညာတတ်ဖြစ်အောင်လုပ်၊ ဆမ်းခြေထောက်ပေါ် ဆမ်းရပ်တည်နိုင်အောင်ပါ”

မမအငယ်လေးရှိနေပေလို့ပေါ့။ မာမီကုမဝမ်းကျွဲဖြစ်ပေမယ့် မာမီစိတ်နှင့် လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက်ပါ။ မမအငယ်လေးကိုလည်း မာမီ က အစေအပါးတစ်ယောက်လို နှိမ်ချဆက်ဆံနေသည်။

ဆမ်း အင်ဂျင်နီယာကြီးဖြစ်အောင် ကြိုးစားစမ်းပါကွယ်၊ ဆမ်းက ပညာတော်တာပဲ”

တစ်ခါတရံ သူ့စိတ်တွေ မုန်းတီးစွာကြည်းစွာဖြင့် မာမိုကို စိန်ခေါ်ပြစ်လိုခဲ့ပေမယ့် ဒက်ဒီက ရှိနေသည်။

“သားဆန်းလေး ... ဒက်ဒီအသက်ကြီးပါပြီကွာ၊ ဒက်ဒီ လုပ်ငန်းတွေအားလုံး သားလက်ထပ်အပ်ခဲ့ချင်တယ် ကြိုးစားပါဆမ်း၊ မင်းက ဒက်ဒီမျှော်လင့်ချက်ပဲ ...”

ဒက်ဒီက သူ့ကိုအရမ်းချစ်သည်။ လိုလေသေးမရှိအောင် အဆောင်အယောင်အစမ်းအနားနှင့် နေထိုင်စေခဲ့၏။ သူ့နေတဲ့အိပ်ခန်းကပင် နန်းဆောင်တစ်ခုကဲ့သို့ စမ်းနားနေသည်။

“ဆမ်းက မင်းသားလေးတစ်ပါးပဲ ... ဒက်ဒီ ကြိုးစားရှာဖွေနေတာ ဆမ်းအတွက်ပဲ ... ဒါပေမဲ့ကွာ ဒက်ဒီကတော့ ဆမ်းကို အားမရဘူး။ အေးစက်စက်နဲ့ ငြိမ်သက်လွန်းနေတယ် ... ဒက်ဒီဆီက နေ ဘာမှလည်း မတောင်းဆိုခဲ့ဘူး”

ဆမ်းကို မာမိုနှိပ်စက်နေသည်ဟု မတိုင်ရဲခဲ့။ နှုတ်ခမ်းတွေက ဆွဲအနေ၏။ မာမိုအရိပ်မြင်တာတောင် ဆမ်းကြောက်ရွံ့နေခဲ့သည်။

“တက်တက်ကြွကြွနေစမ်းပါ သားရယ် ... ဘာအားငယ်စရာရှိလို့လဲကွ ... ဆမ်းကို အရမ်းချစ်ကြတဲ့ ဒက်ဒီနဲ့မာမိုရှိတယ်လေ”

ဒက်ဒီ မသိပါဘူး။ သားကိုချစ်တဲ့မာမိုမှ မဟုတ်တာ။ ဒက်ဒီကွယ်တာနဲ့ အရမ်းရှိက်နှက်ညှင်းပန်းနှိပ်စက်နေတာပါ။ ဒက်ဒီရှေ့မှာ ချစ်ဟန်ဆောင်ပြနေတာဗျ။ သူ့စိတ်ထဲမှာသာ ပေါက်ကွဲစွာ ပြောပြစ်နေမိသည်။ တကယ်တမ်းအဖြစ်မှန်တွေကို တိုင်တန်းဖို့ အသံက ထွက်မလာ။ မှိတ်ကြိတ်ခံနေမိသည်။

“ဆမ်း”

“ဟင် ... ဒက်ဒီ”

“အိပ်နေပြီလားဆမ်း”

“မအိပ်သေးပါဘူး ဒက်ဒီ စာကျက်နေတာပါ”

ဒက်ဒီဝင်လာသည်။ သူ့အနားမှာ ခြင်ယင်တစ်ကောင် တလေတောင် အဝဲမခံခဲ့။ ဒက်ဒီ အမြဲတမ်းဂရုစိုက်ပြီး ဆမ်းလိုအပ်တာတွေကို ပြည့်စွမ်းပေးနေခဲ့သည်။ ခဏကြာတာ တုံးခံအတိုင်း မာမိုပါလိုက်ဝင်လာပြီး ဆမ်းစိတ်အညစ်ဆုံး စိတ်ရှုပ်ထွေးရဆုံးဖြစ်သည်။

“ဆမ်းလေးအတွက် နီကလိုအပ်တာတွေ အမြဲကြည့်ပြီး ပြည့်စွမ်းပေးနေတာပါနော်၊ အခုလည်း သားစာကျက်နေလို့ ကော်ဖီနဲ့လက်ဖက်သုပ် လာပို့တာလေ ... ဆမ်းက မာမိုသုပ်ပေးတဲ့ လက်ဖက်သုပ်ကြိုက်တယ်ဆိုလို့ပါ။ ဆမ်း အိပ်မငိုက်နဲ့နော် ...”

မာမိုရဲ့အပြုံးတုတ်တွေကို ဆန်းမုန်းတီးစွာ တွေ့နေရသည်။ မာမိုက သူ့ရဲ့မိထွေးပဲ။ လင်ပါသားကို နှိပ်စက်တဲ့နေရာမှာတော့

ပညာသားပါလွန်း၏။ ကြောက်စရာကောင်းသည်။ ရက်စက်မှု အပေါင်း သရဖူဆောင်းသူပဲ။

“ကျေးဇူးပဲ နီရယ် ... ကိုယ်အိပ်လို့မပျော်သေးလို့ သားကို တွေ့ချင်လာတာနဲ့ ဝင်ကြည့်တာလေ”

“အဖြစ်ကိုသည်းလွန်းပါတယ်နော် အမြတ်ကတ်လာပြီ၊ နီ ကလည်း ဆန်းရဲ့အမေပဲ၊ ဆမ်းတဖြည်းဖြည်း အရွယ်ရောက်လာ လေ ခန့်ညားချောမောပြီး ဘယ်လောက်ယောက်ျားပီသလာလဲ အဲဒါ ... အမေအပြုစုကောင်းလို့ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်နီရယ် ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်က နီကိုအရမ်း ကျေးဇူးတင်နေတာပါ”

“ဆန်း”

“ဗျာ”

“သားလေး ဘာလိုသေးလဲ ... လက်ဖက်သုပ်လေးမြည်း ကြည့်ပါဦး ... အရသာရှိလားလို့”

“ကောင်းမှာပါ မာမိ ... မြည်းစရာမလိုပါဘူးဗျာ၊ မာမိလက် ရာက ကောင်းပြီးသားပါ”

မာမိက ဒက်ဒီရှေ့မှာအပြုံးတွေ ရွန်းရွန်းဝေပြောနေပြီး သူ ကို ဆတ်ခနဲကြည့်လိုက်တဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်တစ်ချက်က မီးဝင်း ဝင်းတောက်နေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဒက်ဒီရှေ့မှာ သူပြောနေကျ စကား မာမိအား ချီးမွမ်းတဲ့စကား ကမန်းကတန်းပြောလိုက်ရ

သည်။

“ကောင်းပျိုကွာ ... မအေနဲ့သားကတော့ လိုက်ပါတယ်၊ အမေကလည်း ကရုစိုက် ... သားကလည်း ချီးမွမ်းနဲ့ ... ဟား ဟား ဟား ...”

အဆုံးသတ်ကတော့ ဒက်ဒီသဘောကျစွာ ရယ်မောလေ သည်။

“နီရေ ဆမ်းအိပ်ခန်းက လိုက်ကာတွေလဲပေးပါဦး ... သုံး ရက်လောက်ရှိသွားပြီထင်တယ်၊ အငယ်လေးကို ပြောလိုက်ဦး”

“အမလေး ... ဆန်းက ဒီအရောင်လေးကိုကြိုက်တယ်ဆို လို့ပါနော်”

“အနီရောင်ကြီးကွာ ပူတယ် ... အပြာရောင်လေး လဲပေး လိုက်”

“ဒီအနီရောင်လေးကို သားကြိုက်ပါတယ် ဒက်ဒီ ... မာမိရဲ့ သင်္ကေတလေ ... သားအနှစ်သက်ဆုံးအရောင်”

“တွေ့လား ကိုယ် ... သားကြိုက်တာပါဆို၊ မာမိသင်္ကေတ တဲ့ အရမ်းချစ်စရာကောင်းတဲ့သား ... မာမိအသံကျော်လေး”

မာမိက သူ့အနားတိုးကပ်လာ သူ့မျက်နှာကိုဆွဲယူနမ်းရှိုက် သည်။ ဆမ်းရင်တွေ မီးထတောက်သွားသလို ပူပြင်းလောင်မြိုက် သွားရ၏။ သူ့အမုန်းဆုံးက အနီရောင်ပဲ။ မာမိက တမင်အနီရောင်

ပူပူလောင်လောင်အရောင်ကိုမှ တမင်သွစ်တဲတွေ ရွှင်ထွေးစေရန် တပ်ဆင်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကံသား စာကျွတ်တော့နော် ... ဒက်ဒီ မနောက်ယုက် တော့ဘူး၊ နီရေ ... မင်းသား နှစ်သက်တဲ့အရောင်ပဲ တပ်ပေးလိုက်ပါ ဒက်ဒီအတွက် သားပျော်ရွှင်မှုက အရေးကြီးဆုံးပဲကွာ”

“ကိုယ်သွားနှင့် သားနဲ့ထေနေဦးမယ် ... သားအမိနှစ်ယောက် ပြောစရာစကားတွေရှိသေးလို့”

“ပြောကြပါ ... ပြောကြပါ၊ ဒီသားအမိနှစ်ယောက်ကတော့ လေ ပြောစရာစကားတွေ ကုန်ပဲမကုန်နိုင်တော့ဘူး ပြောကြပါ”

ဒက်ဒီ ပြန်ထွက်သွားသည်။ မာမိကျန်ခဲ့တာက သူ့ကို ပြဿနာတစ်ခုခုရှာဖွေပုံဖြစ်ကြောင်း သူသိထား၏။ ကြောက်စိတ်တွေက အလိုလိုဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“ဟဲ့ အမျိုးယုတ်လေး နင့်အဖေရှေ့မှာ နင့်မျက်နှာကပျက် နေရသေးတယ် ... သေချင်လို့လား”

“မာမိ”

“ဘာလဲ”

“ကျွန်တော်ကို ဘာဖြစ်လို့ဒီလောက်အထိ မုန်းတီးနေရတာလဲဗျာ”

“ဟဲ့ မုန်းတယ် ... နင်ရောက်လာထဲက မုန်းတာ၊ ရွံလည်း

ရွံတယ် ... နင်က အစေခံမသားဖြစ်နေလို့လေ ... မတန်မရာ သူဌေး သားနေရာဝင်ယူနေတယ် အဲဒါကြောင့်ပဲ ... ”

ခင်ပွန်းဖြစ်သူက အစေခံမအပေါ် ချစ်ခင်နှစ်သက်မှု အလွန်အကျူးပြသနေခဲ့၍ ဒေါ်နင်းဆီနီ မကျေနပ်နိုင်။ နီနှင့်ကွာရှင်းဖို့ပင် တိုမင်းသူက ကြိုးစားခဲ့ဖူးသည်။ မိမိပိုက်ဆံပေးပြီး အစေခံမတာဝန်ကို ချက်ဆီးပြစ်ခဲ့တာပါ။ တောက်ထိန် သေသွားသဖြင့် မိမိအကြံအစည် တို လူမသိနိုင်ဘဲဖြစ်သွား၏။ ဘယ်လောက်ကဲကောင်းလဲ။ အစေခံမလည်း သေပြီ။ မသေသေးတာက ဒင်းသားပဲ။ ကိုမင်းသူရဲ့အရေးပေးအလိုလိုက်မှု ခံနေရသည်။

“ငါထွက်သွားရင် နင်ဒီလက်ဖက်သုပ်နဲ့ကော်ဖီကို သွန်ဖြစ်မှာမဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် စားမှာပါ”

“မရဘူး အခုပဲစား ... ငါရှေ့မှာစားပြလေ”

မာမိကျွေးတဲ့အစားအစာတွေကို သူလွင့်ဖြစ်လိုက်တာက ချားသည်။ မစားရဲ။ မာမိထွက်သွားသည်နှင့် သွန်ဖြစ်လိုက်တာ။ အစ်နေ မိသွား၍ သူ့အပြစ်ဒဏ်အပေးခံရ၏။ ထိုင်ထအခါသုံးရာလုပ် ခဲ့ရသည်။ သူ့ပေါင်ကြောတွေ ငတောင့်တင်းနာကျင်နေပေမယ့် ဒဏ်ဒီရှေ့မှာတော့ တာမှမဖြစ်သလို နာကျင်မှုကို ကြိတ်မှိတ်ခံခဲ့ရသည်။

“စားလေ ... ”

ပိုင်ပြတ်နိုး

မာမီးအသံကြီးက ကြောက်မက်ဖွယ် မိုးထစ်ချွန်းသံထက် ကျယ်လောင်သွားသည်။

“စားစမ်းပါ ... နင်မစားရင် နင့်ပါးစပ်ထဲထိုးသွင်းမှာနော် အမျိုးယုတ်လေး”

နောက်ဆုံး သူငြင်းဆန်၍မရတော့သဖြင့် လက်ဖက်သစ်ကို ယူပြီးစားပြုရသည်။

“အား စပ်လိုက်တာ ...”

“ဆက်စား ... ဘာစပ်တာလဲ ... အခုမှလာနပြုမနေနဲ့ စား”
ငရုတ်သီးစိမ်းတွေ အရမ်းထည့်ထားသဖြင့် လျှာကျက် မတတ် ပူစပ်ရသည်။ ဆမ်း မစားဘဲနေလျှင် ပြဿနာက ဒီထက်ကြီး ထွားလာမှာမိုး၍ ဆက်စားပြုနေရ၏။ စပ်လွန်းသည်။

“ကုန်အောင်စားရမယ် ... နင့်အဖေအချစ်ကို နင်ခံယူရတိုင်း ငါ့ဆီက အမှန်းတွေနဲ့တုန့်ပြန်မှု တစ်ကြိမ်ခံယူရလိမ့်မယ် ချစ်မဝသူ အမျိုးယုတ်လေးရဲ့”

မာမီးရဲ့ နှိပ်စက်နည်းလမ်းတွေက ထင်မှတ်မထားနိုင် လောက်အောင်ရှိနေတတ်၍ ဆမ်း ကြောက်ရွံ့လျှက် မာမီးအလိုကျ လုပ်ဆောင်ပြခဲ့တာချည်းပဲဖြစ်သည်။ ငယ် ကြောက်လို့ဖြစ်နေရ၏။ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းဘဝရောက်လာတဲ့ အထိ ဆမ်းကြောက်နေရတုန်းပင် ဘယ်လိုမှ သတ္တိမရှိခဲ့။ မာမီးထွက် သွားမှ ဆမ်းဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲရသည်။

မိုးလပြည့်စာပေ

အပန်းပင်သား

“ခင်ဗျားကြီးကိုမှန်းတယ် ... တစ်လောကလုံးကိုမှန်းတယ် ဟု ဒက်ဒီရေ ... ဆမ်း ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ...”

ခမ်းနားလှပပြီး အဖိုးတန်ပစ္စည်းအသုံးအဆောင်တွေနှင့်သာ ပြည့်နက်နေတဲ့ အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ဆမ်း ထွက်ပြေးချင် လောက်အောင် စိတ်ညစ်ညူးနေခဲ့ရပြီ။ အနီရောင်တွေအမြဲတမ်း သွမ်းမြို့ထားသဖြင့်လည်း သူ့သွေးတွေ ဆူပွက်နေလေသည်။

လား”

“မဖြစ်ဘူးနီ ... လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံယူရမယ် ... ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ ... မနက်ဖြန်ပဲ သားအလုပ်ဝင်ရမယ်၊ ဒက်ဒီနဲ့ လိုက်ခဲ့ကွာနော်”

ဒက်ဒီက ဘယ်လိုမှဟန်တားပိတ်ပင်လို့မရခဲ့။ ဆမ်းအား လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ဖို့ပဲ စီစဉ်ခဲ့သည်။ မာမိရဲ့မနာလိုဝန်တိုစိတ်တွေက ထုံးစံအတိုင်း ဒက်ဒီကွယ်ရာတွင် သူ့အပေါ်တိုက်ခိုက်တော့သည်။

“အမျိုးယုတ်လေး၊ ငါ့ယောက်ျားရဲ့ကုမ္ပဏီက နှင်နဲ့လုံးဝ မတန်ဘူးနော် ... နှင် ငြင်းရမယ်ကြားလား”

ဆမ်းအပေါ် မတရားအနိုင်ကျင့်ယုတ်မာနေတဲ့ မာမိကို ဆန့်ကျင်တုန်ပြန်တိုက်ခိုက်ချင်ပေမယ့် အလိုလိုနေရင်း ဆမ်းထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေခဲ့သည်။ မာမိဆီက မမျှော်မှန်းနိုင်အောင် ကောက်ကျစ်ယုတ်မာမှုတွေနှင့် နှိပ်စက်လာဦးမယ်ဆိုတာ မတွေးခဲ့တော့။ ဆမ်း မလိုလားဆုံးက ဒက်ဒီကိုတိုက်ခိုက် အပုတ်ချမှားကိုပါပဲ။ ဆမ်းလည်း တခြားလုပ်ငန်းတွေမှာပဲ အလုပ်ဝင်လိုသည်။

“ဟဲ့ကောင်လေး၊ ငါပြောတာကြားလား ... နှင့်လက်ထဲတော့ ကုမ္ပဏီမအပ်နိုင်ဘူး ... ငါ့တူမလေး နိုင်ငံခြားကနေ ပညာသင်ပြီးပြန်လာမယ် ... သူ့လက်ထဲအပ်မှာ ...”

မာမိတွင် တူမတစ်ယောက် မိဘမဲ့ရှိသည်။ မာမိအထောက်အပံ့နှင့် နိုင်ငံခြားမှာ ပညာသင်နေသည်။ နိုင်ငံခြားမှာပဲ အနေများ

အခန်း (၈)

ဆမ်း အင်ဂွင်နီယာဘွဲ့ရပြီးတဲ့နောက်မှာ ပြဿနာကပိုကြီးထွားလာသည်။ ဒက်ဒီက သူ့ကုမ္ပဏီမှာ အခမ်းအမြစ် ရာထူးအပ်နှင်းတော့မည်ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ ဒက်ဒီနှင့်တွဲ၍ ပညာသင်အဖြစ် လုပ်ငန်းခွင် ဝင်စေသည်။

“ဆမ်းက ငယ်သေးပါတယ် ကိုယ်ရယ် ... လွတ်လွတ်လပ်လပ် အနားယူပါစေဦး ... လုပ်ငန်းခွင်ကြီးထဲ ဆွဲမသွင်းပါနဲ့”

“ဆမ်းငယ်ပေမယ့် လူကြီးစိတ်ရှိပါတယ်နီ ... လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံရှိစေချင်တယ် ... ကိုယ်က အချိန်မဆွဲချင်တော့ဘူး ကိုယ့်ကုမ္ပဏီလွှဲချင်တယ် ... ကိုယ်အနားယူတော့မလို့လေ”

“ဒါတော့ဒါပေါ့လေ ... သားဆမ်း ပင်ပန်းနေမလားလို့ပါနော် ... ဆမ်း မာမိကလေ ဆမ်းကို ခုထိကလေးတစ်ယောက်လိုပဲမြင်နေတုန်းသိလား ... ကိုယ်ရယ် အမေ့ရင်ခွင်ထဲထားပါဦးတော့

၏။ ငယ်စဉ်ကတွေ့ ဆုံဖူးကြပေမယ့် သူလုံးဝစိတ်မဝင်စား၍ အသေ
အချာပင်မကြည့်ခဲ့။ မာမိုကိုလည်း မုန်းတယ်။ မာမိုသွေးသားတွေ
ကိုလည်း မုန်းတယ်။ ဆမ်းကို ထိန်းကျောင်းလာခဲ့တဲ့ မမအငယ်
လေးတစ်ယောက်ပဲ ဆမ်းနှစ်သက်မိသည်။

“ငါ့တူမ မေရန်ခေက အရမ်းပညာတော်တယ် ... ငါ့ပြန်မာ
ပြည်ကိုပြန်ခေါ်ထားတယ် ... ကုမ္ပဏီကို ငါ့တူမလက်ထဲအပ်မလို့
နင်လက်ရှောင်နေနော် ... ဒါမှမဟုတ်ရင် နင်အစေခံမသားထောင်
ထွက်သားဆိုတာ ထုတ်ဖော်ပြောရလိမ့်မယ် ... ပြီးတော့ နင့်အဖေ
ရဲ့ ဇာတ်ရှုပ်တွေဖော်ထုတ်မယ်”

ခင်ဗျားကြီး တော်တော်ယုတ်မာတာပဲဟု သူ့အော်ဟစ်ပြစ်
ချင်သည်။ နှုတ်ခမ်းတွေထဲက အသံတွေထွက်မလာ။ ဆုံ့အနေ၏။
မာမိနှင့်ရင်မဆိုင်လိုသဖြင့် ရှောင်ထွက်သွားဖို့ ပြင်လိုက်ရာ မာမိက
ရှေ့မှပိတ်ကာရပ်ထားသည်။

“နင်အဖြေပေးလေ ... ဘာလဲ နင်က ငါ့ဆန္ဒကိုဆန့်ကျင်
မလို့လား အမျိုးယုတ်လေး ... ငါ့အကြောင်း နင်ကောင်းကောင်း
သိပါတယ်နော်”

ဟုတ်တယ် ... သိပါတယ်။ ခင်ဗျားကြီး ကျွပ်အပေါ်အမြဲ
တမ်းအနိုင်ကျင့်နှိပ်စက်နေတာလေ။ သူငယ်စဉ်က သူ့ကိုလှေကား
ထိပ်ကနေ တွန်းချဖူးသည်။ ဒလိမ့်ခေါက်ကျွေး ကျသွားခဲ့ပေမယ့်
မမအငယ်လေးက ဆီးဖမ်းထား၍ ဒဏ်ရာနည်းနည်းပဲရသွား၏။ ထို့

ကြောင့်ပင် မမငယ်လေး ထမင်းအငတ်နှစ်ရက်ထားခံရသည်။

“ဆမ်းရယ် ... မင်းအတွက်ဘုရား မမအငယ်လေး ထမင်း
ငတ်တာ ဒေါ်ဒေါ်နီရိုက်တာ သူ့ဆဲခံရတာတွေက အရေးမကြီးပါ
ဘူး။ ဆမ်းလေး အန္တရာယ်မဖြစ်ရင် ပြီးတာပါပဲနော် ... ငါပဲသေချင်
ပါတယ်”

သူ့ဒဏ်ရာတွေကို ဒက်ဒီကတွေ့တော့ ဆမ်းဟာဆမ်း ခြေ
ချော်ပြီးကျတာတဲ့။ သူ့ဒဏ်ရာတွေကို တယုတ်ယဆေးထည့်ပေး
ရင်း မျက်ရည်ကျပြသေးသည်။

“ကိုယ်ရယ် ... နီလေ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲရလွန်းလို့ မျက်
ရည်တွေ ဘယ်ကနေဘယ်လို ထွက်နေမှန်းမသိတော့ဘူး ... သား
လေးဆမ်း သနားလိုက်တာ၊ ကလေးကို သေသေချာချာမကြည့်တဲ့
ဟိုဟာမအငယ်လေးကို ထမင်းအငတ်ထားပြီး ဒဏ်ပေးထားတယ်၊
သားကို သနားလိုက်တာ”

မမအငယ်လေးကို ထပ်ပြီးဒဏ်ပေးမှာစိုး၍ အပြစ်မှန်တွေ
ထုတ်ဖော်မပြောရဲခဲ့။ ကြောက်ရွေးတွေပင်တုန်နေသည်။ မာမို
အကြည့်စူးစူးတွေအောက်မှာ သူ့နှုတ်က ဆုံ့အဖြေ။

“နီပြေးလာပါတယ် ... မရှိတော့ဘူး နည်းနည်းလေးမှကို
အလစ်ပေးလို့မရဘူး ... ခဏလေးပါ။ နီဖုန်းလာလို့ ဖုန်းပြောနေမိ
တာ ... ဒါတောင် စိတ်မချလို့ သားလှေကားထိပ်မှာရပ်နေတယ်

လေဆိုပြီး အမြန်ပြန်လှည့်လာခဲ့တာပါ”

သူ့ကိုလည်း ဖက်ဒိုလည်းငို အလွမ်းမင်းသမီးအဖြစ် ဒက်ဒီ
ရှေ့မှာ အပီအပြင် သရုပ်ဆောင်ပြခဲ့သည်။ ကြောက်စရာကောင်း
လွန်း၏။ သူ့ဘယ်လိုမှ မယှဉ်ပြိုင်နိုင်။

“ဟဲ့ ... နင့်ကိုငါပြောနေတာ သဘောပေါက်လား ... ပြော
လေ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ မာမီ _ ကျွန်တော် ဒက်ဒီကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်
မဝင်ပါဘူး။ မာမီဆန္ဒအတိုင်းပဲ လုပ်ချင်တာလုပ်ပါ”

သူထွက်လာခဲ့သည်။ မာမီနှင့်မပတ်သက်ချင်။ ဒီကနေ
ထွက်သွားချင်မိနေ၏။ ဒက်ဒီကြောင့်ပါ။

“ကျွန်တော့်အမေက ဘာဖြစ်လို့ အစေခံမဖြစ်နေရတာလဲ
လူသတ်ထောင်ကျတဲ့အမေ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်နေရတာလဲ ... ဒက်ဒီ
ကရော ကျွန်တော့်ဘဝတစ်ခုလုံးကို ဘာဖြစ်လို့ အကာအကွယ်
မပေးနိုင်ရတာလဲဗျာ”

ဆမ်း တစ်ခါတရံ ပေါက်ကွဲစွာအော်ဟစ်ပြစ်ချင်သည်။ မာမီ
ကို ဆန့်ကျင်ဖြစ်လို၏။ သူ့ကြောင့် ဒက်ဒီဂုဏ်သိက္ခာ မခံစေလိုချင်
ဖြစ်သည်။ မာမီကို ဘယ်လိုအနိုင်ယူရမလဲ။ ကြောက်စိတ်တွေထဲ
ဖယ်ရှားဖြစ်လိုနေသည်။

“ဒက်ဒီက အမှားအယွင်းတွေလုပ်ထားခဲ့တော့ မာမီထံ

မလွန်ဆန်ရဲတာလား”

ဒါပေမဲ့လည်း ဒက်ဒီက သူ့ကိုအလွန်အမင်းချစ်သည်။ အမြဲ
တမ်း ကရုစိုက်ပြီး လိုလေသေးမရှိအောင် ပြည့်စွမ်းပေးထား၏။ သူ
က မိထွေးဟုသိနေတာရော ဆမ်းအမေ အစေခံမဆိုတာရော လူ
သတ်မှုနဲ့ထောင်ကျတာရော သိနေသည်ဆိုတာ စုထိဒက်ဒီမသိခဲ့။
ဒေါ်နှင်းဆီနီက သူ့ကိုအမျိုးယုတ်လေးဟု နှိမ်ချပြောဆိုဆက်ဆံနေ
တာတွေ ဒက်ဒီမသိ။ ဒေါ်နှင်းဆီနီကို ဒက်ဒီက ယုံကြည်လွန်းသည်။
နောက်နေ့ ဒက်ဒီက ကုမ္ပဏီကိုခေါ်တော့ ဆမ်းငြင်းပစ်လိုက်၏။
ဆမ်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်သေး၍ အလုပ်မဝင်သေးတာဟု
ပြောလိုက်သည်။

“ဆမ်း အေးအေးဆေးဆေး အနားယူချင်သေးတယ် ဒက်ဒီ၊
မာမီနဲ့အိမ်မှာပဲ အတူတူနေချင်သေးလို့ပါ”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ သားရဲ့ ... ဒက်ဒီက လုပ်ငန်းအတွေ့
အကြုံရစေချင်တာပါ ... မင်းမာမီ ရင်ခွင်ထဲမှာ ကလေးလိုနဲ့ ဆိုး
ဆိုးလို့မရဘူး ... လိုက်ခဲ့ပါသားရယ် ... မင်းကို ဒီတစ်ခါတော့ ဒက်ဒီ
အလိုမလိုက်နိုင်ဘူး လိုက်ခဲ့ရမယ်”

သူငယ်စဉ်လေးထဲကနေ ယခုအချိန်အထိ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ
မှ ဒက်ဒီ မပြတ်သားခဲ့။ သူ့ကိုအလုပ်ဝင်ဖို့ ခပ်ပြတ်ပြတ် အမိန့်ထုတ်
သည်။

“မင်းဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်နဲ့မှ အလုပ်မဝင်ဖို့ ငြင်းဆန်

ပွင့်ပြင်နိုး

မယ်မကြံနဲ့နော် ဆမ်းမရဘူး ... အခုပြင်ဆင် နိ မင်းသားကို အလို မလိုက်သင့်တော့ဘူးကွ ပြောဦး ... ”

“နိကတော့ နိသားလေးပျော်ရွှင်နေတာကိုပဲ လိုလားတာ ပါနော် ... သားလေးခင်ဗျာ ကျောင်းပြီးတာမှ မကြာသေးဘူး၊ ကိုယ် က အလုပ်ထဲဆွဲသွင်းနေပြီ ... နားပါစေ ... ”

နောက်ဆုံးတော့ ဒက်ဒီပဲလက်ပျော့၍ တစ်လပဲနားခွင့်ရ မယ်ဟုပြောပြီး ထွက်သွားသည်။ မာမိကြည့်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေက အေးစက်မာကျောနေ၏။ ဒက်ဒီမသိ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အေး စိန်သွားရသည်။

“ဆမ်းလေးရေ ... နားလိုက်တော့၊ သားဒက်ဒီကို မာမိ လိုက်ချော့ရမယ် ... စိတ်ဆိုးသွားပြီထင်တယ်”

ဒေါ်နင်းဆီ အမိပွယ်တွေ ပြည့်နက်နေတဲ့ အကြည့်တွေနှင့် ကြည့်ပြီး ကိုမင်းသူနောက် ပြေးလိုက်လာခဲ့သည်။

“ယောက်ျား”

“ဟင် ... နိ ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ၊ မင်းသားကို သိပ်အလို မလိုက်သင့်ဘူး ... အလုပ်ခွင်ကိုဝင်ရမယ်၊ ကိုယ် တစ်လတောင် ထွက်ပြီ”

“ကိုယ်ရယ် ... သားဆန္ဒအတိုင်းပဲထားလိုက်ပါ၊ နားပါစေ၊ ဟိုလေ ... နိပြောချင်တာက မစအကြောင်းပဲ၊ နိတူမ မေရန်မေ လေ မြန်မာပြည်ကိုပြန်လာတော့မယ်၊ နိခေါ်လိုက်တာပါ ... အဲဒါ

ကိုယ့်ကုမ္ပဏီမှာ ရာထူးပေးပြီး အလုပ်ဝင်စေချင်တယ်”

“ဪ ... မမ ပြန်လာမှာလား၊ ကောင်းပါတယ် ... အရမ်း တော်ပြီး ဉာဏ်ထက်မြက်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ ... စိတ်ချ ကိုယ်ခန့်ထား ပေးမယ် ... ဘယ်တော့ရောက်မလဲ”

“ရှေ့အပတ်ထဲမှာပါ”

“ဆိုကေ ... ကိုယ်စီစဉ်ပေးထားမယ်လေ နိ ... ”

ဦးမင်းသူကလည်း မေရန်မေလေးကို သဘောကွမိသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဖိတ်ခြင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲဖိတ် သားနှင့်လက်ထပ် ပေးချင်မိ၏။ ထူးချွန်ထက်မြက်သူလေးပါ။ ရုပ်ရည်လေးကလည်း ချောမောလှပသူလေးဖြစ်သည်။ မခရဲ့မိဘတွေ ဆုံးသွားထဲက ဦးမင်းသူတို့လင်မယားပဲ ကျောင်းစရိတ်တွေ ထောက်ပံ့ကာ ပညာ သင်ကြားပေးလာခဲ့သည်။

“အမိက သားကို ကုမ္ပဏီမှာအလုပ်ဝင်ဖို့ နိတိုက်တွန်းပေး ပါကွာ ... ကိုယ်အတင်းအကြပ်ခေါ်မယ် ... တစ်လပဲ ... ”

သားကို ကုမ္ပဏီလွှဲအပ်ချင်နေပြီဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းသင်ရ မယ်။ ဦးမင်းသူအဖြစ်စေချင်ဆုံးက သူ့စီးပွားရေးမှာ သားဦးစီးလုပ် ဆောင်နိုင်ဖို့ပင်။ မြခက် ဆန္ဒကြောင့်ပဲ။ သားကို ဂုဏ်ဒြပ်တွေနှင့် ပြည့်စုံစေချင်၍ မိမိထံအပ်နှံလိုက်ခြင်းပင်။ မြခက်ဘဝက ခက်ခဲ ကြမ်းတမ်းမှုတွေနှင့် ရင်ဆိုင်ရကာ ထောင်ထဲမှာပင် သေဆုံးသွား

ရသည်။

“သားဆမ်းအပေါ်တော့ မောင်တာဝန်ကျေပါ့မယ် မြခက်ရယ် ... မင်းရဲ့အနစ်နာခံမှုတွေက ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးမှ မလုပ်နိုင်ခဲ့တဲ့အလုပ်တွေပါကွာ”

မြခက်ကို ဦးမင်းသူ အချိန်တိုင်း စက္ကန့်မလုပ် သတိရမိနေခဲ့သည်။ ယခုထိ နှင်းဆီနီအပေါ် အချစ်တွေမရှိခဲ့။ အေးစက်နေဆဲပင်ဖြစ်၏။ သားအပေါ် မိခင်ရင်းသဖွယ် စောင့်ရှောက်နေ၍သာ သာသာကြည်ကြည် ဆက်ဆံပေးနေခဲ့သည်။

“မခလေး ရောက်လာရင်လေ အားမငယ်အောင် ကိုယ်မိလိုက်ကြိုပေးပါနော်”

“ကြိုရမှာပေါ့နီ ... ကိုယ်တို့မိသားစု သွားကြိုကြမယ်၊ သားနဲ့လည်း ရင်းနှီးစေချင်တယ် ...”

ယောက်ျားဖြစ်သူရဲ့သဘောထားကို ဒေါ်နှင်းဆီနီ သိသည်။ သူ့သားကို မိမိတူမလေး မေရန်မခနှင့် လက်ထပ်စေလိုနေစမ်းဟွန်း ... ရမလား ဝေးသေးတယ်။ အစေခံမရဲ့သားနဲ့များ လူသတ်သမားထောင်ထွက်မသား စဉ်းစားမိတာနှင့်ပင် ရွံမိသည်။

“ကိုယ်သွားတော့မယ် ... မခလေးဆီ ဖုန်းဆက်ထားနော်၊ ကိုယ်တို့မိသားစုလာကြိုမယ် အားနာစရာမလိုဘူးလို့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးမင်းသူ ထွက်သွားမှ ဒေါ်နှင်းဆီနီ ဒေါသတွေပေါက်ကွဲရ

သည်။ ရှင်ရော ရှင်သားပါ ကုမ္ပဏီကနေ ပထုတ်ပြစ်မယ်။ ကျွန်မတူမလုပ်ငန်းကိုဦးစီးနိုင်တဲ့အထိပဲ သည်းခံမှာ။ ရှင်ကြောင့် နှင်းဆီနီရဲ့နလုံးသား ဘယ်လောက်အထိ နာကျင်ကြေကွဲခဲ့ရလဲ။ ငယ်ရည်းစားမှ ငယ်ရည်းစား သည်းသည်းလှုပ်ချစ်ပြနေတာ ငယ်ရည်းစားရဲ့ သားကိုလည်း ရှင်ချစ်မြတ်နိုးပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံး အပ်ဖို့ ကြံစည်နေတာမဟုတ်လား။

“ဒီကိစ္စ ကြိုတင်စီမံချက်ချလုပ်ရမယ် ... အစေခံမသွေးနဲ့ အရောမခံနိုင်ဘူး”

ဒေါ်နှင်းဆီနီ တစ်ယောက်ထဲ ဆမ်းကိုအရင်ဆုံး ပထုတ်ပြစ်ဖို့နဲ့ ဒင်းအဖေ အယုံအကြည်ကင်းမဲ့စေရန် ကြံစည်ရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အိမ်အကူဝွဲစားမကြီး ဒေါ်နော်နော်ထံ ဖုန်းဆက်လိုက်၏။ အိမ်အကူငယ်ငယ် ရုပ်ရည်သနားကမားတစ်ယောက် မနက်ဖြန် ခေါ်လာခဲ့ဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။

“နင်က အစေခံမသားပဲ ဆမ်း ... နင့်ဟာနင် ပညာဘယ်လောက်ပဲတတ်တတ် မျိုးကမစစ်ဘူး ... ငါ့တူမနဲ့လုံးဝမတန်တဲ့ကောင်၊ နင့်အမေမျိုးရိုးထဲကပဲ နင်လက်ထပ် ...”

ဆမ်းကို မိမိဘယ်လိုမှ မနှစ်သက်နိုင်။ ရွံဖုန်းနေမိသည်။ နူးညံ့ပြီး အေးချမ်းတဲ့ကောင်လေးဖြစ်သော်လည်း နှင်းဆီနီအရမ်း မုန်းတီးရွံရှာနေခဲ့မိ၏။ ဒိပ်စက်ညှင်းပန်းတာ ကမ်းကုန်အောင်လုပ်ခဲ့သည်။ နောက်နေ့ကျတော့ ဒေါ်နော်နော်က မိမိသဘောကျ အိမ်

ရှင်မြတ်နိုး

ဖော်ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်ဆောင်လာခဲ့၏။ ကိုမင်းသူ
ဘာမှမပြောနိုင်ခင် မိမိအလုပ်ခန့်ဖြစ်လိုက်သည်။

“နင့်အတွက်ပဲဆမ်း ... နင့်အဖေက ငါ့တူမနဲ့မှန်းနေတယ်၊

ထို့ ... မတန်မရာ ...”

မိမိလုပ်ရပ်အတွက် နှင်းသီရိ အကျေအနပ်ကြီးကျေအပ်နေလေ
သည်။

အခန်း (၉)

မာမိအလုပ်ခန့်ထားတဲ့ အိမ်ဖော်ကောင်မလေး မကြာညို
ကို သူ့အခန်းထဲ မကြာခဏ ဝင်ဝင်လာနေတာကို ဆမ်းမကြိုက်။
သန့်ရှင်းရေးရော စားစရာတွေကအစ မကြာညိုတာဝန်ဖြစ်နေ
သည်။ မာမိအကြံအစည်ကို သူသိနေ၏။ ဆမ်းအပေါ် အကောက်
ကြံဖို့ပါပဲ။ သူ စိတ်ညစ်သည်။

“အစ်ကိုလေး ဘာများလိုအပ်ပါသေးလဲ ခိုင်းစရာရှိရင် အား
နာပါနဲ့နော် ... မကြာညိုကို တာဝန်ပေးထားလို့ပါ”

“မင်းလုပ်စရာရှိတာလုပ် ... ပြီးရင် ထွက်သွားပါ မကြာညို၊
ညွှန်တဲ့ဝေရာဝစွာတွေက မမအငယ်လေး လုပ်ပေးနေတာပဲ”

“မမအငယ်လေးက မနေ့ညကပဲ သီလရှင်ဝတ်သွားပြီလေ”

“ဘာ”

“အစ်ကိုလေး မသိဘူးထင်တယ် ... မာမိကြီးက ခွင့်ပြုပေး

လိုက်တာလေ”

မာမိုအကြံက တော်တော်ယုတ်မာပက်စက်လွန်းလာသည်။ သူ့ကိုစောင့်ရှောက်ပေးနေတဲ့ မမအငယ်လေးအား သိလှရှင်ကျောင်း ပို့လိုက်တာပဲဖြစ်၏။ ဆမ်း စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲသွားရ၏။ ကျွန်တော့် ကို အစေခံမနဲ့ပဲတန်တယ်ဆိုပြီး မကြာညိုကို လွှတ်နေတာလား မာမိ။ မကြာညိုက တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်မိန်းကလေးဖြစ်နေ သည်။

“ငါခန့်ထားတဲ့ အလုပ်သမားကို နင်မကြိုက်ဘူးလေး ဘာ လေး နင့်အဖေကို သွားမပြောနဲ့နော် ဆမ်း ... သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား ... အရေးကြီးတာက နင့်ကိုယ်ကျင့်တရားပဲ”

ဆမ်းရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေနှင့်ပေါက်ကွဲနေရသည်။ ဒီလောက် အထိတော့ သူလုံးဝလက်မခံနိုင်တော့ပေ။

“ဆမ်း မင်းဘာမှကြောက်မနေစမ်းပါနဲ့၊ သတ္တိရှိရှိရင်ဆိုင် လိုက်စမ်း ... မမအငယ်လေးကရော မင်းကိုဘယ်လောက်အထိ ကာကွယ်ပေးနိုင်မှာလဲ မကြောက်နဲ့ ... ”

မမအငယ်လေးက မာမိုအား ဆန့်ကျင်စေလိုသည်။ သူ ကိုယ်တိုင် ငယ်ကြောက်ဖြစ်နေလားမသိ။ မာမိအား မြင်လိုက်သည် နှင့် ကြောက်စိတ်တွေတိုးဝင်လာပြီး အသားတွေပင် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်ကာ ဆွဲအနေနဲ့ရ၏။ မကြာညို ဝင်ထွက်တာကို ဆမ်း

သုံးဝ လက်မခံနိုင်။ အခန်းတံခါးကို လျှော့ချထားခဲ့သည်။

“အစ်ကိုလေး စားစရာတွေလာပို့တာပါ ... မာမိကြီးက ပို့ ခိုင်းလိုက်တာပါ”

“တောက်”

ဒေါသတကြီး တောက်တစ်ချက်ကို ရင်ထဲမှာပဲ ပြင်းထန်စွာ ပေါက်ကွဲသွားသည်။ အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာ၍ မကြာညိုနှင့် နီးစပ်စေရန် ကြံစည်နေ၏။ ဘယ်အချိန်မှာ ဘာတွေအကောက်ကြံ ဦးမည်မသိပေ။ သတိတော့ ထားနေရသည်။

“အစ်ကိုလေး အခန်းကိုလည်း မကြာညို သန့်ရှင်းရေးလုပ် ပေးရဦးမယ်”

သူ ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ တံခါးဖွင့်ပေးပြီး အပြင်သို့ထွက် လာခဲ့သည်။ လသာဆောင်မှာ ထွက်ရပ်နေမိ၏။ ဆမ်းရှောင်ရှားနိုင် ပျံမလား။ မာမိုအကြံကို ဘယ်လိုအလွတ်ရုန်းရမလဲ။ မာမိုကို သူ့ရင် ထဲမှာ မုန်းတီးနာကျည်းမှုတွေ အစိုင်အခဲထုထည်ကြီးမားနေရလေ သည်။

“ချစ်မဝသူ ... ဟင်း ဟင်း ဆမ်းတဲ့လား ... မင်းက မကြာ ညိုကို ရှောင်နေတာပေါ့လေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ အထင်သေးတာ လား၊ မင်းအမေကလည်း ဒီလိုအဆင့်ကပဲလေ”

မာမိုအသံကြားသည်နှင့် တင်းထားတဲ့ ဆမ်းရဲ့ကြောက်စိတ် တွေက ပြန်ပေါ်လာသည်။ မမအငယ်လေးလည်း မရှိ၊ အားငယ်

သေးသိမ်နေရ၏။ မတွန်းလှန်ရဲတော့ပေ။ သူ့အိပ်ခန်းသို့ ပြန်သွားဖို့
ခြေလှမ်းပြင်မိသည်။

“နေဦး”

“ဗျာ”

“ငါတူမလေး မေ့ရန်မခ မကြာခင် ဒီကိုရောက်လာတော့
မယ် ... မင်းကိုအထူးသတိပေးချင်တာက ငါတူမနဲ့ကင်းကင်းရှင်း
ရှင်းဝေးဝေးနေဖို့ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းအဖေ ဘာပဲပြောပြောနော် ... မင်းစိတ်ဝင်စားစရာ
မလိုဘူး။ အစေခံမသားရဲ့ သွေးကို ငါလုံးဝအရောမခံနိုင်လို့ပဲ”

မခက မနက်ဖြန်ပဲရောက်လာတော့မယ်။ ကိုမင်းသူက
ဆမ်းကိုပါ ခေါ်၍သွားကြိုရန် ပြင်ဆင်နေသည်။

“မင်းကို့ သတိကြပ်ကြပ်ပေးထားမယ်နော် ... ငါတူမကို
မှန်းမယ်မကြံနဲ့ မင်းဘယ်လောက်ပဲ ကိုမင်းသူ အမွေဆက်ခံပါစေ
မင်းက အစေခံမသားပဲ ... မကြာညီက မင်းအဖေထက်သာပါ
တယ် ... လူသတ်တရားခံမဟုတ်ဘူး။ အရမ်းနူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်
နော် ... အခြောက်တိုက်ဘဝင်တွေမြင့်ပြီး မကြာညီကို အထင်သေး
မနေနဲ့”

သူတန်ပြန်ပြောဆိုနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။
ဒက်ဒီကြောင့်ပါ။ သူ့ကြောင့် ဒက်ဒီဂုဏ်သိက္ခာတွေ အသက်ကြီးလာ

ကာမှ ထိခိုက်နစ်နာအောင် ဆမ်းမလုပ်လိုပေ။ မာမိကလည်း
ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ ယုတ်မာပက်စက်တဲ့ အကြံအစည်
တွေ လုပ်ဆောင်ရန် ဝန်လေးသူတစ်ယောက်မဟုတ်။ ဆမ်းအိပ်ခန်း
ထဲ ပြန်ဝင်လာတော့ မကြာညီရှိနေဆဲပင်။

“မင်းသွားနိုင်ပြီ မကြာညီ”

“အစ်ကိုလေး အိပ်ယာခင်းတွေ အသစ်လဲပေးဖို့ မာမိကြီးက
ပြောထားလို့ပါ”

“ဘာ ... အသစ်ကြီးရှိသေးတာပဲ”

“အလဲခိုင်းထားပါတယ် ... ဒီမှာ အိပ်ယာခင်းအသစ်တွေ
တောင် ထုတ်ပေးထားပါတယ်”

မကြာညီဖြတ် အနီရောင်အိပ်ယာခင်းနှင့် ခေါင်းအုံးစွပ်တွေ
ကို ဆမ်းကြည့်ပြီး ထွက်ပြေးချင်လောက်အောင် ရှုမှန်းသွားရသည်။

“အစ်ကိုလေးက မာမိကိုအရမ်းချစ်လှပဲနော် ... အနီရောင်
အရမ်းကြိုက်တာပဲ ... အစ်ကိုလေးအခန်းကို အမြဲတမ်းအနီရောင်
တွေပဲ လွှမ်းမိုးထားရမယ်တဲ့လေ”

ခင်ဗျားကြီးလုပ်ချင်တာသာလုပ်ပါတော့ အနီရောင်က သူ
အရှံမှန်းဆုံးအရောင်ပါ။ ဒေါ်နှင်းဆီနီကို မှန်း၍ပြစ်သည်။

“အစ်ကိုလေး အိပ်ခန်းကြီးကလေ တကယ့်ကို မင်းသား
လေးတစ်ပါး စံမြန်းတဲ့နန်းဆောင်တစ်ခုလိုပဲ ... ပြီးတော့လေ
အစ်ကိုလေးကလည်း အရမ်းဓရာမောခန့်ညားနေတဲ့ မင်းသားလေး

ပဲ”

“မကြာညါ့ ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ အလုပ်ပြီးရင်ထွက်သွားတော့ အပိုစကားတွေမပြောနဲ့ ...”

ဆမ်းအသံတွေက မာဆတ်ဆတ် ဒေါသတွေပါရောရွက်သွားသည်။ သည်းခံနိုင်တဲ့အတိုင်းအတာတွေ မရှိတော့။ မကြာညါ့ကို မာမီဘာတွေ တာဝန်ပေးထားလဲ။ ကောက်ကျစ်မှုရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ဆမ်းဘဝ ရေစုန်မော့ဖို့ပဲရှိသည်။

“မင်းထွက်သွားပါတော့ ... ငါ့စိတ်တွေအရမ်းမွန်းကြပ်နေပြီ နောက်ဆို မနက်တချိန်ပဲ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ဝင်ခဲ့။ ကျန်တဲ့အချိန်တွေ လုံးဝမဝင်လာနဲ့ ...”

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဆမ်းအနေနှင့် မကြာညါ့ကိုမောင်းထုတ်ပြန်ရမှာပဲဖြစ်သည်။

“အဲဒီလို မရက်စက်ပါနဲ့ အစ်ကိုလေးရယ် ... မာမီကြီးကလေး အစ်ကိုလေးရဲ့တာဝန်တွေ မလစ်ဟင်းအောင် လုပ်ပေးဖို့ လခတွေ ပိုပေးပြီး ငှားထားတာပါ ... မကြာညါ့ကတော့ ဝင်လာရမှာပဲ အစ်ကိုလေးအတွက် လုပ်ပေးချင်တယ်”

မကြာညါ့လည်း အစ်ကိုလေးဆမ်းအပေါ် တိတ်တခိုးလေး နှစ်သက်နေမိသည်။ အစ်ကိုလေးက အရမ်းချောတာပဲ။ အစ်ကိုလေးကို မြင်တွေ့နေရတာပင် ပျော်ရွှင်မိသည်။

“ဒီမှာ နှင့်ကိုငါ ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ ထွက်သွား ...”

“အဟင့် ... ဟင့် ... အဟင့်”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ဘာဖြစ်လို့ငိုရတာလဲ။ နှင့်ကိုငါ ဘာမှမလုပ်သေးဘူးနော် ... ထွက်သွားတော့”

မကြာညါ့ ငိုလိုက်သဖြင့် ဆမ်းထိတ်လန့်သွားပြီး အင့်တိတ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိ။ မကြာညါ့က ထွက်မသွားတဲ့အပြင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ငိုနေပြန်သည်။

“ဟာ ပြသနာပဲ ... ငါတောင်းပန်ပါတယ် မကြာညါ့ရယ်၊ ထွက်သွားပေးပါ ... မငိုပါနဲ့”

“အဟင့် ... အဟင့် ... ဟင့်”

“အီး ... အီး”

“ဒုက္ခပါပဲ”

“အစ်ကိုလေးက မောင်းထုတ်လို့ မကြာညါ့ ဝမ်းနည်းသွားတာပါ။ အရမ်းငိုချင်တာပဲ ... မကြာညါ့ကတော့လေ သံယောဇဉ်တွေအရမ်းတွယ်ငြိနေရပြီ အစ်ကိုလေးရယ် ...”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ဘာလုပ်တာလဲ မကြာညါ့ ... မင်းဖယ်ခမ်း”

“အဟင့် ... အဟင့် ... ဟင်း မကြာညါ့လေ အစ်ကိုလေးကို တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ချစ်မိနေပြီ”

“ဘာပြောတယ် တောက် ... နှင့်ကို ဒီလိုလုပ်ဖို့ ဘယ်သူ သင်ပေးထားတာလဲ ... ဖယ် ... ထွက်သွားနော်”

“အဟင့် ... ဟင့် ...”

မကြာညီက သူ့စွာကိုယ်အား တင်းကြပ်စွာမက်ထားပြီး ငိုနေသည်။ ဆမ်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ဓောရွေးတွေပင် ပျံလာသည်။ ပြဿနာက မသေးတော့ဘူးဆိုတာ သူ့သတိထားမိလိုက်၏။ ဒက်ဒီပြန်လာခါနီးနေပြီ။ မကြာညီကို ဖယ်ရှားဖို့သူကြိုးစားနေရလေသည်။

“မရက်စက်ပါနဲ့ အစ်ကိုလေးရယ် ... မကြာညီမှာလဲ နှလုံးသားနဲ့ပါ အဟင် ... ဟင် ... အဟင်”

သူထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် ဒက်ဒီနှင့်အတူတူ မာမိရောက်လာခဲ့သည်။

“ဟင် ... မကြာညီ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ့သားကိုများနင်က မက်ထားရသေးတယ်”

ဆမ်း ခံလိုက်ရပြန်ပြီ။ မကြာညီကို ဒေါသတကြီး ဆွဲထုတ်သွားသည်။

“နင်တို့လို အစေ့မတွေက သူ့ဌေးသားတွေကို မတန်မရာ အပိုင်ချိုင်ချိုင်ကြတယ်၊ ဆမ်း ဘာလုပ်သေးလဲ ပြောစမ်း ...”

မာမိအသံကျယ်ကျယ်တွေက သူ့အခန်းထဲအထိ တိုးဝင်ပျံလွင့်နေသည်။ ဒက်ဒီအကြည့်တွေက ဒေါသတွေနှင့်မာထန်နေပြီး စိတ်ရှုပ်ထွေးညှိုးမှောင်နေ၏။ အဖြစ်မှန်တွေကို ရှင်းပြသင့်ပေမယ့် ဆမ်းနှုတ်ခမ်းတွေ ကတုန်ယင်ဆွဲအနေခဲ့သည်။

“ဆမ်း မင်းဘာလုပ်တာလဲ ... ဒီကောင်မလေးကို အလုပ်

ခန့်ဖို့ မင်းစီစဉ်တာဆို ...”

“ဗျာ”

“မင်းမာမိကပြောတယ် ... ဒီကောင်မလေးနဲ့ မင်းမရှင်းဘူးတဲ့၊ ဒက်ဒီကိုပြောတယ် ... မကြာခဏ မင်းခေါ်ခိုင်းတယ်တဲ့”

ဒေါ်နှင်းဆီနီတို့ကတော့ သေသပ်လှပတဲ့အကွက်ဆန်းလေး တစ်ခုကို ပီရိစ္ဆာ ဖန်တီးလိုက်ပြန်ပြီဖြစ်သည်။ အကြံပက်စက်လွန်း၏။ ဒက်ဒီရဲ့အကြည့်တွေကို သူ့ရှောင်ဖို့ခေါင်းကို ငဲ့ချုပ်ပြစ်သည်။

“မကြာညီကို မင်းချစ်လို့လားဆန်း ... ပြောနော် ... သားအဖချင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ”

ဦးမင်းသူကိုယ်တိုင် သားနှင့်အိမ်ဖော်ကောင်မလေးအဖြစ်ကို မြင်လိုက်ရတော့ အတိတ်ကသူနှင့်မြဲခက်အကြောင်းတွေ သတိပြန်ရပြီး သားအား မဆုရက်ဘဲဖြစ်သွားသည်။ ဒီလိုအဖြစ်အပျက်မျိုးကို မိမိလုံးဝမတွေ့ကြုံလိုတော့ပေ။

“ဆမ်း”

“ဗျာ”

“ဒက်ဒီ မေးနေတယ်လေ”

“မချစ်ပါဘူး ဒက်ဒီ”

“ဘာ”

“မကြာညီက သားအခန်းထဲမကြာခဏဝင်ဝင်လာလို့ ဝင်

မလာဖို့ပြောလိုက်တာပါ ဒက်ဒီ ... ဆမ်းကိုဖက်ပြီး ငိုတော့တာပဲ”
ဒက်ဒီရဲ့အထင်သေးမှုကို ဆမ်းမမယူနိုင်။ စိတ်သောကတွေ နှင့်ညှိုးငယ်ဖြူဖျော့ အားအင်ဆုတ်ယုတ်သွားတဲ့ ဒက်ဒီရုပ်သွင်ကို လည်း မကြည့်ရက် မမြင်ရက်။ ဆမ်းအမှန်အတိုင်းပဲ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီကောင်မလေးကို အလုပ်ခန့်ဖို့ မာမိုဆီမှာ မင်းတောင်းဆို ခဲ့တာဆို ဆမ်း ... ”

“အဲဒါက ဟိုလေ ဒက်ဒီ ... ”

သူအမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောဖို့ ကြံစည်ကြိုးစားနေတဲ့နားမှာပဲ မာမိုဝင်လာသည်။ သူ့နှုတ်က ဆွံ့အသွားရပြန်၏။ မာမိုကိုတွေ့လိုက်သည်နှင့် ကြောက်စိတ်တွေက ဆမ်းတစ်ကိုယ်လုံးသွေးသားတွေအထိ လှမ်းမြီသွားလေသည်။

“မကြာညီကို သားကချစ်တယ်လို့ပြောပြီး နမ်းတယ်တဲ့ လေ ... ဒီဟာမလေးကပြောနေတာပဲ။ နီကတော့ မယုံပါဘူး။ ထပ်ပြီး အသေးစိတ် စစ်ဆေးရဦးမယ် ... အရေးကြီးတာက ဆမ်းအမှန်အတိုင်းဝန်ခံဖို့ပဲ”

ဒေါ်နှင်းဆီနီကို လည်ပင်းထည့်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ တော်တော်လေး ယုတ်မာကောက်ကျစ်လွန်းသည်။

“ဟုတ်တယ် သား ... အမှန်ကိုပြောမှဖြေရှင်းနိုင်မယ်၊ ဘာ

ပြဿနာမှမရှိဘဲ မကြာညီက မင်းကိုဖက်ပြီးငိုစရာမရှိဘူးလေ”

သားဆန်းက တုန်ပြန်ပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ ခေါင်းငုံ့လျှက်အဖြစ်တွေကိုဝန်ခံနေသည်။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သားရယ် ... ဒက်ဒီရင်ကျိုးရတော့မယ်ထင်တယ်။ ဒက်ဒီ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲကွာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြဿနာကိုရှင်းလင်းရတာကတခြား ... မိမိကုမ္ပဏီအား လက်ထဲအမြန်ဆုံးလွှဲအပ်မည်ဖြစ်သည်။

“မြခက်ရေ ... မင်းသားက ကိုယ်တို့အဖြစ်မျိုးနဲ့ထပ်တူဖြစ်လာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းသားက ကိုယ့်လိုသတ္တိမရှိဘူး ... ကိုယ်က မြခက်ကိုချစ်တယ်လို့ ဝန်ခံခဲ့တယ်လေ”

မြခက်ကို သတိရတမ်းတမိလာသည်။ သားဘယ်လိုပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ မိမိလုပ်ငန်းကိုလွှဲမည်ဖြစ်၏။ အချစ်ဆိုတာ အလွန်ဆန်းကျယ်ကြောင်း မိမိသိသည်။

“သားဖြစ်ခဲ့တာတွေဖြစ်ပြီးပြီပဲ ထားလိုက်တော့ ... တစ်ပတ်အတွင်း ဒက်ဒီနဲ့ကုမ္ပဏီလိုက်ရမယ် ... ဒက်ဒီကုမ္ပဏီကိစ္စတွေ လေ့လာရမယ် ... မင်းအသင့်ပြင်ထားပါ”

ဦးမင်းသူပြောပြီး သားအခန်းထဲကနေ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဖြစ်ပြီးတာ ဘာမှမတတ်နိုင်။ အခြေအနေကြည့်၍ စီစဉ်ရတော့မည်ဖြစ်၏။ ဆမ်း စိတ်ဓာတ်ကျမှာလည်း မကြည့်ရက်။ အားပေးစကားပြောပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။

“ကိုယ် စဉ်းစားပါဦး ... ကုမ္ပဏီကို ဆမ်းလက်ထဲအပ်လို့

စွန့်ပြတ်နိုး

မဖြစ်သေးဘူးထင်တယ် ... မကြာညိုကိစ္စ ရှင်းရဦးမယ်လေ”

“မတတ်နိုင်တော့ဘူးနီ ... ကံကြမ္မာအရပ်လေ ... သားဆန္ဒ အတိုင်းဖြစ်စေရမယ်၊ ကိုယ်အမြန်ဆုံးကုမ္ပဏီလုပ်ငန်း လွှဲပေးရမယ် နီအသာနေပါ ... သားကိုလုပ်ငန်းခွင်ထဲ ခေါ်သွားမယ် ... ဒါပဲကွာ”

ကိုမင်းသူစကားကြောင့် ဒေါ်နှင်းဆီနီ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ အတင်းအကြပ်လည်း မကန့်ကွက်ပဲ၊ ဟိုဟာမလေး မကြာ ညိုကလည်း အစ်ကိုလေးခုကွရောက်အောင် မလုပ်လိုကြောင်း ပြောနေသဖြင့် အခက်ကြုံနေရလေသည်။

အခန်း (၁၀)

မေရန်မခကို ကြိုရန် ဒက်ဒီကအတင်းအကြပ်ခေါ်နေသည်။ ဆမ်း လုံးဝစိတ်မဝင်စားမိ။ မာမိုကိုကြောက်စမ်း။ မကြာညိုတစ် ယောက် ရုတ်တရက် ပျောက်သွားတာ ဆမ်းစဉ်းစားမရ။ မာမို ဘာတွေထပ်ကြံစည်နေပြန်ပြီလဲ။

“မကြာညို ထွက်ပြေးသွားပြီ ... မာမိက ဘယ်ရမလဲ၊ ညည်း ထွက်သွားလို့ မောင်းထုတ်ဖြစ်လိုက်တယ်လေ”

မာမိုစကားတွေကို ဆမ်းလုံးဝမယုံမိ။ ကြောက်နေသည်။

“ကျွန်မ ငွေပေးပြီး ဒီဟာမကို မောင်းထုတ်ဖြစ်လိုက်တာ”

“ကျေးဇူးပဲနီ ... မင်းရှိနေလို့ပေါ့ သားကိုဒက်ဒီ လွှတ်ပေး ထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူးထင်တယ် ... ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်တော့”

မေရန်မခ မာမိုတူမအရင်း။ ဆမ်းတကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဘူး ပေ။ စိတ်လည်းမဝင်စားမိ။ ဒက်ဒီကတော့ ခင်မင်ရင်းနှီးစေလို

သည်။ စိတ်မပါပေမယ့် သူလေယာဉ်ကွင်းသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ဒက်ဒီရှေ့မှာတော့ မာမီအပြုံးက ဘယ်တော့မှပျောက်ကွယ်သွားသည်မရှိပေ။

“ဟော ... ဟိုမှာ မခလေး ထွက်လာပြီ ... အမလေး ကြည့်စမ်းပါဦး ကိုယ်ရယ် ... ချောလိုက်တာ၊ အရပ်မြင့်မြင့် တောင့်တောင့် ဖြောင့်ဖြောင့်လေး ...”

မာမီပြောသလိုပဲ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့်သေသပ်လှပစွာ လျှောက်လှမ်းလာနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အပြုံးပန်းတွေဝေနေသည်။

“မေရန်မခက ခင်ဗျားတန်ဖိုးထားရတဲ့ တူမလား”

အိမ်ဖော်မလေး မကြာညို ထွက်သွားလို့ သူစိတ်သက်တောင့်သက်သာရှိရပေမယ့် မာမီ ဘယ်လိုအကြံအစည်ရှိနေမှန်းမသိ။ ဒေါ်နှင်းဆီနီအား ဆမ်းခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက်အောင် မုန်းတီးမိနေသည်။

“အန်တီနီ ...”

“သမီးလေး မမ ...”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဝမ်းသာအားရနှင့်တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်ကြသည်။ ပြီးမှ မာမီက ဒက်ဒီနှင့်သူ့ကို မိတ်ဆက်ပေး၏။ မေရန်မခနှင့် အကြည့်ခြင်းဆိုမိစဉ် သူ့နှလုံးသားတွေ ခါးသက်မုန်းတီးသွားသည်။

“မခ ... ဒါက အန်ကယ်မင်းလေ၊ သူက သားချစ်မဝသူတဲ့လေ ... မာမီတို့ကတော့ ချစ်စနိုးနဲ့ဆမ်းလို့ပဲခေါ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်၊ မခကိုလည်း အန်ကယ်ဆုံးမနိုင်ပါတယ်နော်”

“မခလေးက အရမ်းလိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ မိန်းကလေးပါ ... အန်ကယ်အားကိုးရမယ်လေ၊ မခလေးအတွက် ကုမ္ပဏီမှာ ရာထူးအဆင်သင့်ပဲ”

“မခ ကြိုးစားမှာပါ”

ဆမ်းကတော့ ဘာမှထွေထွေထူးထူး ပြောမနေတော့ဘဲ ကားဆီထွက်လာခဲ့သည်။ မင်းကိုငါက အရမ်းအထင်ကြီးနေမယ်မထင်နဲ့ မေရန်မခ။ ငါ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးကို ဇောက်ထိုးမိုးမွှော်တစ်ချိုးဖဲ့ဖျက်စီးပြစ်မယ့် မိန်းမတစ်ယောက်လို့ပဲမြင်တယ်ကွာ။ ဆမ်းနှလုံးသားတွေ နာကျည်းခါးသက်နေ၏။ အမှန်းတွေအထပ်ထပ် သူ့နှလုံးသားထဲ ပြိုဆင်းကျလာနေခဲ့သည်။

“ဒေါ်နှင်းဆီနီ ... ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ သည်းခံနိုင်တဲ့ အတိုင်းအတာကုန်ပြီထင်တယ် ... ခင်ဗျားကြီး တန်ဖိုးထားပါတယ် ဆိုတဲ့အရာအားလုံးကို ကျုပ်ဆွဲယူရိုက်ချိုးဖျက်စီးပြစ်ချင်လာတယ်”

ဆမ်းကို မာမီက မနေ့ညထဲက စကားတွေကို အပြတ်ပြောထားပြီးသားဖြစ်သည်။

“ငါတူမကို နင်စိတ်ကူးနဲ့ကောင် မပြစ်မှားနဲ့နော် အစေမမ

သား အမျိုးယုတ်လေး ... နှင့်အဖေက ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲ ဖိတ်ဖို့ ဖိတ်ကူးယဉ်ချင်နေသေးတယ် ... ဒီကုမ္ပဏီလည်း ငါ့တူမ လက်ထဲပဲ ထိုးအပ်စေရမယ် ... နှင့်အတွက်က အိမ်ဖော်မကြာညီပဲ ဒီမှာကြည့် ... "

မာမီပြတု ဓာတ်ပုံက မကြာညီနှင့်သူ ဖက်ထားသည့်ပုံဖြစ် နေသည်။ မကြာညီက ငိုနေ၏။ သူ ထိတ်လန့်သွားရ၏။ ဒက်ဒီ အတွက်ပါ။ သူကတော့ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာမှုတွေက ငယ်စဉ် လေးထဲမှ အကြိမ်များစွာ ခံခဲ့ရသည်။

"ခင်ဗျားကြီးကို ကျုပ်သည်မခံနိုင်တော့ဘူး။ ခွင့်လည်း မလွှတ်နိုင်တော့ဘူး ... ခင်ဗျားကြီးကို ကျုပ်ရင်ဆိုင်တုန့်ပြန်ပြစ်ရ လိမ့်မယ်"

ကားမောင်းမည့်နေရာမှ သူဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

"သား"

"ဗျာ"

"မခလေးကို နှုတ်ဆက်ဦးလေ"

"ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ... ကျွန် တော်က ဆမ်းပါ"

ဆမ်းတဲ့ မျက်နှာထားက တည်တင်းနေသည်။ အန်ကယ် မင်းနှင့်အန်တီတို့ရဲ့ မွေးစားသားဆိုတာ သိထားသည်။

"ဆမ်းကို ဘာမှအထင်ကြီးစရာမရှိတူးနော် မခ ... မျိုးမစစ်

ဘူး။ အစေခံမသား"

အန်တီနီက မခကို သူ့အကြောင်းတွေပြောပြထားသည်။ မခ ကတော့ သူ့ကိုသနားနေမိသလိုပင်။ အန်တီနီက မခတို့မိသားစု ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ မခ သိထားတာက သူ့ ကိုနှိပ်စက်တတ်သည်တဲ့။ ဖွန်း ... ရှင်မျက်နှာထားကြီးက တည် တည်တင်းတင်းနဲ့ မခကိုပင် ဖိတ်မဝင်စားဟန်ပြနေသည်။

"သားက အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ ရထားပြီးသားလေ ... မနက်ဖြန် ကစပြီး အန်ကယ်ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်ရမယ်လေ ... မခကတော့ နားချင်သလောက်နားပါဦး ... အလုပ်ကတယ်အချိန်ဝင်ဝင်ရတယ် နော်"

"မခလည်း အမြန်ဆုံးအလုပ်ဝင်မှာပါ။ ဒီမှာလုပ်စရာတွေ အများကြီးပဲ လေ့လာသင်ယူရဦးမယ်"

"မခက အရမ်းတက်ကြွထက်မြက်သူပဲ ... အန်ကယ် အားကိုးပါရစေ"

မင်းအဒေါ်က ဒက်ဒီကုမ္ပဏီကို အပိုင်စီးချင်နေတာပါ။ မင်း ကို ငါအမိကပြစ်မှတ်အဖြစ် သတ်မှတ်ရတော့မယ်ထင်တယ်။ ငါ့ အမှန်တွေက မင်းအတွက်ပဲ။ မင်းအစေခံမသားကို အချစ်ကြီးချစ် သွားစေရမယ်။

"အန်ကယ်က သားကိုအမြန်လွှဲစေချင်တယ် ... အန်ကယ် အနားယူချင်လို့ပါကွယ်"

မခလေးကို ဦးမင်းသူ အထင်ကြီးလေးစားမိနေသည်။ ပညာလည်း ထူးချွန်သူပါ။ ရုပ်ရည်လည်း ချောမောကာ တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်နှင့်သားကို စိတ်ဝင်စားစေချင်တာ ဆမ်းက တည်တည်တင်းတင်းဖြစ်နေသည်။ ခြံထဲကားဝင်လာ၏။ သားဆမ်းကားပေါ်ကဆင်းသည်။

“လာလေ ခလေး ... အန်တီအိမ်မှာ ဘာမှအားနာစရာမလိုဘူးနော် ... ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာလို သဘောထားနေ ... အန်တီနီ သမီးအတွက် ပြင်ထားတဲ့အခန်း လိုက်ပြပေးမယ်”

“ဟုတ်”

“မခလေး အနားယူလိုက်တော့နော် ... လိုအပ်တာရှိရင် ပြော ... ဒါ သမီးအိမ်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

ဒေါ်နှင်းဆီနီ တူမလေးမခလက်လေးကိုဆွဲလျှက် အပေါ်ထပ်ခေါ်လာခဲ့သည်။

“ဟယ် ... အခန်းက အရမ်းသားနားတယ်၊ လှလိုက်တာ အန်တီနီက အရမ်းပြင်ဆင်တတ်တယ်”

“တူမလေးက အန်တီနီသမီးပါပဲ ... ဘာမှအားနာစရာမရှိဘူးနော်၊ ကုမ္ပဏီလည်း မခအတွက်ပဲ အန်တီနီ စီစဉ်ထားတယ်”

အန်တီနီ မတရားလုပ်တာတော့ မခသဘောမကျမိပေ။ ဆမ်းက အန်ကယ်သားအရင်းပါ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အန်ကယ်က

သားကိုပဲ ပေးချင်နေခဲ့သည်။

“ဟိုကောင် ဆမ်း ဘာမှအထင်ကြီးစရာမရှိဘူးနော် မခ ... ဒင်းအမေက အစေခံမလေ ... သူတောင် အစေခံမနဲ့ညားတော့ မလို့ ဟွန်း ... ဟိုဟာမလေးက မလုပ်နိုင်ဘူးတဲ့လေ၊ အသုံးမကျတဲ့ဟာမ”

ဒေါ်နှင်းဆီနီ တွေးမိတိုင်း ဒေါသတွေထွက်နေရသည်။ အစ်ကိုလေးက သနားစရာတဲ့။ အပြစ်မရှိဘဲ မလုပ်ပါရစေခဲ့တဲ့။ ထွက်ပြေးသွား၏။ မိမိအကြံအစည် မအောင်မြင်ဘဲဖြစ်ရသည်။

“ရုပ်ချောတာပဲရှိတာ ... မျိုးကမစစ်ဘူး။ ရွံတယ်၊ ဒင်းကို အပြတ်နှိပ်ကွတ်ပြစ်ချင်တာလေ ... လုံးဝကို နုလ်မထူအောင်”

အိမ်ဖော်မနှင့်နီးစပ်စေရန် ကြံစည်တာ မအောင်မြင်ပေ။ နောက်ထပ်အကြံတစ်ခု ကြံစည်ထားသည်။ ကိုမင်းသူရော ချစ်မဝသူရော နှစ်ယောက်လုံးနှိပ်ကွပ်ပြစ်ဖို့ပဲဖြစ်သည်။

“တူမလေး ကြိုးစားနော် ... ကုမ္ပဏီက မခလေးအတွက်ပဲ ... အဲဒါကို မှတ်ထားပါ”

မခကတော့ သူများပစ္စည်းကို မတရားမယူလိုပေ။ ဆမ်းအပေါ် မတရားနှိပ်စက်နေတာလည်း မကြိုက်မိ။ အရင်ထဲက မခမိဘတွေပြောပြနေ၍ သိထားသည်။

“နီက သူလင်ပါသားကို အရမ်းနှိပ်စက်တာပဲ ... ဗုဒ္ဓအရှေ့မှာတော့ ချစ်ဟန်ဆောင်တယ်၊ ကွယ်တာနဲ့ ရက်စက်တော့တာပဲ

ရှင်မြတ်နိုး

လေ ... မသက်နဲ့အငယ်လေး ပြောပြတာ ရေခွေးပူနဲ့တောင်
လောင်းတာတဲ့”

မခ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မခတို့က နယ်မှာနေတာဆို
တော့ ချစ်မဝသူနှင့် လူချင်းပင်မတွေ့ဘူးနဲ့။ အလည်လာရင်လည်း
အန်တီနီက အရေးအရာလုပ်၍ တွေ့ဆုံပေးခြင်းမရှိ။ ဆမ်းကလည်း
ခပ်တည်တည်။ သူ့အခန်းထဲကမထွက်။ မခမိဘတွေ ဆုံးသွားမှ မခ
လည်း နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းတက်လက်စဖြစ်၍ အန်တီနီတို့က
တာဝန်ဆက်ယူခြင်းဖြစ်သည်။

“မခလေး အနားယူတော့ ... ညနေ မိသားစုလက်ဆုံစားပွဲ
ရှိတယ်။ ဟိုအမျိုးယုတ်ကောင်ပါလာမယ် ... ဒင်းအဖေကြောင့်ပါ
မခနဲ့ လုံးဝကို မနီးစပ်စေချင်ဘူး ... ရွံတယ်”

အန်တီနီရယ် ... အဲဒီလိုမပြောပါနှင့်ဟု ပြောချင်မိသည်။
မခ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ၏။ ဒုက္ခပါပဲ ... ဆမ်းအပေါ် မခစိတ်တွေ
တာဖြစ်လို့မှန်းမသိ။ အကာအကွယ်ပေးချင်သည်။

“မခ ဘယ်တော့မှ ဆမ်းပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို မတရားမယူပါဘူး
နော် ... အန်တီနီဘယ်လောက်ပဲ ကြံစည်နေပါစေ မခ အကာ
အကွယ်ပေးမှာပါနော်”

အန်တီနီ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ မခစိတ်လက်ငြိမ်းသွား
ရသည်။ အိပ်ခန်းကြီးက ခမ်းနားလှပနေ၏။ တကယ်တော့ အရာ
အားလုံး ခံစားသင့်တာက ဆမ်းပါ။ သူမ အိပ်ရာပေါ် ပြစ်လှဲချွတ်

အပန်းမင်းသား

ဗျက်ဝန်းတွေ မှိတ်ထားပေမယ့် ဆမ်းရဲ့ရုပ်ပုံလွှာက ဖျောက်ဖျက်
ပြစ်လို့မရနိုင်။

“တကယ်ပါပဲကွာ ... ဆမ်း ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ
ခွဲဆောင်မှုတွေ ရှိနေတာလဲ”

ခန့်ညားချောမောတဲ့ သူ့ရုပ်သွင်ကို မခအမှတ်ရနေသည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူးနော် ... အန်တီနီသိရင် မလွယ်ဘူး”

အန်တီနီက ဆမ်းကိုနှိမ်နှိမ်ချချ ပြောဆိုနေခဲ့သည်။ အမျိုး
ယုတ်လေးတဲ့။ မခနဲ့လုံးသားကို နာကျင်စေခဲ့၏။ ဘယ်လိုလုပ်ရ
လေဟင်။ ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ ကြောက်နေတာလဲလို့။
အန်တီနီအား ဆန့်ကျင်စေချင်သည်။

“ဆမ်းရယ် ... သနားလိုက်တာ၊ မခလေ ငယ်ငယ်လေးထဲ
က ဆမ်းအပေါ်နှိပ်စက်တယ်ဆိုတဲ့ အသံတွေကြားရင် တိတ်တိတ်
လေးကြိတ်ငိုခဲ့ရသူပါ”

မခဘဝမှာ မထင်မှတ်ဘဲ မိဘတွေစီးပွားကျသွားရကာ သေ
ဆုံးသွားကြသဖြင့် မလွဲသာမရှောင်သာ အန်တီနီရဲ့အထောက်အပံ့
ကို ယူလိုက်ရသည်။

“မခလေ ဆမ်းကိုအကာအကွယ်ပေးမှာပါ ... ဆမ်းက
အစေခံသားပဲဖြစ်ပါစေ မခအထင်ကြီးပါတယ်”

ညနေရောက်တော့ မခ ပြင်ဆင်၍ အောက်ထပ်ဆင်းလာခဲ့
သည်။ အပေါ်ထပ်မှာ အိပ်ခန်းလေးခန်းရှိ၏။ အန်တီနီတို့က တစ်

ခန်း။ ဆမ်းက တစ်ခန်း။ ပြီးတော့ ဧည့်သည်တွေအတွက် တစ်ခန်း
အလွတ်ထား၏။ မခေအတွက်က တစ်ခန်း။ မခေအခန်းနှင့်မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်အခန်းက အန်တီနီတို့အခန်းပါ။

“ဪ... မခေတောင် ဆင်းလာပြီ၊ သားရော ဆင်းမလာ
သေးပါလား”

အန်ကယ်မင်းက ဖုန်းဆက်လိုက်သဖြင့် ဆမ်းဆင်းလာ
သည်။ အပေါ်ထပ် လှေကားတွေကနေ ဆင်းလာတဲ့ဆမ်းကို မခေ
ပြေးမော့ကြည့်မိသည်။

“ချော့လိုက်တာ ဆမ်းရယ် ... ယောက်ျားပီသလိုက်တာ”
ဆမ်း တကယ့်ကို စမတ်ကျလွန်းသည်။ ဆမ်းအသားအရောင်
က ဖြူဝင်းနုဖတ်နေ၏။ အရပ်အမောင်းမြင့်မြင့်နှင့် အဝတ်အစားကို
သေသပ်စွာဝတ်ဆင်ထားသည်။

“ဒက်ဒီတို့ ဒီည အပြင်မှာထွက်စားကြမယ် ... သမီးမခေကို
ပုထိုးပြုတာလေ”

ဆမ်း မတုန်ပြန်မိ။ မေရန်မခေကိုလည်း မကြည့်ပေ။ မင်းထ
ငါ့စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို ဆက်ခံဖို့အကြံအစည်ကြီးကြီးနဲ့ ဒေါ်နှင်းဆီနီ
အမိန့်တွေကို နာခံဖို့ရောက်လာခြင်းမဟုတ်လား။ သူ့နှလုံးသားထဲ
မှာ အမှန်းတွေနှင့် ဓါးသီးသွားရသည်။

“သွားကြမယ်”

ဒေါ်နှင်းဆီနီရဲ့ အကြည့်တွေက ဆတ်ခနဲ သူ့ထံတိုင်းဟော

စိုးလပြည့်စာပေ

ရောက်လာသည်။ ငါ့တူမကို မထိခွဲနော်ဟု ကြိမ်းဝါးပြောလိုက်သလို
ပင်။ ထူးဆန်းနေတာက ဆမ်းသွေးသားတွေထဲအထိ ဇွဲနေတဲ့
အကြောက်တရားတွေ မရှိတော့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“သားပဲ ကားမောင်းလိုက်”

“ဟုတ်”

“ကိုယ်”

“ပြောလေ နီ”

“မနက်ဖြန် မခေလေးလည်း ကုမ္ပဏီလိုက်မယ်ထင်တယ် ...

အမြန်ဆုံးလုပ်ငန်းသင်စေချင်ပြီနော် မခေ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ် ... မခေက မနားချင်ပါဘူး။ မနက်ဖြန်ပဲ
အလုပ်ဝင်ပါရစေ”

မင်းက ကုမ္ပဏီကို အလျင်အမြန် အရယူချင်နေပြီမဟုတ်
ဘူး မေရန်မခေ။ လောဘရမက်တက်လွန်းတဲ့ တူအရီးပဲ။ ငါ့ဒက်ဒီ
နဲ့ကုမ္ပဏီကို မင်းလက်ထဲ ဘယ်တော့မှမရောက်စေရဘူး။ ဆမ်း
ဆုံးဝသည်းမခံနိုင်တော့ဘူး မေရန်မခေ။ အစေခံမသားကို မင်းလက်
ဆပ်ရမယ်။ မင်းသွေးနဲ့ ရောကိုရောပြစ်ရမယ်။ ဆမ်းရင်တွေ ဒေါသ
နီတိုင်းတွေ ထန်နေသည်။

ယောက်ျားပီပီရင်ဆိုင်ဖို့ သတ္တိမွေးလိုက်သည်။ ခင်ဗျားကြီးကို ကျွပ်
အစွမ်းမပေးတော့ဘူး။ သတ္တိရှိရင်ဆိုင်ဖြစ်မယ်။ အပြင်ထွက်လာခဲ့
၏။ ဒေါ်နှင်းဆီနီ မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်
ပုံကို ဆမ်းကျေ့နပ်သဘောကျမိသွားသည်။

“မခက နင်နဲ့လုံးဝမတန်ဘူး၊ နင့်အဆင့်နင် သိတယ်နော်”

“ကျွန်တော်က ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ရဲ့သားပါ မာမိ ... မကြာမီ
ကုမ္ပဏီကို အမွေဆက်ခံရတော့မယ့်သူလေ ... ပညာအရည်အချင်း
ကလည်း အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့နော် ... ဂုဏ်ထူးအဆင့်ပါ”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်၊ မင်း ... မင်း ...”

ဒေါ်နှင်းဆီနီ အသားတွေတဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာကာ ဒီ
အမျိုးယုတ်ကောင်က ဘာအမျိုးမျိုးတာလဲ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ
ဆမ်းဆီက ယခုကဲ့သို့ တုန်ပြန်မှုမျိုး မကြုံခဲ့ဘူး၍လည်း ဒေါသတွေ
ပေါက်ကွဲရသည်။

“နင် ဘာပြောတယ် ... ကုမ္ပဏီကို အမွေဆက်ခံမယ်ဟုတ်
လား ... စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့၊ နင့်အဆင့်ကများ ...”

ခင်ဗျားကြီး စိတ်သောကတွေနဲ့ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားစေရ
မယ်။ ကျွပ်လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ ဒီတစ်ခါ ခင်ဗျားအလှည့်ပဲ။
ကျွပ်မေရန်မခကို ရအောင်ယူပြုရမယ်။ အမှန်းတွေနဲ့ လက်တုန်ပြန်
ရလိမ့်မယ်။

အမန်း (၁၁)

“မင်းကုမ္ပဏီကိုသွားမယ်ဆိုရင် ငါမှာထားရောဂိုတယ်နော်
ငါတူမမေရန်မခနဲ့ လုံးဝနီးနီးကပ်ကပ်နေဖို့ မကြိုးစားနဲ့”

သူ တုန်ပြန်ပြောခြင်းမပြုခဲ့။ ဒေါ်နှင်းဆီနီအား လုံးဝဆန့်
ကျင်ဖို့ စတင်ရမည်ဖြစ်သည်။

“အမျိုးယုတ်လေး ... နင်နဲ့တန်တာက အစေခံမကြာညီဦး
သဘောပေါက်နော် ... မခအနား လုံးဝမကပ်နဲ့ ငါမှာလိုက်မယ်
နော်”

အေးစက်စက်အပြုအမူတွေကြောင့် ဒေါ်နှင်းဆီနီ အထိတ်
တလန့်ဖြစ်သွားသည်။ ဒင်းက အမူအယာအေးစက်ပြနေသဖြင့်
ဆမ်း ရှေ့ကနေ ပိတ်ကာရပ်ပြစ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ကောင်လေး ... နင့်အဆင့်နဲ့ငါ့ကို ကလန်ကဆန်တုန်
မယ်မကြုံနော်နော် ... သေသွားမယ်”

သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက တွန့်မဲ့မဲ့ ကြောက်စိတ်တွေဝင်လာတိုင်း

“ဟဲ့ကောင် ... နင့်အချိုးကိုပြင်စမ်း ... နင် ငါ့ကိုဆန့်ကျင်ရ မယ်ထင်နေလား ... နင်တို့သားအဖ ဘယ်လိုဘဝမျိုးရောက်သွား မယ်ထင်နေလဲ”

သူပခုံးကို တွန့်ပြစ်လိုက်သည်။ ဒေါ်နှင်းဆီနီ မျက်နှာတွေ နီနီမြန်းမြန်းနှင့် ဒေါသတွေပေါက်ကွဲနေသည်။ ထူးဆန်းတာက မာမိ အား သူရင်ဆိုင်နိုင်ခြင်းပင်။ ကြောက်စိတ်တွေ ပျောက်ဆုံးသွား၏။ အမုန်းတွေက ရင်ထဲမှာ အစိုင်အခဲတွေတောင် ကြီးသဖွယ် ဖြစ်တည် နေခဲ့သည်။

“မေရန်မခက ကျုပ်နဲ့မတန်ဘူးလား။ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ မာမိ ... မေရန်မခကို ကျုပ်စနီးအဖြစ် သိမ်းပိုက်ရမယ်”

သူ အောက်ထပ်ကိုဆင်းလာခဲ့သည်။ ဒက်ဒီကိုတွေ့လိုက် သဖြင့် ဒေါ်နှင်းဆီနီရဲ့ ခြေလှမ်းတွေက တုန်ခန်ရပ်သွား၏။ ဒီနေ့ ကစပြီး ခင်ဗျားကို ဆန့်ကျင်ရတော့မယ်။ ကျုပ်က အစေခံမသားပါ။ အဲဒါအမှန်ပဲလေ ... ကျုပ်ရင်ဆိုင်တော့မယ်။ မေရန်မခလည်း အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသည်။

“ကိုယ် ... နီလည်းလိုက်ခဲ့မှဖြစ်မယ်။ မခလေး စိမ်းနေမှာ စိုးလို့ပါ”

“မလိုဘူး နီ ... နေခဲ့ပါ။ မခက အရည်အချင်းရှိပါတယ်။ ကိုယ်တို့ယုံကြည်လိုက်ကြရအောင်ပါ ... ဆမ်းရောပဲလေ”

နှင်းဆီနီ ရင်တွေမီးတောက်မတတ် ဖြစ်နေရသည်။ ဒီကောင်ဆမ်း ဘာအချိုးချိုးတာလဲ။ မိမိကို ကလန်ကဆန်လုပ်မည့် ပုံစံဖြစ်နေ၏။ လက်မခံနိုင်ဘူး။ အစေအပါးသားကများ ကုမ္ပဏီကို အမွေဆက်ခံမယ်တဲ့လား။ နီဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ မခကို အသေ အချာတော့ မှာထားသည်။

“အမျိုးယုတ် ... နင့်အဆင့်နဲ့များ နင်တို့သားအဖ ဘယ်ဘဝ ရောက်မလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်နေလိုက် ... ”

နီ ဒေါသတွေကို ထိန်းချုပ်ပြီး ယောက်ျားကိုကားနားအထိ လိုက်ပေးရသည်။ ယောက်ျားရှေ့မှာ ဆမ်းအား အမုန်းတွေနှင့် တုန်ပြန်မပြုရဲ။ အပြုံးတွေနှင့် ဟန်ဆောင်နေရတာပင် ဒေါသထွက် ရသည်။

“နီ ... မင်းမခအတွက် ဘာမှမပူနဲ့နော် စိတ်ချ ... ကိုယ် အားလုံးသင်ကြားပြသပေးမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စိတ်မပူပါနဲ့ မာမိ ... ဆမ်းလည်း ကြိုးစားမှာပါ။ သား အတွက်လည်း မပူပါနဲ့ ... ဒက်ဒီကုမ္ပဏီကို ဆက်ခံယူဖြစ်အောင် ငြိုးစားပါမယ်”

ဒေါ်နှင်းဆီနီ သည်လောက်အထိ ဒေါသတွေပေါက်ကွဲနေပုံ ချီ တွေ့မြင်ရတာ ပီတိတွေဖြစ်ရသည်။ လုံးဝခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ ဘူး။ ကျုပ်မှာအကြောက်တရား လုံးဝမရှိတော့ဘူး။ အမုန်းတွေ

ပြည့်နှက်နေ၏။ ခင်ဗျားတူမ မေရန်မခကိုလည်း ကျွပ်အရမ်းမှန်းတယ်။ မှန်းတယ်ဗျာ ... အရမ်းမှန်းတယ်။ ကျွပ်နှလုံးသားထဲအထိ တူးတူးခါးခါး မှန်းတီးနေတာ မေရန်မခကို ကျွပ်ဘယ်တော့မှမချစ်ဘူး။ မှန်းပဲမှန်းနေမယ် သဘောပေါက်။

“ဆမ်းရယ် ... ဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်မနေရတာလဲ။ ဒက်ဒိုကို အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောပြလိုက်လေ ... မမအငယ်လေး မခံစားနိုင်တော့ဘူး။ ဆမ်းကို သနားလို့သေတော့မယ်”

သူ လုံးဝမလှုပ်ရဲ။ မာမိမကောင်းကြောင်း ဒက်ဒိုကို အသိပေးဖို့ဆိုတာ နှုတ်ခမ်းတွေ ဆွဲအနေရသည်။ မာမိကိုမြင်တာနဲ့ ကြောက်မိနေ၏။ ငယ်ငယ်လေးထဲက ရက်ရက်စက်စက်နှိပ်စက်ညှင်းပန်းနေခဲ့၍ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် လုံးဝမကြောက်တော့ဘူးမာမာ ... ကျွပ်သတ္တိရှိလာပြီ ... ခင်ဗျားကြီးရဲ့ ရက်စက်ယုတ်မာမှုတွေက အရမ်းများသွားပြီ”

ဆမ်းကားမောင်းသူနေရာတွင် စတိုင်လ်ကျကျဝင်ထိုင်ဖြစ်လိုက်သည်။ ဒီနေ့ကစပြီး ဆမ်းဘာကောင်လဲဆိုတာ သိစေရမယ်။ ကုမ္ပဏီရောက်တော့ သူ့အတွက် ဒက်ဒိုက သီးသန့်အခန်းတစ်ခုပေးထားသည်။

“သား ဆမ်း ... မင်းကို ဒီထက်ခမ်းနားကြီးကျယ်တဲ့ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းကြီး အပ်ချင်တယ်။ မင်းကြီးစားပါ ... ဒက်ဒိုကုမ္ပဏီကို အပ်

ချင်တယ် အမြန်ဆုံးကွာ”

“စိတ်ချပါ ဒက်ဒို ... အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပါမယ်။ ဆမ်းပညာကို အရယူမယ် ဒက်ဒို”

“သားရယ် ... အားရှိလိုက်တာကွာ၊ ဒက်ဒိုကြားချင်တဲ့ စကားတွေပဲ ... ပညာတွေကို လေ့လာပါ။ သားရဲ့လက်ထောက်က မေရန်မခပဲ”

မေရန်မခက သူ့လက်ထောက်တဲ့။ သူ့အလွန်အမင်း ကျေနပ်သွားသည်။ မာမိဘယ်လောက်အထိ ခံပြင်းနေလိုက်မလဲ။ ကျွပ်ကို ဘာလုပ်မလဲ။ ကျွပ်ကုမ္ပဏီကို ဖျက်စီးပြစ်မလား။ ခင်ဗျားကြီးတူမ မေရန်မခဘဝလည်း စုတ်ပြတ်သတ်သွားစေရမယ်။

“သားနဲ့မခတို့ လူသစ်ဆိုတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ညှိနှိုင်းလုပ်ကြပါ ... မင်းတို့ကို အာဏာကုန်လွှဲအပ်လိုက်ပြီနော်”

ဦးမင်းသူအဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒတွေကို သားကဖြည့်စွမ်းပေးဖို့ကတိပေးလိုက်သဖြင့် စိတ်ကျေနပ်သွားရသည်။ ဆမ်းကြီးစားမည်တဲ့။ ဉာဏ်ထက်မြက်သည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ဦးမင်းသူ သိနေခဲ့၏။ မြေတောင်မြှောက်ပေးရမယ်။ ကုမ္ပဏီကို အမြန်ဆုံးလွှဲပေးရမယ်။ မြခက်ဆန္ဒပါ ... မိမိနှင့်သားဘဝအတွက် မြခက်ပေးဆပ်လိုက်ရတာတွေက များပြားလွန်းသည်။

“မြခက် ... မောင်ရင်ထဲမှာမင်းအမြဲရှိပါတယ်။ မင်းသားကို မောင် အစွမ်းကုန် မြေတောင်မြှောက်ပေးမှာပါ ... မကြာခင်

အောင်မြင်တဲ့လုပ်ငန်းရှင်ကြီး ဖြစ်စေရမယ်”

ဦးမင်းသူ စိတ်ထဲမှာ မေရန်မခလေးကိုလည်း ချွေးမအဖြစ် သဘောကျမိသည်။ ကံကောင်းလို့ပါ ... အလုပ်သမား ကောင်မလေး မကြာညိုနှင့်မနီးစပ်လို့ သူမဟာသူမ ထွက်ပြေးသွားသည်။

“ဆမ်းက မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ဆက်ဆံတာတွေ မရှိဘူးလေ ... နီကယ်တင်လိုက်တာ၊ အိမ်ဖော်ကောင်မနဲ့သားက နီးစပ်စရာလား ... နီမောင်းထုတ်ပြစ်လိုက်တယ် ငွေပေးပြီးတော့လေ”

နီ ကယ်တင်ပေးပေလို့ပဲ။ သားက နီကိုမိခင်အရင်းဟုပဲ ထင်နေသည်။ မိမိလည်း အဖြစ်မှန်တွေ ပြောမပြုထားခဲ့။ မကောင်းတဲ့ အတိတ်တွေဖြစ်နေ၏။ မြခက်ကလည်း နီကိုပဲ သားရဲ့မိခင်အဖြစ် နေစေလိုခဲ့သည်။

“ဒက်ဒီ သွားတော့မယ် ... အားလည်းမငယ်နဲ့ ကြောက်လည်းမကြောက်နဲ့နော် ဆမ်း ... တစ်နေ့ မင်းပိုင်ဆိုင်ရမယ့် ကုမ္ပဏီပဲကွ ... ကြိုးစားထား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒက်ဒီ”

ဆမ်းကို ခုချိန်ကစပြီး လျှော့မတွက်ပါနဲ့တော့ ဒက်ဒီ။ ပီထွေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပညာရှိ နှိပ်စက်မှုတွေကို ခါးသီးစွာ ခံခဲ့ရတာ ဒက်ဒီမှမသိတာပဲ။ သူ့မှာအမေရင်း အစေခံမ ထောင်ထွက် လူသတ် သမား အမေတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ဆမ်းမသိသေးဘူးဟုပဲ

ဒက်ဒီ ထင်ထားသည်။

“ကျွန်တော် အားလုံးသိထားပါတယ်ဒက်ဒီ ... အမျိုးယုတ်လေးလို့ ဒက်ဒီကွယ်တာနဲ့ အခေါ်ခံရတာပါ”

ဒက်ဒီ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဆမ်း အံသွားတွေကို တင်းကြပ်စွာ ဖိကပ်ထားမိ၏။ ခင်ဗျားကြီးတူမက ကျုပ်အနားမှာလေ။ မေရန်မခက ဘယ်လောက်ပဲချောမောအိစက်နေပါစေ ကျုပ်မျက်လုံးထဲမှာတော့ ဘီလူးသဘက်မ သရဲမတစ်ယောက်ပဲထင်တယ်။ ကျုပ်နှလုံးသားထဲမှာ အမုန်းတွေပဲ ရှိနေတာဗျ။

“ဆမ်း”

“ဟင်”

“မခအပြင်ခဏထွက်လိုက်ဦးမယ်နော်”

“ဘယ်သွားဖို့လဲ မေရန်မခ”

“ဟိုလေ ... အပြင်ကစားသောက်ဆိုင်မှာ အန်တီနီရောက်နေလို့ပါ မခကို စိတ်ပူလို့တဲ့ ...”

“ဘာစိတ်ပူစရာရှိလို့လဲ မေရန်မခ ... ကုမ္ပဏီရဲ့စည်းကမ်းအရ တာဝန်ချိန်မှာ မင်းအပြင်ထွက်ခွင့်မရှိဘူးလို့ ပြန်ဆက်လိုက်”

“ဆမ်း မာမိနော် ...”

“တာဝန်ချိန်က တာဝန်ချိန်ပဲ မေရန်မခ ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

အန်တီနီက ဘာတွေလာရှုပ်ဦးမလို့လဲ။ မခ စိတ်ညစ်မိ

သည်။ ဆမ်းနှင့်အန်တီနီတို့ရဲ့ နောက်ကွယ်က အဖြစ်အပျက်တွေကို မခသိထားခဲ့၏။ အန်ကယ်ကတော့ ရိုးသားသူပါ။ အရင်က အန်တီနီကိုမြင်လိုက်တာနှင့် အရမ်းကြောက်ရွံ့နေခဲ့သည်ဟု မခ သိထားတာပါ။ အခု ဆမ်းပုံစံက မထေမဲ့မြင်ပုံစံ ခံစားချက်မဲ့နေတဲ့ ပလပ်စတစ်အရုပ်တစ်ရုပ်လိုလို။ အန်တီနီထံ မခထွက်လို့မရကြောင်း ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“မခ ဘယ်သူက ထွက်ခွင့်မပေးတာလဲပြော ...”

“ကုမ္ပဏီစည်းကမ်းအရပါ အန်တီနီ ... အလုပ်တွေ အရမ်းများနေပါတယ်၊ မခထွက်လာလို့ မရပါဘူး ပြန်ပါ ...”

“ဘာ”

“အိမ်ကျမှတော့ မယ်လေ ... အန်ကယ်မင်းကိုယ်တိုင်က အလုပ်တာဝန်ကို စည်းကမ်းတကျ တင်းကြပ်ထားပါတယ်အန်တီနီ”

အန်တီနီကိုယ်တိုင်က အန်ကယ်အမိန့်မရှိဘဲ ကုမ္ပဏီသို့ ဝင်ထွက်သွားလာခွင့် မရှိတာ မခ သိထားသည်။ အန်ကယ်မင်းက တိကျပြတ်သားသူပါ။

“မခ”

“ရှင်”

“ဟိုကောင်ရော”

“ရှိပါတယ်”

“ဒင်းအမိန့်ကို မနာခံခဲ့နော် ... အမျိုးယုတ်ကအကြောတင်းလာသလိုပဲ ... ရေခွေးပုခွေအပက်ခံချင်လို့ထင်တယ် ... တောက်”

အန်တီနီက ဒေါသတကြီးပြောဆိုနေ၍ မခ စိတ်ညစ်ရသည်။ ဆမ်းက သူမအနားသို့ ထလာပြီး သူမဖုန်းရဲ့စပီကာကို ဖွင့်ပြစ်လိုက်၏။ အန်တီနီအသံကြီးက ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

“အစေခမသား ... အမျိုးယုတ်နဲ့လုံးဝ တရင်းတန်းမဆက်ဆံခဲ့နော်မခ ... ဘာကုမ္ပဏီအမွေဆက်ခံသူလဲ၊ တန်ရာတန်ရာမမှန်းဘူး။ မခ သေသေချာချာမှတ်ထားဖို့က ကုမ္ပဏီဆက်ခံသူက မေရန်မခပဲ ... အန်တီနီအကြံအစည်တွေကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်ပါ”

မခ ဖုန်းကို ဒါပဲနော် အလုပ်တွေများနေလို့ အန်တီနီဟု ပိတ်ပြစ်လိုက်သည်။ ဆမ်းကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ ခက်ထန်မာကျောစွာ ဒေါသတွေပြည့်နှက်နေတဲ့မျက်ဝန်းအကြည့်တွေကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။

“ဟို ... ဟို ဆမ်း ... အဲဒီကိစ္စတွေထဲမှာ မခလုံးဝမပါပါဘူးနော် ... ဆမ်း ယုံကြည်ပေးပါ”

“မင်းရော ဘယ်လိုအကြံအစည်တွေနဲ့ ဒီကုမ္ပဏီထဲဝင်လာရတာလဲ မေရန်မခ ...”

“မခက ရိုးရိုးသားသားပါ။ ကုမ္ပဏီကိုလည်း မလုပ်ဘူး ... မဖြစ်နိုင်တာပဲဆမ်း ... ဒီကုမ္ပဏီက မခနဲ့ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးနော်၊ ယူလည်းမယူပါဘူး ... မြန်မာပြည်မှာပဲ မခအလုပ်လုပ်ချင်လို့ပါ။

အားကိုးရာလည်း မရှိဘူးလေ”

“မင်းတကယ်ပြောတာလား မေရန်မခ ... ငါ့ကိုလျှော့တွက်
မထားနဲ့နော် ... အရင်က ဆမ်းမဟုတ်တော့ဘူး၊ မိထွေးနှိပ်ခက်
သမျှ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်နေမှာ မဟုတ်ဘူးနော် ... မင်းအဖေ
အမျိုးစစ်မကြီးကို ပြောပြထားလို့က်”

မခ ပြန်လာမိတာ မှားသွားပြီဟုထင်လိုက်တဲ့အချိန်တွင်
ဆမ်းအပေါ် ကြီးမားတဲ့သံယောဇဉ်တွေ ငြိတွယ်သွားရပြန်သည်။
ဆမ်း ဘယ်လောက်အထိ ခံစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မခ သိသင့်သ
လောက် သိထား၍ဖြစ်သည်။

“မခ”

“ရှင်”

“ကောင်းပြီလေ ... မင်းမှာဒီလိုစိတ်ဓာတ်တွေ မရှိဘူး ...
ဖြူစင်မှုရှိတယ်ဆိုရင် မင်းကိုစောင့်ကြည့်ရလိမ့်မယ် မေရန်မခ”

“ဆမ်းရယ် ... မခလေ ... အမြဲတမ်းဘဝကို ဖြူစင်ရုံသာ
စွာ ပြတ်သန်းလာခဲ့တာပါ”

“ဟား ဟား ဟား”

“ဆမ်း”

“မင်းက ဒေါ်နှင်းဆီနီရဲ့တူမ ဝိသပါပေတယ် မေရန်မခ
အရမ်းဟန်ဆောင်ကောင်းတယ်၊ မင်းတို့ရင်ထဲက ကောက်ကျွန်

ယုတ်မာမှုတွေကို မျက်နှာပေါ်မှာ အရိပ်လေးတောင် မထင်ဟတ်
စေရဘူး ... တော်တယ် ... ဟား ဟား ဟား ...”

မခ စိတ်ဆင်းရဲလွန်း၍ ဆမ်းရဲ့ရှေ့ကနေ ထွက်ပြေးလွတ်
မြောက်ချင်သည်။ ဆမ်းရဲ့အထင်သေးတဲ့ မျက်ဝန်းတွေအောက်မှာ
မခ ပြားပြားဝပ်ဆင်းသွားရ၏။ အန်တီနီရေ ဒီတစ်ခါ ဝဋ်လည်ရမှာ
က မခဖြစ်နေပြီထင်တယ်။ ဆမ်းကို အရမ်းကြောက်တယ်။ အမုန်း
တွေရွံရှာစက်ဆုတ်မှုတွေ ပြည့်နှက်နေတဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေ
အောက်မှာ မခရင်ဆိုင်တုန်ပြန်နိုင်စွမ်းတွေ ကင်းမဲ့လာရပြန်သည်။

န

အား နိုးစပ်စေချင်၍ဖြစ်၏။ ဒေါ်နှင်းဆီနီ ဘယ်လောက်အထိ မိမိပြင်း
ဒေါသထွက်နေမလဲ။ ဆမ်းက အမျိုးယုတ်သွေးတဲ့။ အခုတော့
ခင်ဗျားကြီးတူမသွေးနဲ့ ရောရတော့မယ်။

“မင်းတို့က ငါ့ကုမ္ပဏီကို အပိုင်စီးချင်တာလေ ... ဒီလောက်
တော့ ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်”

“မေ လုံးဝကို မလိုချင်တာပါဆမ်းရယ် ... အထင်မလွဲပါနဲ့
နော် ... အန်တီနီ ဘယ်လိုပဲစိစဉ်ပါစေ မေ အပြတ်ငြင်းဆန်မှာပါ”

“ငါကယုံမယ်ထင်နေလို့လား ... အမျိုးယုတ်သွေးနဲ့ရောဖို့
နင်လက်ခံလား ... ဟား ဟား ဟား ...”

ဆမ်းရယ် ... ဖြစ်သင့်ပါတယ်လေ။ အန်တီနီရဲ့ယုတ်မာပက်
စက်မှုတွေက ဆမ်းနဲ့လုံးသားတွေ ဘယ်လောက်အထိနာကျည်း
ကြေကွဲနေရှာမလဲ။ မေကိုယ်ချင်းစာမိပါတယ်။ အဲဒီအတွက် မေ
အပေါ် လက်စားချေတုန့်ပြန်မယ်ဆိုရင်လည်း ဆမ်းသဘောပါပဲ။
မေမှာ ဘယ်လိုပဲရိုးသားဖြူစင်မှုတွေ ရှိနေပါစေ ဆမ်းကယုံကြည်
မှာမဟုတ်။ ဆမ်းရင်ထဲက အမှန်းတွေအညှိုးအတေးတွေ ကြေစေ
ချင်ပါတယ်နော်။ အရာအားလုံး ဆမ်းကျေနပ်သလိုသာ ပြုမူဆက်
ဆံတော့။

“ဒက်ဒီကတော့ မင်းအဒေါ်ရဲ့ ရက်စက်ယုတ်မာမှုတွေကို
မသိသေးဘူး ... ငါ့အမေက ဘယ်သူဆိုတာလည်းငါသိနေတာကြာ

အခန်း (၁၂)

“မေရန်မေ”

“ရှင်”

“ကိုယ်မာ်ကို လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုရင်ရော”

“ရှင်”

“မင်းကိုချစ်လို့ လက်ထပ်ချင်တာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်
မှန်းလို့ ...”

“ဆမ်း ... ဘာတွေပြောနေတာလဲဟင်၊ မေက ဆမ်းဘဝ
ကပါ၊ ပြီးတော့လည်း ဆမ်းဒက်ဒီဆီကနေ ဘာမှမမျှော်လင့်ပါဘူး
ဒီကုမ္ပဏီကနေ ထွက်ဆိုလည်းထွက်ပါ့မယ်”

“မရဘူး ... မင်းဒီကုမ္ပဏီမှာပဲနေရမယ် ... ချစ်မိသူရဲ့ လက်
အောက်ကလေ ...”

ကုမ္ပဏီရုံးခန်းထဲမှာက သူနှင့်မေရန်မေတို့နှစ်ယောက်ထဲ
ရှိနေသည်။ ဒက်ဒီရဲ့စိမ့်ခန့်ခွဲမှုက တော်လှန်း၏။ သူနှင့်မေရန်မေတို့

ပြီး မင်းအဒေါ် နှိမ်ချပြောဆိုနေတာလေ ... မင်းသိတယ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“မသိပါဘူး ဆမ်းရယ် ... ယုံပါ။ မခ ဘာမှသိပ်မသိပါဘူး တကယ်ပါ ...”

“မင်းပုံစံက တကယ်ကိုရိုးသားဖြူစင်တဲ့ပုံပဲ ... အကယ်သိ ရှောင်ကွာ ... မင်းဒီကိုရောက်လာတာ အကြံအစည်နဲ့ပဲကွ၊ ငါသိနေ တယ် ... ရိုးသားဟန်ဆောင်မနေစမ်းပါနဲ့ မေရန်မခရယ်”

မခ ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို သူ့လက်ဝါးတွေနှင့် နှစ်ဖက်ညှပ်လျက် တင်းကြပ်စွာ ဖိကပ်ထားသည်။ မခ သေပြစ်ချင်လောက်အောင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရ၏။ ငယ်စဉ်လေးထဲက စည်းကမ်းကြီး သော မိဘတွေရဲ့ ထိန်းချုပ်မှုဖြင့် ကြီးပြင်းလာခဲ့သူဖြစ်၍လည်း ယောက်ျားလေးတွေနှင့် နီးကပ်မှုမရှိခဲ့။ မခရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ပူနွေးသွား ရကာ ရှက်စိတ်တွေနှင့် ဆမ်းလက်တွေကို ဖယ်ပြစ်ချင်နေသည့် ဒါပေမဲ့ မခလက်တွေက လှုပ်ရှား၍မရ သူပြုသမျှ နုချင်နေခဲ့စဉ် ဆမ်းမျက်ဝန်းတွေက ခက်ထန်မာကျောလျက်။ ဒေါသရိပ်တွေ တလျှံလျှံတည်းတည်း တောက်လောင်နေသလိုပင်။ မခကျောက်စုန် လေးတစ်ရပ်ကဲ့သို့ ရပ်မိနေသည်။

“မင်းတို့အမျိုးကမှ ယုတ်မာတာကွ သိလား ... သဘော ကောင်းချင်ယောင်ဆောင်ပြီး လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို မတရားနိမ့်

စက်ညှင်းပန်းခွဲတယ်၊ သူများပစ္စည်းတွေကို မတရားကောက်ယူ နဲ့နည်းလမ်းတွေနဲ့ အပိုင်စီးချင်တဲ့ ပိုင်းလုံးတွေပဲ”

“ဆမ်း”

“ဘာလဲ မဟုတ်လို့လား ... ထိုး”

မခအား ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး တွန်းပြစ်လိုက်ပြီး လှည့်ထွက် သွားသည်။ သူမ ရွေ့ခနဲ ခူးထောက်ကွသွား၏။ ကျွန်မပေးဆပ်ချင် တယ် ဆမ်း။ ကျွန်မအဒေါ်အတွက် ကျွန်မအပေါ် လက်တုန်ပြန် ၏။ ဆမ်းရင်ထဲပေါသွားဖို့ပဲ ကျွန်မလိုလားပါတယ်နော်။ သူမ အနိုင် နိုင်အားယူလျက် ပြန်ထလိုက်သည်။

“မေရန်မခ ... ငါ့ရဲ့ လုပ်ဆောင်မှုအတွက် မင်းအဒေါ်ကိုပြန် ပြီးအစီရင်ခံနိုင်တယ်နော် ကြားလား ...”

မေရန်မခထံမှ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်မှုတွေသာ တုန်ပြန်လာ သည်။ အလကားပါ ... ဟန်ဆောင်နေတာ။ မင်းလည်းအတူတူပဲ။ မင်းအဒေါ် အစီအစဉ်နဲ့ ဒက်ဖီကုမ္ပဏီနဲ့အမွေပစ္စည်းတွေ ရယူဖို့ ကျောက်လာတာပါ။ မေရန်မခအား အသုံးပြုလျက် ဒေါ်နှင်းဆီနီအား စိတ်ဓာတ်တွေ ချွတ်မြို့ကျသွားစေချင်သည်။

“မေရန်မခ”

“ရှင်”

“ညနေ တို့နှစ်ယောက်ထဲအပြင်ထွက်ပြီး ညစာစားမလား”

“ရှင်”

“ဘာရှင်လဲ ... ရိုးအချင်ယောင်ဆောင်မနေစမ်းပါနဲ့ ဘယ်လိုလဲ ...”

မလိုက်ဘူးဟု သူမအော်ဟစ်ငြင်းဆန်ပြစ်လိုပေမယ့် မခဏတုတ်တုတ်လေးတိုင်လျှက် ခေါင်းလေးငုံထားမိသည်။

“ပြောလေ”

သူမမေးစေ့လေးအား ပိုင်စိုးပိုင်းနင်း ဆတ်ခနဲဆွဲယူမော့စေသည်။

“ဟို ... ဟို ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဆမ်းသဘောအတိုင်းပါပဲ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ရယ်ချင်တယ်ကွာ၊ မင်းရဲ့တိုက်ကွက်ကဘာလဲ ... ထိုးမယ့်ဆင်နောက်တလှမ်းဆုတ်ထားတာလား”

ဆမ်း တာပဲပြောပြော မခတုန်ပြန်ခြင်း မပြုလိုပေ။ ယုံမှာလည်း မဟုတ်ဘူး။

“ငါ ဒက်ဒီဆီဖုန်းဆက်လိုက်မယ် ... ဒက်ဒီပြန်နှင့်လို့”

အန်ကယ်မင်းက မခကိုသဘောလွယ်တဲ့မိန်းကလေးအဖြစ် အထင်သေးမှာလည်း စိုးရွံ့မိနေသည်။ အန်ကယ်က လက်ထပ်စေချင်တဲ့ သဘောမျိုးအရိပ်အမြွက် ပြောဆိုလာခဲ့၏။ အန်တီက လုံးဝငြင်းဆန်ဖို့ အထပ်ထပ်ပြောထားခဲ့သည်။

“အမျိုးယုတ်သွေးနဲ့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မရောစပ်နိုင်ဘူးနော် မခ ... လုံးဝငြင်းပြစ်ရမယ်၊ ဒင်းတို့ ကုမ္ပဏီ မခလက်ထပ်ရောက်စေ

ရမယ်”

အန်တီနီ့စကားတွေကို မခ လက်မခံခဲ့ပေမယ့် ဆမ်းကတော့ အန်တီနီနှင့်မခတို့က စိတ်တူကိုယ်တူ အကြံတူတွေဟုပဲ ထင်မှတ်နေသည်။ မခ သက်သေပြရမယ်။ အန်တီနီက ဆမ်းကိုလျှော့တွက်ထားပြီး ဆမ်းကိုယ်တိုင်က ငယ်ကြောက်မို့ မခထံအလွယ်တကူ လွှဲပေးမည်ဟုပဲ ထင်မှတ်နေခဲ့၏။ ဆမ်းက ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် အမုန်းတွေနှင့် ပြောင်းလွဲသွားဖြစ်သည်။

“ဟဲလို ဒက်ဒီလား ... ဆမ်းပါ၊ ရုံးဆင်းရင် ဒက်ဒီပြန်နှင့်နော်၊ ဖာမိုကိုလည်း ပြောပြလိုက်ပါ ... ဆမ်းနဲ့မခ နှစ်ယောက်ထဲ ညစာထွက်စားမလို့ ချိန်းထားလို့ ...”

ဒက်ဒီရဲ့ တဟားဟားနှင့် သဘောကျဖွဲ့ အော်ရယ်နေသံကြီးကို ဆမ်းစဝီကာ ဖွင့်ပြောနေ၍ မေရန်မခလည်း ကြားနေရသည်။

“သားက လက်သွက်လှချည်လားကွာ ... ကောင်းတယ်၊ အိုကေ ... သွားကြပါ၊ စိတ်ချ မင်းမာမီလည်း သဘောကျနေမှာပဲကွ ... မင်းနဲ့မခကို လက်ထပ်ပေးဖို့ ဒက်ဒီက အရိပ်အမြွက်ပြောထားပြီးသားလေ”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“ဟား ဟား ဟား”

“မခက ဆမ်းကိုချစ်ပြီး လက်ထပ်ခွင့်ပြုဖို့ ကြိုးစားရလိမ့် မယ် ဒက်ဒီရေ ... မခအရမ်းချောမောလှပလွန်းလို့ ချစ်မိသွားပြီ၊ မာမီ အရမ်းပျော်သွားမှာပဲ ဒက်ဒီ ...”

“အေးပေါ့ကွ ... ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်ထိတ်ထဲဖိတ်လေ၊ သား ရယ် ကြိုးစားကွာ ... ဒါပေမဲ့ မခဆန္ဒမပါဘဲနဲ့တော့ အနိုင်ကျင့်ပြီး ဖိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်စေချင်ဘူး ဆမ်း”

“ဒက်ဒီသားက ဘယ်လောက်အထိ ဟည်ကြည်ခန့်ညား တယ်ဆိုတာ ဒက်ဒီသိပါတယ် ... မခကိုယ်တိုင်လည်း သဘောတူ ပါတယ်”

“ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်ကွာ၊ ဆမ်းနဲ့မခကို ဒက်ဒီ ကရင်းနှီးစေချင်တာကွ ... သားက ဒက်ဒီတို့ရဲ့ မွေးစားသားဖြစ် ကြောင်း မကြာခင်ကမှ အသိပေးခဲ့တာကလည်း မခလေးနဲ့သား သွေးသားမတော်စပ်ကြောင်း သိစေချင်လို့ပါ”

“ဆမ်းသိပါတယ် ဒက်ဒီ ... မခနဲ့သား ချစ်သူတွေဖြစ်သွားပြီ ဆိုတာ မာမီကိုအမြန်ဆုံးပြောပြချင်တယ်၊ ပျော်ရွှင်သွားအောင်လို့”

“အေး ... အေး ... ဟုတ်တယ်၊ နီက သားကိုသူ့သားအရင်း လို့ပဲသိစေချင်တာလေ၊ အခုမှ ဒက်ဒီအတင်းအကြပ်တောင်းဆိုလို့ မွေးစားသားဆိုတာ ပွင့်ပြောခံတာ”

ဒက်ဒီ အရမ်းရိုးသားလွန်းတယ်။ မာမီစကားတွေကိုပဲ ယုံ

ကြည်နေတာကိုးဗျ။ ကျွန်တော်က ဒက်ဒီသားအရင်း အစေခံမ သွေး။ လူသတ်သမားသားဆိုတာ ကျွန်တော်လူမှန်းသိတတ်တဲ့ အရွယ်ထဲက ပြောနေတာလေ။ ကျွန်တော် ရိုက်နှက်ခံရတာတွေ အစားအစာ အငတ်ထားတာတွေ ရေငနွေးပူနဲ့ အလောင်းခံရတာ တွေ ဒက်ဒီ မသိဘူးမဟုတ်လား။

“ဒါပဲနော် ဒက်ဒီ ...”

“အိုကေ”

သူဖုန်းပိတ်ဖြစ်လိုက်သည်။ မေရန်မခကတော့ မျက်လွှာ လေးချလျှက် သူမစားပွဲမှာတိုင်နေသည်။ ရုံးဆင်းချိန်ရောက်သည် နှင့် မေရန်မခကိုခေါ်၍ အပြင်ထွက်လာခဲ့၏။ ဒေါ်နှင်းဆီနီ ခင်ဗျား ဘာလုပ်မှာလဲ ကျွပ်လုံးဝမကြောက်တော့ဘူး။ မေရန်မခကို ကျွပ် လက်ခုတ်ထဲကရေဖြစ်အောင်တော့ လုပ်ပြစ်ရမယ်။ ဆမ်းအံသွား တွေကို တင်းကြပ်စွာဖိကိုက်ထား၏။ သူလုံးဝသွေးတွေအေးစက် နေသည်။ အကြောက်တရားတွေ ကင်းမဲ့နေသည်။

“ကျွပ်ကို ခင်ဗျားကြီးဘယ်လိုနည်းနဲ့ နှိပ်စက်မလဲ ... လုပ် ကြည့်လိုက်လေ၊ ကျွပ်အရာအားလုံးနဲ့ လဲဖြစ်မယ်”

အလွန်အမင်း ချောမောလှပအိစက်နေတဲ့ မေရန်မခကိုပင် ဆမ်းအမုန်းကြီးမုန်းတီးနေခဲ့သည်။ ကျွပ်လည်း ခင်ဗျားကြီးနည်း ဗျူဟာအတိုင်းပဲ တန်ပြန်ထိုးစစ်ဆင်မှာပါ။ ကျွပ်နဲ့မေရန်မခ နှစ် ယောက်ထဲအပြင်ထွက်သွားတာသိရင် ယမ်းပုံမီးကျ ဒေါသတွေ

စွန့်ဖြတ်နိုး

ဘယ်လောက်အထိ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပေါက်ကွဲသွားရမလဲ။ ဘူ
ဒုတ်ခမ်းသားတွေပေါ်မှာ ပြုံးယောင်တွေသန်းသွားလေသည်။

“ဆမ်း တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ ပြန်ကြရအောင်ပါ ...
အန်တီနီအပြုအမူတွေအတွက် မခလုံးဝအားပေးမှာမဟုတ်ပါဘူး။
ယုံပေးပါ ဆမ်းရယ်နော် ...”

သူကားကို ဘယ်အထိတောင် မောင်းနေတာလဲ။ မခစိတ်ပူ
ပင်နေမိသည်။ အန်တီနီကတော့ ဘာတွေကြံစည်လုပ်ဆောင်ဦး
မလဲ။ အကောင်းတွေမဖြစ်နိုင်။ ရင်တွေပူလာရ၏။ ဆမ်းကတော့
တုတ်တုတ်မှမလှုပ်။ စိတ်ညစ်လာသည်။

“ဆမ်း ဒီလိုလုပ်လို့ အကောင်းတွေမဖြစ်လာနိုင်ပါဘူးနော်၊
ပြဿနာတွေပဲ ကြီးထွားလာမှာပါ ပြန်ကြရအောင်ပါ ...”

သူကားကို အရှိန်မြှင့်မောင်းသည်။ မခ ဆက်ပြော၍မဖြစ်
မှန်းသိလိုက်၏။ ဆမ်းမျက်ဝန်းတွေ အမှန်းတွေနှင့်ခက်ထန်နေ
သည်။ ပြီးတော့လည်း စားသောက်ဆိုင်ကိုမမောင်းဘဲ လမ်းဘေး
မှာကားကို ထိုးရပ်ဖြစ်လိုက်၏။ မှောင်မှောင်မဲမဲ ဖြစ်နေသည်။

“ဆင်း”

“ဟင်”

“ဆင်းလေ”

“ဆမ်း”

“စကားများမနေနဲ့ ဆင်း ...”

အမှန်းမင်းသား

ဆမ်းအမိန့်တွေကို မခလွန်ဆန်နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ ကားပေါ်က
နေ ဆင်းလိုက်ရသည်။

“မင်း ဒီမှာပဲနေနဲ့ ... ဒါပေမဲ့ ငါထားမသွားပါဘူး။ ပြန်လာ
ခေါ်မယ် ကြားလား ... ငါကတော့ ဇိုက်ဆာလို့ စားသောက်ဆိုင်
မှာ သွားစားမလို့”

“ဆမ်း ... ဒီလိုမလုပ်နဲ့နော်၊ မခ ကြောက်တယ် ... အရမ်း
လည်းမှောင်မဲနေတယ်၊ မခကို မကျွေးချင်ရင်လည်း မစားပါဘူး။
ကားပေါ်မှာပဲ ထိုင်နေပါရစေ”

“မရဘူး ... ငါပြောတဲ့အတိုင်းပဲလုပ်၊ ဘာ ... မင်းက
ကြောက်တယ်ဟုတ်လား။ အပိုတွေ ... သရုပ်ဆောင်ကောင်းတယ်
ကွာ၊ နေ့စွဲစမ်းပါ ... မင်းအဖော်လည်း ငါ့ကိုထမင်းအတော်ထားတယ်
အမှောင်ခန်းထဲမှာပိတ်ထားတယ်၊ ပြီးတော့လေ ... ငါ့ရဲ့နထင်က
ဆံပင်တွေကို ဆွဲဖြစ်တယ်”

“အား ...”

မထင်မှတ်ဘဲ ကားပေါ်ကနေ မခရဲ့နသယ်ဆံစကို ဆွဲနှုတ်
သွားသည်။

သူတကာယ်ပဲ ရက်စက်စွာ မခကိုထားခဲ့ပြီး ကားမောင်း
ထွက်သွားလေသည်။

“ဆမ်း ... ဆမ်း ... အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ မခကိုထားခဲ့ပါနဲ့”

နော် ... ကြောက်လို့ပါ။ တောင်းပန်ပါတယ် ဆမ်းရယ် ...
 ဆမ်းရဲ့ ကားမီးရောင်က လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားသည်။
 အမှောင်ထုအောက်မှာ မခတစ်ယောက်ထဲ ထိုင်နေရ၏။
 ကြောက်စိတ်တွေကြောင့် မခကိုယ်လေးပင် တဆတ်ဆတ်
 တုန်ယင်ချင်လာ၏။
 မြို့ပြင်တစ်နေရာထင်တယ်။
 ကားဆက်ကလည်း ပြတ်လိုက်တာ။
 ရက်စက်လွန်းပါတယ် ဆမ်းရယ်။
 မခမှာ ဘာအဖြစ်ရှိလို့လဲ အင်းလေ ... အန်တီနီကိုယ်တိုင်က
 ဆမ်းဘာအဖြစ်မှလွန်ကျူးထားခြင်းမရှိဘဲ နှိပ်စက်နေခဲ့သည်။
 "ဆမ်း စိတ်တွေကျေနပ်ပျော်ရွှင်ရတယ်ဆိုရင် မခကို
 သဘောကျပြုမူပါ"
 မခစိတ်ကိုတင်းပြီး အမှောင်ထုထဲမှာ ဘုရားစာတွေ
 တတွတ်တွတ်ရွတ်နေရင်း ထိုင်နေရသည်။
 ဗိုက်ကလည်း တပွိုပွိုနှင့် မြည်လာပြီး ဆာလောင်မွတ်သိပ်
 လာခဲ့၏။
 တစ်ချက် တစ်ချက် မောင်းလာတဲ့ကားတွေကိုတားပြီး
 အကျိုးအကြောင်းပြောပြကာ အကူအညီတောင်းလိုခဲ့သည်။
 "ဆမ်းအပေါ် အဖြစ်တွေကျရောက်အောင် မခလုပ်ချင်တဲ့

ဆန္ဒမရှိပါဘူး"
 သူမမျက်ဝန်းတွေထဲမှ မျက်ရည်တွေလည်း စီးကျလာ
 သည်။
 ထိုအချိန်တွင် အန်တီနီ့ဆီမှ ဖုန်းလာ၏။
 တော်တော်လေး စိတ်ပူပြီး ဒေါသတွေပေါက်ကွဲနေသည်။
 "မခ ... တူမလေး ဘယ်မှာလဲ၊ အမျိုးယုတ်က ဘာတွေလုပ်
 လဲ ... လုံးဝသည်းမခံနဲ့နော်၊ ဒင်းအပေရေ့မှာ အန်တီနီ သည်းခံနေ
 ရပေမယ့် အမျိုးယုတ်ကို သတ်ပြစ်ချင်နေပြီ ... ဒင်းအပေမသိ
 အောင် အပြင်ခဏထွက်လာရတာ ... မခလေး ဘယ်မှာလဲ"
 "ဟို ... အားလုံးအေးအေးချမ်းချမ်းပါပဲ အန်တီနီ၊ စိတ်မပူ
 ပါနဲ့နော် ... ဆမ်းဘာမှမလုပ်ပါဘူး စားသောက်နေကြတာပါ"
 "ဒီကောင်ကို ဘာမှအထင်မကြီးနဲ့ လူသတ်သမားထောင်
 ထွက်သား အမျိုးယုတ် ... ငါ့တူမကိုထိလို့ကတော့ ဖိုးမီးလောင်ပြီ
 သာမှတ်တော့ ... ရက်ရက်စက်စက်ကို နှိပ်ကွပ်ပြရဦးမယ်"
 "စိတ်မပူပါနဲ့ အန်တီနီ ... ဒါပဲနော်"
 မခ ဖုန်းကိုပိတ်ပြစ်လိုက်သည်။
 အန်တီနီကလည်း အန်တီနီပဲ။
 ဆမ်းအမေ ဒေါ်မြခက် လူသတ်သမားဖြစ်စေရန် အန်တီနီ
 ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့လဲဆိုတာ မမအငယ်လေးရော မခပါသိထားခဲ့ကြ
 သည်။

ပွင့်မြတ်လို့

မခနလုံးသားတွေက ဆမ်းကို မမုန်းတီးနိုင်ဘဲ သနား
ကြင်နာစိတ်တွေပဲ တိုးဝင်လာနေသည်။

အချိန်တွေ တော်တော်လေးကြာမှ ဆမ်း ပြန်ရောက်လာ
ကာ မခကို ပြန်ခေါ်၍ ထိုအချိန်ကျမှ သက်ပြင်းမောကြီးအား ဟူး
ခနဲ မှတ်ထုတ်လိုက်ရသည်။

အခန်း (၁၃)

ကားလေးက ဖြိုထဲဝင်လာသည်နှင့် မာမိတိုက်ထဲကနေ
အပြေးအလွှားထွက်လာခဲ့တာမြင်လိုက်သည်နှင့် ကားပေါ်မှဆမ်း
လာတဲ့ မခ ခန္ဓာကိုယ်လေးအား စွေခနဲ ဆွဲယူပေ့ဖက်လိုက်ပြီး
သူမ နှုတ်ခမ်းလေးကို အချိန်ကြာကြာဆွဲလျက် နမ်းနေမိသည်။

“အို ... ဆမ်း ဘာလုပ်တာလဲ”

“မုန်းလို့”

“ဟင်”

ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရတဲ့ ဒေါ်နှင်းဆီနီ စွေစွေစုန်ကာ
ဒေါသတွေနှင့်ပေါက်ကွဲစွာ ဆမ်းတို့အနားရောက်လာသည်။

“ဟဲ့ ... အမျိုးယုတ်လေး နင်ဘာလုပ်တာလဲ လွှတ်စမ်း။
ငါ့သမီးကိုများ ... ခွေး ... ”

ဆမ်း လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ဒေါ်နှင်းဆီနီ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို

ကောက်ပြီး ရိုက်ဖို့ပြင်လိုက်သည်ကို မခဏ ဆွဲထားသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ အန်တီနီရယ် ... မခတောင်းပန်ပါတယ်နော် အန်ကယ်သိသွားရင် မကောင်းပါဘူး။ မလုပ်ပါနဲ့ ... ဒေါသကိုလျှော့ပါ”

“ဒင်း ... ဒင်း အမျိုးယုတ်ကောင်၊ လူသတ်သမားထောင်ထွက်သမား ...”

ဒေါ်နှင်းဆီနီ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ဆဲဆိုလိုက်သည်။ မခတော့ သေချင်တာပဲ။ ဆမ်းကတော့ တုန်ပြန်ခြင်းမရှိဘဲ မခကိုပင် လက်ပြန်ဆက်ထွက်သွားသည်။

“တွေ့လား ... ဇော်ကားသွားတာ မခ ... ညည်းကိုဖြောထားတယ်လေ၊ ဒီကောင်ဇော်ကားမော်ကားလုပ်ရင် လက်မခံပါနဲ့လို့ ဒင်းခေါ်တဲ့နောက် ဘာဖြစ်လို့လိုက်သွားရတာလဲ ... လမ်းမှာ အဇော်ကားခံရသေးလား”

“ဟင့်အင်း ... သူကစားသောက်ဆိုင်ပဲခေါ်သွားတာပါ။ မခကိုထိတောင်မထိပါဘူး ... အန်ကယ်မျှန်နာက ရှိသေးတယ်လေ”

“တောက် ... အမျိုးယုတ်ကောင်၊ အစေခံမသားကများ ရာရာစေ ငါတူမကိုထိရဲတယ် ... အစေခံမကြာညှို့နဲ့ အတင်းပေးစားပြစ်ရမှာ”

“ဝင်ကြရအောင်ပါ”

“မခ”

“ရှင်”

“ဒီကောင့်ဘက်ကို လုံးဝစိတ်ယိုင်သွားလို့မဖြစ်ဘူးနော်။ ညည်းလေး ဓုတုန်းလုပ်ပြီး အန်တီနီကို လက်စားချေမလို့ဘဲ ... အခုတလော ဒင်းတော်တော်အကြောမာနေတယ်၊ အပြတ်ကိုနှိပ်ကွပ်ရဦးမယ်”

မခက စိတ်ဓာတ်ပျော့ပြောင်းသူ ဖြစ်နေသည်။ ဒေါ်နှင်းဆီနီ စိတ်မအေးနိုင်တော့။ ဒင်းအချိုးပြောင်းသွား၏။ မိမိကို ဆန့်ကျင်အာခံချင်တဲ့သဘောတွေ ပြလာသည်။

“အန်တီနီရယ် ... မခတောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ အန်ကယ်ရိပ်မိသွားပါဦးမယ် ... ဝင်ကြရအောင်”

“ခွေးမျိုး ... လူယုတ်မာ၊ ကိုယ့်အဆင့်ကိုယ် မသိဘူး”

ဒေါသတွေပေါက်ကွဲနေတဲ့ အန်တီနီကို ချောမော့နှစ်သိမ့်ပေးလျှက် တိုက်ထဲဝင်လာခဲ့ကြသည်။ စည့်ခန်းမှာ ဆမ်းနှင့် အန်ကယ်မင်းတို့ ထိုင်နေကြ၏။ အန်ကယ်မင်းကတော့ အရမ်းနောက်ကျနေသဖြင့် အားနာနေပုံရသည်။

“မခလေး ... လာထိုင်ပါဦး။ အန်ကယ်တို့စိတ်ပူနေတာ။ သား ဘယ်တွေများခေါ်သွားလဲလို့”

“ဒက်ဒီက ကိုယ့်ကိုမယုံဘူးဖြစ်နေတယ် မခ ... ပြောလိုက်ပါဦး ... ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် မထင်မှတ်ဘဲ စကားလက်ဆုံကျနေတာလေ”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ် ... စိတ်မပူပါနဲ့နော်၊ ကောင်းကောင်းသွားလို့ပါ”

“အေး ... အေး ... အန်ကယ်က မခလေးကိုအားနာလို့ပဲ ဒေါ်နှင်းဆီနီကတော့ ဆမ်းကိုထပြီး လည်ပင်းညှစ်သတ်ပြီး ချင်စိတ်တွေပင် ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ဒင်းက လူပိုးဝလိုက်တာ။ မိမိရှေ့မှာ အပြုံးမပျက်ထိုင်နေနိုင်၏။ ဘယ်ကနေ သတ္တိတွေရတာလဲ အမျိုးယုတ်လေး။ မိမိအား တစ်သက်လုံးမတွန်းလှန်နိုင်ခဲ့တဲ့ကောင်ကများ ... ကိုမင်းသူရှေ့မှာ နှင်းဆီနီသဘောကောင်းချင်ယောင်ဆောင်နေရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေပေါက်ကွဲနေသည်။

“မာမိုကိုလည်း တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ ... မခန့်နောက်ကွသွားလို့လေ ... မာမိုကို စိတ်ပူအောင်လုပ်မိသွားတယ်၊ ဒီညလေးတော့ ဆမ်းအရမ်းပျော်ရတဲ့နေ့လေးပါပဲ မာမိရာ”

“သားရယ် ... မာမိက စိတ်ပူပေမယ့် သားကိုယုံကြည်မိတယ်ကွ ... ဒက်ဒိုကိုတောင် အရမ်းစိတ်မပူဘဲ အိပ်တော့တဲ့ ... သားနဲ့မခေတို့ ရင်းနှီးမှုရှိကြတာ ဒက်ဒိုရော မာမိရော လိုလားပါတယ်ကွ”

“ဟုတ်လား မာမိ ...”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်လေ ဆမ်း”

ဆမ်း ထိုင်နေရာကနေထပြီး မာမိအနားသွားကပ်ထိုင်လိုက်သည်။ မာမိခန္ဓာကိုယ်ကြီး တွန့်သွား၏။ ရယ်ပြစ်ချင်လာမိသည်။

အရင်က ဒေါ်နှင်းဆီနီရှေ့မှာပင် ကြာကြာရပ်နေရဲပေ။ အသံကြားတာနှင့်ပင် ကြောက်ရွံ့နေမိ၏။ အမှန်းတွေက ဆမ်းရင်ထဲက ကြောက်ရွံ့စိတ်တွေကို ဖယ်ရှားပြစ်လိုက်တာပဲဖြစ်နိုင်သည်။

“မာမိုကို ဆမ်းအရမ်းချစ်တယ် ... ငယ်ငယ်လေးထဲက ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ အပြည့်အဝနဲ့ ဆမ်းကိုကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာခဲ့တာပါ ... နုထီလည်း ပူပင်နေရတုန်းလားဗျာ၊ ဆမ်းအရွယ်ရောက်လာပါပြီ၊ သတ္တိတွေလည်းရှိလာတယ် ... မာမိရဲ့ သွန်သင်ဆုံးမအားပေးမှုတွေကြောင့်ပါပဲ ...”

မသာကောင်လေး ... နင်က တော်တော်လေးသတ္တိရှိလာတာပဲ။ ငါ့အကြောင်းနင်သိတယ်နော်။ သိပ်ပြီး လေကွယ်မနေနဲ့။ နင့်ကို ငါငယ်ငယ်လေးထဲက သတ်ပြစ်လိုက်ရမှာ။ နင့်ကို ဒီထက်မက ရက်စက်ပြရမှာ။ မိမိကိုလာဖက်ထားတဲ့ ကောင်ကို အမှန်ကြိုက်ဖြစ်ချင်သည်။

“မာမိုကို အရမ်းချစ်တယ်ဗျာ ... ဆမ်းလေ တစ်သက်လုံး သားအလိမ္မာလေးအဖြစ် ကျွေးမွေးပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးပို့မယ်”

“ရွတ်”

“ဟဲ့ ... ဖယ်စမ်းပါ ဆမ်းရယ် ... ဒီလောက်အဖြစ်သည်းပြုမနေစမ်းပါနဲ့ ... ဖယ် ...”

ဒေါ်နှင်းဆီနီကို ဖက်ပြီး ပါးကိုနမ်းပြစ်လိုက်သည်။ အရမ်းရယ်ရတယ်ဗျာ။ ကျုပ်အစောကြီးထဲက သတ္တိရှိရမှာပါ။ ခင်ဗျားကြီး

နှိပ်စက်တာ တစ်သက်လုံးခံခဲ့ရတာ ကျွန်သွေးတွေ ခင်ဗျားကြီး တူမသွေးနဲ့ မဖြစ်မနေရောနှောနှောပြစ်ရလိမ့်မယ်ထင်တယ်။

မေရန်မေကိုလည်း ဆမ်း မယုံကြည်မိ။

အဒေါ်ရဲ့အစီအမံတွေနှင့် ဆမ်းတို့သားအဖထံ ရျဉ်းကပ် လာတာ သေချာသည်။

“သားကတော့လေ အလုပ်ဝင်မှပိုပြီးတက်ကြွလာသလိုပဲ၊ မင်းရဲ့အေးစက်စက်ပုံစံကြီးကို ဒက်ဒီအမြဲတမ်း စိတ်ပူနေရတာကွ”

“မကြာခင်ပဲ ဒက်ဒီကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေအားလုံးကို ဆမ်း ဦးစီးလုပ်ဆောင်နိုင်အောင် ကြိုးစားမယ် ... ဒက်ဒီလည်း အသက် ကြီးပြီမဟုတ်လား အနားယူသင့်ပါပြီ၊ မာမိနဲ့အေးအေးဆေးဆေးနေကြ ရမယ့်အချိန်တွေ မကြာခင် ရောက်လာစေရမယ် ...”

“အားတက်လိုက်တာ ဆမ်းရာ ... ကြားတယ်မဟုတ်လား နီ ... ယောက်ျားပီသလိုက်တဲ့သား ...”

ဒက်ဒီကတော့ ဝမ်းသာအားရနှင့် တဟားဟားအော်ရယ်နေ သည်။

ဒေါ်နှင်းဆီနီ မလှဲသာလို့ အပြုံးအရယ်တွေနှင့် ဟန်ဆောင် ရနေပေမယ့် သူ့ကိုလူတွေအလစ်မှာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်တဲ့အကြည့် တွေက ကြောက်စရာကြီး တင်းမာစက်ထန်နေသည်။

ဆမ်း မကြောက်တော့ ...

သူ့ရင်ထဲမှာ အမှန်းတွေပြည့်နှက်လျက် သတ္တိတွေမွေးဖွား လာရသလိုပင်။ သူ့အရမ်းပျော်ရွှင်ကျေနပ်မိသည်။

“ဒက်ဒီရော မာမိရော အနားယူကြတော့ ... စိတ်အေးချမ်း သာစွာနဲ့ အိပ်စက်ကြပါ ... ဆမ်းရော မခရောက မိဘတွေကိုစောင့် ရှောက်ပေးကြမှာပါ ... နော် မခ ...”

“အင်း ... ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ် ...”

စိတ်အညစ်ရဆုံးက မခပင်။

ဆမ်းဘာတွေတုန်ပြန်နေတာလည်းဆိုတာ မခ အသိဆုံး ဖြစ်နေသည်။

ပြဿနာတွေက အေးချမ်းနိုင်မှာ မဟုတ်လို့ပါ။

အန်တီနီရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲလွင့်စင်လျက် အကြီးမားဆုံးထိုးနှက်ချက်တွေနှင့် ဆမ်းအား တုန်ပြန်လာနိုင်၏။ မခကတော့ အဲဒီလိုမျိုးကြီး မဖြစ်စေချင်မိ။ လာခဲ့မိတာပင် မှားသွားသည်ဟု တွေးမိနေသည်။

“မခလည်း အပေါ်တက်တော့မယ်နော် ... ခွင့်ပြုပါဦး အန်ကယ်”

“အေး ... အေး”

“ကိုယ်ရေ ... နီလည်း မခနောက်လိုက်သွားဦးမယ်၊ တူမ လေးနဲ့ကုမ္ပဏီအတွေ့အကြုံတွေ မေးကြည့်ရဦးမယ်လေ”

“လာပါနီရာ ... အိပ်ကြပါစို့၊ အချိန်လည်းလင့်နေပါပြီ ...”

မမလေး အနားယူပါစေကွာ၊ လာပါ ... အိပ်ရာဝင်ကြစို့။
 ဒေါ်နှင်းဆီနီ စိတ်ထဲကနေ ဒေါသတကြီးနှင့် တောက်တစ်
 ချက်ကို ပြင်းထန်စွာ ခေါက်ပြစ်မိသည်။ ဟိုကောင်နှင့်မခကတွဲ
 လျှက် အပေါ်တက်သွားကြ၏။ တူမနှင့်လိုက်သွားပြီး သတိပေး
 စကားတွေ ပြောချင်သည်။

“မခအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ မာမိရာ ... ဆမ်းရှိပါတယ် ...
 လုပ်ငန်းကိစ္စတွေလည်း အိုကေပါတယ်”

ဆမ်း အလွန်အမင်းပျော်ရွှင်စွာနှင့် အပေါ်ထပ်သို့တက်လာ
 ခဲ့သည်။ မမလည်း နောက်မှကပ်ပါလာခဲ့၏။ ဒက်ဒီနှင့်မာမိလည်း
 သူတို့နောက်မှကပ်လျက် အပေါ်ထပ်သို့တက်လာခဲ့ကြလေသည်။

“ကဲ ... သားနဲ့သမီးလည်း အနားယူကြတော့၊ နီရေ ...
 ကိုယ်တို့လည်း အခုမှပဲစိတ်အေးလက်အေး အနားယူနိုင်ပြီလေ ...
 လာ ...”

ဒက်ဒီက မာမိလက်ကိုဆွဲပြီး အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားသည်။
 ဧင်ဗျားကြီး ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ ဒေါ်နှင်းဆီနီ၊ ဒီတစ်ခါတော့
 ကျွပ်အလှည့်ပဲ။

“မခ”

“ဟင်”

“မင်းက ကိုယ့်ဘက်ကရပ်ပေးဟာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဆမ်းရယ် ... ပြဿနာတွေကို မီးမရွေးပေးပါနဲ့လား”

“အဲဒါ ငါ့ကိုလာမပြောနဲ့လေ၊ မင်းအဒေါ်လောဘလုမက်ကြီး
 လွန်းတဲ့ ဒေါ်နှင်းဆီနီကိုသွားပြော ...”

“မဟုတ်ပါဘူး ... မခကလေ”

“ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်းပါကွာ ... မင်းကိုလည်း ထုံမယ်ထင်
 နေနဲ့ဦး ... မင်းတို့တူအရီးနှစ်ယောက်လုံးက ခြေဟောက်မတွေ
 ခဲ့”

“ဆမ်း”

“ဝင်တော့ ... ငါ့ရင်ထဲက အမုန်းတွေ နိုးထမလာခင်နော်”

ဆမ်း သူ့အိပ်ခန်းဘက်လျှောက်သွားပြီး ဝင်သွားသည်။
 အမလေး ... မောလိုက်တာ။ သေပြစ်ချင်လာရ၏။ အရေးထဲ
 အန်တီနီက ပြန်ထွက်လာသေးသည်။

“မခ ဝင်လေ ... အိပ်ခန်းတံခါးကို အသေအချာပိတ်အိပ်၊
 ဒီကောင် လာနောက်ယှက်တာနဲ့ ရဲစခန်းတိုင်မယ်၊ မဒိမ်းမူနဲ့ထောင်
 ထဲ ထည့်ပြစ်မယ်”

“အန်တီနီရယ် ... စိတ်တွေကို လျှော့ပြစ်လိုက်လို့မရဘူး
 လားဟင် ... ပြဿနာတွေ အေးချမ်းစေချင်လို့ပါ”

“ဘာ”

အန်တီနီက မခအိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာပြီး တံခါးကိုပိတ်လိုက်
 သည်။

“မခ”

“ရှင်”

“ညည်းစိတ်က ပျော့ညံ့လိုက်တာ ... ဒီအခေခံမသွေးနဲ့ လုံးဝကိုရောယှက်လို့မဖြစ်ဘူးနော် ... နှင်းဆီနီအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်”

မခက ဆမ်းဘက်များ ယမ်းယိုင်နေပြီလားဟု ဒေါ်နှင်းဆီနီ စိတ်ပူသွားရသည်။

မခက ယောက်ျားလေးအတွေ့အကြုံလည်း မရှိဘူး။

အစိမ်းသက်သက်လေးပါ။

ဒီကောင်ရဲ့လက်စားချေမှုတွေကို မခလေးတောင့်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်။

စော်ကားလိုက်တာ ...

တူမလေး မခအား တွေ့ဆုံသိကျွမ်းကြတာတောင် မကြာသေးဘူး မိမိရှေ့မှာပင် နမ်းပြသည်။

“ဒင်းအကြောင်းတွေးမိတာနဲ့တင် ဒေါသထွက်တယ် ... မခနော် ညတက်တွေညည်းအိပ်ခန်းထဲဝင်လာရင် အော်သာအော်ပြစ် ဒီကောင်ကို ထောင်ထဲထည့်ပြစ်ရမယ်”

“အန်တီလေးရယ် ... တော်ပါတော့နော်၊ မခ အိပ်တော့မယ် အန်တီနီလည်း အနားယူပါတော့ ...”

“တောက်”

အန်တီလေးက ပြန်ထွက်သွားပြီး အပြင်ကနေ မအေးနိုး တံခါးပိတ်မပိတ် စစ်ဆေးပြီးမှ သူ့အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားလေသည်။

“အမလေး ... စိတ်မော့လို့သေတော့မယ်ထင်တယ်”

အန်တီနီအကြောင်းလည်း မခသိနေသည်။

ဆမ်းအပေါ် အကြီးမားဆုံးရက်စက်မှုတွေ ကြံစည် လုပ်ဆောင်တော့မှာ သေချာသည်။

“ဆမ်းရယ် ... တောင်းပန်ပါတယ်၊ မခကို လက်တုန့်ပြန် ရှင်ပြန်ပါနော်၊ အန်တီနီနဲ့ မယှဉ်ပြိုင်ပါနဲ့ ...”

ဆမ်းအတွက် စိတ်ပူရသည်။

မခအိပ်ခန်းထဲ ထပ်ရောက်လာမှာ စိုးရိမ်မိနေ၏။

အန်တီနီက မလွယ်ဘူး။

သက်ဆိုင်ရာတွေကို ခေါ်ပြစ်လိုက်မှာ သေချာနေသည်။

“မင်းကို မုန်းတယ်”

ဆမ်းစကားသံတွေကို မခပြန်၍ကြားယောင်လာမိသည်။

မုန်းလို့ နမ်းတာတဲ့။

အန်တီနီ ခံပြင်းဒေါသတွေကို နှိုးဆွပေးဖို့ဆိုတာ မခ သိလျက်နှင့် သူ့အနမ်းကို ရင်ခုန်လှိုက်မောနှစ်သက်မြတ်နိုးနေမိသည်။

“ဆမ်းရယ် ... မခကို ဘယ်လိုပဲမုန်းတီးရှုံ့ရှာနေပါစေ ဆမ်း

ရှင်မြတ်နိုး

သဘောကျ နှစ်သက်သလို ပြုမူလုပ်ဆောင်နိုင်ပါတယ် ... ဆမ်းကို
မခ အကာအကွယ်ပေးချင်ပါတယ်လေ ... ဆမ်းကိုချစ်တယ်”

သူမကိုယ်သူမလည်း နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်ရကာ သူမ
အား မုန်းတီးနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်မိသွားရသည်။

“မခဘဝကို နင်းခြေပြစ်ဖို့ပါ ... အန်တီနီ့ကို မုန်းတီးခါးသီး
စွာ လက်စားချေဖို့ပဲ မခ သိပါတယ်”

ဆမ်းဆိုတဲ့လူကို မခချစ်မိသွားရတာကပင် မခ ဘာတွေ
ဆက်ဖြစ်မလဲဟုတွေးတောနေစရာ မလိုပေ။

မီးတောက်တွေမှန်း မခသိသိကြီးနှင့်တိုးဝင်ဖို့ပဲ ဆန္ဒတွေ
ပြင်းပြနေသည်။

အခန်း (၁၄)

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

“ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံကြားထဲက မာမီဆိုတာ ဆမ်းသိလိုက်သည်။

သူ ကုမ္ပဏီကိုသွားဖို့အတွက် ပြင်ဆင်နေချိန်ဖြစ်၏။ တံခါးဖွင့်ပေး
လိုက်သည်။ သူ့အခန်းတံခါးကို မာမီကပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး သူ့ကိုတိုက်
ခိုက်တော့၏။ မာမီလက်ထဲမှာ လိပ်ကျောက်ကြီး ပါလာသည်။

“ရွမ်း”

“ဟာ”

“ရွမ်း”

နောက်တစ်ချက်တွက် မာမီလက်ထဲမှ လိပ်ကျောက်ကြီးကို
ပြန်ဆွဲလုပြစ်လိုက်သည်။ သူ အမြဲတမ်း အရိုက်ခံရတတ်တဲ့ လက်
နက်ပုန်းပါ။ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းပိုင်းအဝတ်နှင့် ဖုံးအုပ်ထားနိုင်မည့်
နေရာတွေကို ရွေးချယ်ရိုက်ပြစ်သည်။

ဝိုးလပြည့်စာပေ

“ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်ဒက်ဒိုကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်မှာနော်”

“ဘာ”

“ခင်ဗျားကြီး ရက်စက်ယုတ်မာတာတွေကို လူသိရှင်ကြား ဖွင့်ပြောပြလိုက်ရမလား __ ကျုပ်ဒက်ဒိုနဲ့ကျုပ်က နာမည်ပျက်တာ အရေးမကြီးဘူးနော် __ ခင်ဗျားကြီးထောင်နန်းစံရလိမ့်မယ်”

ဆမ်း လုံးဝကြောက်စိတ်တွေကင်းခဲ့လျက်။ ဒေါ်နှင်းဆီနီရဲ့ ပန်းနှစ်ဖက်ကို သူလက်တွေ ဖိကိုင်ထားသည်။ ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆုတ်ကိုင်ထားသဖြင့် မျက်နှာရှုံ့ခဲ့ပြီး သူ့လက်တွေကို ဆွဲဖယ်ပြစ်နေသည်။

“လွတ်စမ်း အမျိုးယုတ်လေး __ နင်က ငါ့ကိုအာခံတာပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ် __ ကျုပ်ရင်ထဲက အမုန်းတွေက သတ္တိတွေရှိလာတာ __ ခင်ဗျားတူမပါ နာမည်ပျက်မှာနော်”

“ခွေး __ ခွေးကျင့်ခွေးကြံ မကြံနဲ့ __”

“ဟား __ ဟား __ ဟား”

“နင် ပမာမခန့် မလုပ်နဲ့နော် __ ငါ့ကိုဘာအောင်းမနေလဲ၊ နင်တို့သားအဖနှစ်ယောက်လုံး ဘဝတွေစုတ်ပြတ်သတ်သွားမယ်”

“လုပ်ကြည့်လိုက်လေ __ ဆမ်းဘာကောင်လဲဆိုတာလည်း သိစေရမယ် __ ကျုပ်အဖွယ်ရောက်လာပြီနော် __ ခင်ဗျားကြီးသတ်ထားနေ”

“အမျိုးယုတ်”

သူပါးကို လှမ်းရိုက်လိုက်တဲ့ ဒေါ်နှင်းဆီနီရဲ့ လက်ကို ဖမ်းဆုတ်ပြီး တွန်းပြစ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် ငရဲမကြီးချင်ဘူး __ ကျုပ်ကိုတိုက်ခိုက်နေတာတွေ ရပ်လိုက်ပါ။ ခင်ဗျားသိဖို့ ပြောထားရဦးမယ် __ မေရန်မခန့်ကျုပ်လက်ထပ်မယ် __ ဒါပဲ __”

“ဟဲ့ __ နင်လက်ထပ်ချင်တိုင်း လက်ထပ်လို့ရမလား လုံးဝ မဖြစ်စေရဘူး __ အစေခံမသွေးနဲ့ ဘယ်တော့မှအလွှေမခံဘူး နင်သိထား __ တောက် __”

“ဟား ဟား ဟား __”

ဒေါ်နှင်းဆီနီ ဒေါသတကြီးနှင့် အော်ဟစ်ဆဲဆိုဆင်းသွားသည်။

“ဆမ်း __ ဝင်လာခဲ့မယ်နော်၊ စောစောက အန်တီနီဝင်သွားတာတွေ့လိုက်လို့ပါ __ စိတ်ပူတယ်၊ ဘာတွေဖြစ်ကြသေးလဲဟင်”

“ဒီမှာလေ”

“ဟင်”

မာမိရိုက်သွားတဲ့ ဒဏ်ရာရော လိပ်ကျောက်မြီးပါ ပြလိုက်သည်။

“ငါငယ်ငယ်လေးထဲက ဒီလိုပဲအရိုက်ခံနေရတာလေ __ ဒက်ဒိုကို မပြရဘူး __ အဝတ်အစားတွေနဲ့ ဖုံးထားရတယ် __ နာကျင်

တဲ့အမူအယာ လုံးဝမပြုဘူး”

“ဆမ်းရယ် ...”

ဆမ်းရဲ့ ပြုမူနေတဲ့ကျောပြင်မှာ သွေးစို့နေတဲ့ဒဏ်ရာနှစ်
ချက်တို့ တွေ့လိုက်ရသည်။ အန်ကယ်မင်းနှင့်အောက်ဆင်းသွားပြီး
အန်တီနီ တစ်ယောက်ထံ ပြန်တက်လာတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“မေ ဆေးထည့်ပေးမယ်နော် ... နိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊
အန်တီနီ အရမ်းလွန်တယ်”

“သွားစမ်းပါ ... မင်းကရာ ဘာသဘောကောင်းချင်
ယောင် ဆောင်နေတာလဲ မေရန်မေ ...”

“ဆမ်း ထင်ချင်သလိုထင်ပါ ... မေ ဖြေရှင်းဖို့ လုံးဝမလုပ်ဘူး
ဆမ်းဘက်ကနေ မေ ရပ်တည်ပေးမှာပါ ...”

“ဟား ဟား ဟား ...”

မေရန်မေကလည်း အလာကြီးပဲ။ သူ့လက်တွေနှင့်မေရန်မေ
ရဲ့ မေးစေလေးကို ဆွဲမော့လိုက်လေသည်။

“မင်းမျက်ဝန်းတွေကို သေသေချာချာကြည့်ရမယ် ... ရိုး
သားဟန်ဆောင်ပြီး ငါ့ကို ကျိုးသွင်းနေတာလားလို့ ...”

ဆမ်းမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အမုန်းတွေနှင့်ပြည့်နှက်နေသည်။

“သွားစမ်းပါကွာ ... ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲတွေပဲ၊ မင်းကို ငါဘယ်
လိုအကြောင်းမျိုးနဲ့မှ ချစ်လာမှာမဟုတ်ဘူးနော် ... မြူထွယ်မနေနဲ့”

မေကို ပြောချင်သလိုသာပြောပါဆမ်း။ မတုန်ပြန်ပါဘူး။

နာခံပုံမယ်။ ကျွန်မက ဆမ်းလက်ခုပ်ထဲကရေပါ။ သွန်လိုသွန် ...
မှောက်လိုမှောက်ပါနော်။ မေပြန်ထွက်သွားပြီး ဆေးသေတ္တာယူပြီး
ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

“မေ ဆေးထည့်ပေးပါရစေ ဆမ်း ...”

“မထည့်နဲ့ ... ငါ့အသားတွေက အကျင့်ဖြစ်နေပြီ၊ ဒဏ်ရာ
အတိုင်းပဲထား ...”

တစ်ခါတရံ မမအငယ်လေးက ဆေးလိမ်းပေးသည်။ မိုးပြီး
လိမ်းပေးရတာပါ။

“ထားလိုက် ... တာဆေးမှမလိမ်းပေးနဲ့၊ အငယ်လေးနော်
နင်ဝင်မရွပ်နဲ့ ... ငါက ဆုံးမတာ”

ဆမ်း အသည်းခိုက်မတတ် နာကျင်နေခဲ့သည်။ ဒက်ဒိုကို
လည်း မပြန်။ တစ်ယောက်ထဲ ကြိတ်မှတ်ခံရ၏။ အင်္ကျီဖုံးထားနိုင်
တဲ့နေရာတွေကို ရိုက်သည်။

“မေ တောင်းပန်ပါတယ်ဆမ်း ... ဆေးလိမ်းပေးပါရစေ၊
အန်တီနီ ကိစ္စတွေကို ဖုံးကွယ်မထားဘဲ အန်ကယ်မင်းသိအောင်
အသိပေးလိုက်ပါ”

“မပေးဘူး ... တဖြေဖြေ ပြည်းပြည်းချင်းပဲခံစားစေရမယ်၊
ပညာရှိနှိပ်စက်နည်းလေ ... ငါလည်း ဒီအတိုင်းခံလာခဲ့ရတာပဲ”

“ဆေးတော့လိမ်းပေးပါရစေ ... မြန်မြန်အမှာပျောက်သွား

အောင်ပါဆမ်း”

“မလုပ်နဲ့ ... မင်းသွားတော့”

“ဆမ်း ... သွားဆိုလည်း သွားပါမယ်”

မေရန်မခကို မောင်းထုတ်ပြစ်လိုက်ပြီးမှ အပြင်မှခြေသံသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်သဖြင့် မေရန်မခအား ဆွဲယူပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည်။

“အို”

“အသာငြိမ်နေစမ်း”

“ဆမ်း”

“စကားမများနဲ့ ... ”

“လွတ်ပါ ဆမ်းရယ် ... အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ မခ တောင်းပန်ပါတယ်”

“မင်း တော်တော်စကားများတာပဲ ... မင်းပါးစပ်ကိုပိတ်ပြစ်ရမယ်၊ နားခါးလို့ ... ”

“အို”

သူ့မျက်နှာကြီးက မခနှုတ်ခမ်းသားလေးအပေါ် ဝိက္ခာသွားလေသည်။

“ဟင် ... နင် ... နင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ငါတူမကို ခွေးကောင် ... အမျိုးယုတ်၊ မခ ဘာလုပ်နေတာလဲ ... အန်တီလေး ပြောထားတယ်မဟုတ်လား ... ဒင်းကို ရဲတိုင်မယ်”

“တိုင်လေ ... ခင်ဗျားတူမက အတင်းဝင်လာတာ၊ ကျုပ်ကို ပြားယောင်းသွေးဆောင်တာပဲ ... သူက အသက်မပြည့်သေးတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်လား”

ဆေးသေတ္တာကြီးကိုင်ပြီး ကြားထဲကနေ မခ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိတော့။ အန်တီနီ လွန်သည်ဟု ထင်မိသည်။

“ညည်း ဘာလုပ်တာလဲ ... ဒင်းကိုဆေးထည့်ပေးမလို့လား မခ ... ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ အန်တီလေး။ ဆေးထည့်ပေးမလို့ပါ။ အန်ကယ်မင်း တွေသွားရင် ပြဿနာတွေရှုပ်ထွေးလိမ့်မယ်”

“ညည်းအပူ မပါပါဘူး မခ ... အဓိပ္ပါယ်မရှိတာပဲ၊ အခု ... ဒီကောင်ကို အသရေဖျက်မှုနဲ့ တရားဆွဲရမယ်၊ ညည်း ငြင်းနော်”

“အဲဒီလိုမလုပ်နိုင်ပါဘူး အန်တီနီ ... ”

“ဘာ”

“အန်တီနီ ပြန်ဆင်းသွားပါ၊ မခတို့ ဆင်းလာခဲ့ပါမယ် ... ဟိုလေ အန်ကယ်မင်း စားသောက်ခန်းမှာ စောင့်နေပြီမဟုတ်လား”

“ညည်းလည်းလိုက်ခဲ့ ... ဒီလိုကောင်မျိုး ခော်ကားနေတာကို ဘာမှငြိမ်မနေစရာမရှိဘူး ... လာခဲ့စမ်း ... ”

“မခကို ထားခဲ့ပါ”

“ဘာ”

“ကျုပ်ချစ်သူစို့ပဲ ဘယ်လိုလဲ မမ ... မောင်နဲ့နေခဲ့မယ် မဟုတ်လား”

“ဟင့်”

ဆမ်းလက်တွေက မခလက်ကို စောင့်ဆွဲကိုင်ထားလိုက်သည်။ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကလည်း ဒက်ဒီစောင့်နေပြီဟု ခေါ်နေသဖြင့် ဒေါ်နှင်းဆီနီ ထွက်သွားရသည်။

“သွားတော့”

“ဟင်”

“မင်းကို ငါကယုံမယ်ထင်နဲ့ မေရန်မေ ... ငါ့ရှေ့မှာ မူယာ မာယာတွေ လုပ်ပြမနေစမ်းနဲ့ ... မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာကွာ အခုချက်ချင်း ထွက်သွားစမ်း”

ဆမ်းက အော်ထုတ်လိုက်သဖြင့် မမ ကြောက်ကြောက် လန့်လန့်နှင့် ပြေးထွက်လာခဲ့ရသည်။ မျက်စည်တွေပြည့်ဝိုင်းလာစေမယ့် မျက်စည်မကျခဲ့ပေ။ အောက်မှာ အန်ကယ်မင်းစောင့်နေသဖြင့် မျက်နှာကို နည်းနည်းပါးပါးပြုပြင်ပြီး ဆင်းလာခဲ့ရသည်။

“မခလေး လာပြီလား ... ဆမ်းရော ...”

“သူ ဆင်းမလာသေးဘူးလား အန်ကယ်မင်း”

“အန်ကယ်မုန်းဆက်လိုက်မယ် ... ဆမ်း ဘာတွေကြာနေလဲ”

အန်ကယ်မင်း မုန်းဆက်လိုက်တော့မှ ဆမ်း ဆင်းလာသည်။

ကျော့မော့ကျော့ပျံလန်နေအောင် ဝတ်ဆင်ထား၏။ ဆမ်းနဲ့ ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောနေမှုကို မမ ငေးမောကြည့်မိသည် အထိပင်။ အန်တီနီကတော့ အန်ကယ်မင်းအလစ်တွင် ဆမ်းအား မျက်စောင်းတစ်စုံ ဖြစ်နေသည်။

“စိတ်ညစ်လိုက်တာနော် ... မိသားစုတဝလေး အေးချမ်း ပျော်ရွှင်နိုင်ပါလျက်နဲ့ အန်တီနီ မကောင်းတာပါ”

အန်တီနီကိုလည်း တယ်လိုမှပြော၍မရပေ။

“ဆမ်း ... မင်းအလှအပတွေ အရမ်းပြင်ထားတယ်ကွာ၊ ဒက်ဒီသားလို့ မပြောရဘူး ... ကြည့်လို့အရမ်းကောင်းတယ်၊ မာမီ ကြည့်ပါဦး ... မင်းသား တစ်နေ့တခြား ခန့်ညားတည်ကြည်လာ တယ် ... အားရှိလိုက်တာ ...”

“ဒက်ဒီကတော့ အရမ်းကိုချိုးမွမ်းလွန်းတာပဲဗျာ နော် ... မာမီ”

“အင်း ... မဟုတ်ပါဘူး ... သားဒက်ဒီပြောတာ အမှန်ပါ သားက အရမ်းချောလာတာပဲလေ”

“ဟား ဟား ဟား ...”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ...”

ရယ်သံတွေ လှိုင်းထပ်ထပ်လောည့်သွားပေမယ့် ဒေါ်နှင်းဆီနီ က စိတ်ထဲကနေ သေရာကောင်အမျိုးယုတ် အစေ့မသားဟု ရေ ရွတ်ယင်း သတ်ပြစ်ချင်လာသည်။ အံသွားတွေကို တင်းတင်းဖိကြိတ်

ထားလိုက်၏။ မခ ကိုယ်တိုင် ဒီကောင်ညွတ်ကွင်းမှာ သက်ဆင်း သွားသဖြင့် ဒေါ်နင်းဆီနီ ဘယ်လိုမှ လုပ်မဖြစ်နေသည်။ မခက အစမ်းသက်သက်လေး ... လိမ္မာရေးခြားရှိပြီး မိုင်းကောင်းကျောက် ဖိကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူလေးဖြစ်၏။ မခကိုလည်း အပြစ်မထင်ရက်။ ဒေါသတွေပဲ အလိပ်လိုက်တက်နေရသည်။

“မခ”

“ဟင်”

“စားလေ ... ကိုယ်တို့မိသားစု ဒီလိုပဲအမြဲတမ်း ချစ်ခင်ကြ ပျော်ရွှင်ရယ်မောနေကြတာပါ။ မရှိနဲ့နဲ့နော် ...”

“အင်း ... ဟုတ်”

မခ သေပြစ်ချင်လောက်အောင် စိတ်ညစ်လာရသည်။ အန်ကယ်မင်းကို သနားမိ၏။ အန်တီနီနဲ့ဆမ်းတို့က တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပညာပြနေကြတာပါ။ အဖွဲ့အစောင်းတွေနှင့် စိတ်ညစ် သည်။ မခက ကြားထဲမှ တန်ဆာခံလာမိတာ မှားပြီးဟုထင်မိ၏။ စားသောက်ဖွယ်တွေက အရသာနှင့်ပြည့်စုံနေပေမယ့်လည်း မခက တော့ ပူလောင်ခါးသက်သက်ကြီးပါ။ ရယ်မောသံတွေက မီး တောက်တွေပမာ။ ဆမ်းက သူမပန်းကန်ထဲသို့ စားကောင်း သောက်ဖွယ်တွေကို တယုတယ ခပ်ထည့်ပေးနေသည်။

“ဆမ်းမျက်ဝန်းတွေထဲက အမှန်းတွေကို မခရင်မဆိုင်ရဲ လောက်အောင်ပါပဲ ... မခကို အထင်မလွှဲပါနဲ့၊ မမှန်းလိုက်ပါနဲ့နော်”

ဆမ်းကျောပြင်က ဒဏ်ရာကလည်း နာကျင်စပ်ဖျင်းနေမှာ ပါပဲ။ ဆေးအထည့်မခံခဲ့။ ဆမ်းရင်ထဲက နာကြည်းမှန်းတီးဖွယ် အတိတ်တွေကိုလည်း မခကိုယ်ချင်းစာ နားလည်ပေးမိနေသည်။

“ဆမ်းကို အရမ်းသနားတယ် ... အရင်က ကြားခဲ့ရတာတွေ နဲ့တောင် မခ မျက်ရည်ကျခဲ့ရပါတယ် ... ဆမ်း ယုံစားပါ”

မခ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရလွန်း၍ ဒီမိသားစုတွေရှေ့ကနေ ထွက်သွားချင်သည်။ မျက်ရည်တွေ ဝေ့ဝေ့တက်လာသော်လည်း ကြိတ်ကြိတ်မျိုချုပ်နေရ၏။ စားသောက်ပြီးတော့ ဒက်ဒီနှင့်ဆမ်း ရော မခပါ ကုမ္ပဏီသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အန်တီနီက ကပ်လျက် အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ဖို့ ဒီကောင့်ကို ဘာမှကြောက်နေရောမလိုဘူး ဟု ပြောလိုက်သေးသည်။

“တူမလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ အန်ကယ် ...”

“မခလေးကိုကြည့်ရတာ အန်ကယ် လုံးဝအားမရဘူးကွာ၊ ကြောက်ရွံ့နေသလိုပဲ ... အားနာနေတာလား။ လိုအပ်တာရှိရင် အန်ကယ်ကိုပြောနော် ... မခလေးကို သမီးတစ်ယောက်လိုပဲ အန်ကယ်သဘောထားတယ် ... အန်ကယ်ကုမ္ပဏီကိုလည်း ဆမ်းနဲ့ မခလေးတို့နှစ်ယောက်လက်ထဲ အပ်ချင်နေပြီ ...”

“ဟိုလေ ... မခကတော့ ဝန်ထမ်းအနေနဲ့ပဲ တာဝန်ထမ်း ဆောင်ချင်ပါတယ်အန်ကယ် ... ဆမ်းက အရမ်းတော်တဲ့သူပါ”

ရှင်ပြတ်နိုး

“ဆမ်းကလည်း မခကိုစောင့်ရှောက်ပေးရမယ်၊ မခလေးက တန်ဖိုးကြီးတဲ့ မိန်းကလေးပါ”

ဒက်ဒီကတော့လေ ဒီမိန်းမတွေအကြောင်း ဘာသိထားလို့လဲ။ အကြီးကြီး ကြံစည်နေကြတာပါ။ ဒက်ဒီကုမ္ပဏီကို မေရန်မခ တစ်ယောက်ထဲ အပိုင်စီးဖို့ တူအင်းနှစ်ယောက်တိုင်ပင်နေကြတယ်လေ။ မင်းအရမ်းဟန်ဆောင်ကောင်းတယ် မေရန်မခ။ မင်းအဒေါ်အတိုင်းပါ။ ဆမ်းလက်တွေက ကားစတီယာရင်ကို တင်းကြပ်စွာ ဆုတ်ကိုင်ထားမိသည်။

အခန်း (၁၅)

“မခ ... အန်တီနီပြောတဲ့စကားတွေကို နားထောင်စမ်းပါ။ ဒီအမျိုးယုတ်အပေါ် ဘာမှကျွတ်နေစရာမလိုဘူး ... အန်တီနီနဲ့ ပူးပေါင်းစမ်းပါ”

မခထံ အန်တီနီ ဖုန်းဆက်ပြောသည်။ ဆမ်းသိသွားမှာ ကြောက်၍ တိုးတိုးပြောနေသဖြင့် အန်တီနီ ဒေါသထွက်နေသည်။

“ဟိုကောင်ရှိလား ... မကြောက်စမ်းပါနဲ့၊ ဒီကောင်ကို မကြာခင် အန်တီနီ အပြတ်နှိပ်မယ် ...”

“ရပ်တန်းကရပ်လိုက်ပါတော့ အန်တီနီရယ် ... တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ ဒီရန်ပွဲက အေးချမ်းနိုင်စရာမရှိတော့ပါဘူး ... မခလည်း အန်တီနီနဲ့ ပူးပေါင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးနော် ... ရပ်ပြစ်လိုက်ပါတော့”

“မရပ်နိုင်ဘူးမခ ... အရှိန်အဟုန်ထပ်တိုးမြှင့်ဦးမှာ ... ဒင်းကို အမွေဆက်ခံခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ ဘာမှအားမှာစရာမလိုဘူး ... မခလေး

စိုးထင်ပြည့်စာပေ

ကို ထပ်စော်ကားလာရင် ရဲစခန်းသားအပ်ပြစ်လိုက်၊ ဒင်းကို နယ်
မထူအောင်ကို လုပ်ပြမယ်”

“ဒါပဲနော် အန်တီနီ ... မခမှာ အလုပ်တွေရှိသေးတယ်၊ ပြော
စရာရှိရင် ပြန်ရောက်မှပဲ ပြောပါတော့”

“မခ ... မခ”

တူမလေး မခက ဖုန်းပိတ်ထားလိုက်သဖြင့် ဒေါ်နှင်းဆီနီ
သောကတွေ ပိုများသွားရသည်။

“အမလေးနော် ... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ မေရန်မခ ... ညည်း
လေး ဘာဖြစ်လို့များ အားနာနေရတာလဲ၊ ဒီအမျိုးယုတ်နဲ့သွေးရော
ရောမလိုဘူး။ အပြတ်ရှင်းပြစ်ရမယ်”

ဆမ်းက မထေမဲ့ဖြင့်နှင့်မခအား မိမိရှေ့မှာ ဖက်ပါနန်းရုံ နေ
တာကို တားဆီးဖို့က မခပါမှဖြစ်မည်။ ဒင်းကို တူမလေးမခက ချစ်
နေပြီလားပဲ။ ဒီကလေးမက အတွေ့အကြုံရှိတာမဟုတ်ဘူး။
ယောက်ျားလေးတွေနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေထိုင်တတ်သည်။

“ဒီကောင့်ကို ထောင်ထဲပို့ပြစ်ချင်တယ်၊ မခသာပါရင် ဘာမှ
မျက်နှာနာနေစရာမလိုဘူး”

ဒေါ်နှင်းဆီနီ တစ်ယောက်ထဲ ဆမ်းကိုပုံစံပေးဖို့ ကြံစည်နေမိ
သည်။

“ဒင်းကိုအမွေဆက်ခံသူ လုံးဝမဖြစ်စေရဘူး ... နင့်ကို
အသေသတ်ပြစ်ရမယ် ဆမ်း ... ငါ့ကိုအာခံလာပြီဆိုတော့ နင့်ကို

နှိပ်စက်နေရုံနဲ့ မရတော့ဘူး”

ဆမ်း ငယ်စဉ်က လှေကားထိပ်ကနေ တွန်းချပေးသည်။ ဒင်း
က မသေဘူး။ ငယ်ငယ်လေးထဲက သတ်ပြစ်လိုက်ရမှာပါ။ ဒေါသ
တွေ ပေါက်ကွဲပြီး ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။ ယောက်ျားက သူ
ကုမ္ပဏီသို့ နှင်းဆီနီလာခွင့်မရှိ။ မိမိကိုပြစ်ပယ်ထားခဲ့၏။ ကိုမင်းသူ
ရှင်လည်း သားအတွက်ပဲ ရည်ရွယ်ပြီး စီးပွားရှာနေတယ်။ ကျွန်မ
ဘာမှမသိခဲ့ရဘူး။

“ရှင်မှာစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ဘယ်လောက်အထိရှိနေလည်းဆို
တာတောင် ကျွန်မကို အသိမပေးဘူး ... ကောက်ကျစ်တဲ့သားအပ”
တာတွတ်တွတ်နှင့် တစ်ယောက်ထဲ ဆဲဆိုကြိမ်းဝါးနေသည်။
ဆမ်းရဲ့တုန့်ပြန်မှုတွေအတွက်လည်း တွေးမိတိုင်း ဒေါသဖြစ်ရလွန်း
လို့ အသားတွေပင် တဆတ်ဆတ်တုန့်ချင်နေ၏။

မခကြောင့်ပဲ။ မိမိဆင်တဲ့အကွက်ထဲသို့ မခက လုံးဝဝင်လာ
ခဲ့၏။ ငြင်းဆန်နေသည်။

“ငါ့တွင်ထဲကိုတော့ နင်မကြာခင် တိုးဝင်လာမှာပါ ဆမ်း ...
ငါ့ကိုတစ်သက်လုံး မော့မကြည့်ရဲတဲ့ကောင်ကများ ... ”

မိမိအကြံကြီး ကြံစည်နေမိသည်။ ညနေရုံးဆင်းတော့ မခ
လေးပါ ပြန်ပါလာ၍ ဒေါ်နှင်းဆီနီ စိတ်အေးရ၏။ ဒင်းမျက်နှာက
ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နှင့် တင်းမာခက်ထန်နေသေးသည်။

“သားနဲ့မခရေ ... ညစာအတွက် မာမီအကောင်ဆုံးစီစဉ်

ထားတယ်နော် ... အနားယူရေချိုးအဝတ်အစားလဲပြီး ပြန်ဆင်းလာကြ

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုမင်းသူရှေ့မှာ စေတနာ မေတ္တာတွေ ကြီးမားသယောင် သဘောကောင်းပြရမည် ဖြစ်သည်။

“ကိုယ်ရော ... ရေချိုးတော့မလား၊ သားနဲ့ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ ဝက်သားပေါင်းထားတယ် ... အရွက်သုပ်တွေရော အစုံစီမံထားတယ်နော်”

“ကောင်းတယ် ... သားကို အခုလိုဂရုစိုက်ပေးတာလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နီရယ် ...”

“ဆမ်းက ကျွန်မသားပါ၊ ကျွန်မဝမ်းနဲ့လွယ်မွေးထားတဲ့သားပါနော်”

“ဟဲ့”

“ပြော”

“သားနဲ့မခကို လက်ထပ်ပေးလိုက်ချင်တယ်၊ ပညာလည်းနဲ့ ပြီလေ၊ အသက်အရွယ်လည်း ရပြီပဲ ... ဘယ်လိုသဘောရလဲ နီ”

ကိုမင်းသူထံမှ ထိုစကားမျိုးကိုကြားရမည်ဟု နီတွေ့ပြီး သားပါ။ နီ ရုတ်တရက် ဒေါသတွေထွက်လာရပေမယ့် မျက်နှာပျက် မသွားစေရန် အမြန်ဆုံးပြင်လိုက်ရသည်။

“အခုမှတွေ့ဆိုကြတာဆိုတော့ ရင်းနှီးအောင် ခဏလောက်

စောင့်ကြည့်ရအောင်ပါ ကိုယ်ရယ် ... အလောတကြီး ဇီဝေရာမလို သေးတူးထင်တယ်လေ”

“ကိုယ်ကလည်း အလောတကြီးမဟုတ်ပါဘူးနီ ... ဒါပေမဲ့ ကလေးတွေကို ပြောပြထားချင်တယ်”

“ပြောထားတာကတော့ နီပဲ ... မခကို အနိပ်အမြွက်ပြောထားပါ့မယ်၊ သားကတော့ ကိုယ်ပဲပြော ...”

“နီရယ် ... မင်းက သဘောထားအရမ်းကြီးပြီး မေတ္တာကုဏကြီးပါတယ် ... မင်းနဲ့လက်ထပ်ပြီး ကိုယ်ဘက်က အမြဲတမ်း အေးစက်နေခဲ့တယ်၊ ကိုယ်အတ္တကြီးခဲ့တာလေ”

အချစ်ဆိုတာကို သူတက်က မပြသခဲ့။ မိမိအမိန့်တွေအတိုင်း ပဲ နီနေစေခဲ့ရသည်။ အသက်အရွယ်ကြီးလာပြီဖြစ်သဖြင့် ကုမ္ပဏီကို သားလက်ထဲအပ်ပြီး နီနှင့်အလည်အပတ်တွေ ထွက်ဖို့ကိုမင်းသူ ကြံစည်ထားသည်။

“မကြာခင် ကုမ္ပဏီကိုသားလက်ထဲအပ်မယ် ... သားက လုပ်ငန်းထဲမှာ ကျွမ်းကျင်တာမြန်တယ်လေ၊ စိတ်ချရတယ်၊ မခလေးနဲ့တွဲထားရင် ပူစရာမလိုတော့ဘူး ... ကိုယ်နဲ့နီက အသက်ကြီးပြီလေ၊ အပန်းဖြေခန်းတွေ ထွက်ကြမယ်၊ နိုင်ငံတံကာ လှည့်ကြမယ်လေ ... နီနဲ့ကိုယ်ကြားမှာ သံယောဇဉ်တွေ ချည်နှောင်ရတော့မယ်၊ နီအတွက် ကိုယ်အချိန်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

ဒေါ်နှင်းဆီနီ ရင်ကိုမီးစနှင့်ထိုးဆွပြစ်လိုက်သလိုပင် ပူပြင်း သွားသည်။

လုံးဝလက်မခံနိုင်ပါဘူး။

ဆမ်းက သွယ်ချစ်ဦး အစေခံမသားဟု မိမိသိနေခဲ့တာ ကိုမင်းသူ နည်းနည်းလေးမှ မရိပ်မိသေးပေ။

ကုမ္ပဏီက ကျွန်မတို့မ ခေရန်မခေပဲ ပိုင်ဆိုင်ခေရမယ်။

ရှင်သားနဲ့လည်း လုံးဝကို လက်ထပ်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။

ကျွန်မ တားဆီးပြမယ်။

“ကဲပါ ... ရေချိုးတော့၊ သားနဲ့မခက ကျွန်မတို့ရှေ့မှာပဲရှိ နေကြတာပါ စိတ်မပူပါနဲ့ကိုယ်ရယ် ... အခုမှ တွေ့ဆုံကြတာ မကြာသေးဘူး မဟုတ်လား ... နီ ညစာပြင်ဦးမယ်”

“နီ ... ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါကွာ၊ နောက်ဆို နီအတွက် အပြည့်အဝ ကိုယ်အချိန်ပေးပါမယ်၊ အရာရာ ကိုယ်တောင်းပန်ပါ တယ်နော်”

“အင်းပါ ... ရေချိုးခန်းထဲဝင်တော့၊ ရေပန်းအောက်မှာ အကြာကြီးမနေနဲ့နော် အအေးပတ်မယ်၊ အသက်ကြီးလာတော့ ရေ ကြိုက်လို့ မရတော့ဘူးနော်”

“ဟုတ်ပါပြီ ... သိပါပြီ”

ကိုမင်းသူ ရေချိုးခန်းထဲဝင်သွားမှ ဒေါ်နှင်းဆီနီ နှုတ်ခမ်း တွေကို တွန့်မဲ့လျှက် ရှင်ကိုဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး။

ရှင်သားကိုရောပဲ။

မကြာခင် ရှင်တို့သေချင်းဆိုးနဲ့ သေစေရမယ်။

မခနှင့် လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေးပဲ။

မကျေမနပ်နှင့် အောက်ထွပ်ဆင်းလာခဲ့သည်။

“မာမိ ... သားနဲ့မခ အပြင်ထွက်ပြီး ညစာစားကြမယ်၊ အခု မှ စိတ်ကူးပေါက်လာလို့ပါ”

“မဟုတ်တာပဲ သားရယ် ... ဒီမှာ မာမိဖွယ်ဖွယ်ရာရာစီမံ ထားပါတယ်၊ မိသားစုလက်စုံစားကြရအောင်ပါ”

“မခက အပြင်ထွက်ချင်တယ်ပြောလို့ပါ ... မယ့်ရင် မခ ဆင်းလာတော့ မေးကြည့်ပါ ...”

“တောက် ... မင်းတော်တော်လူပါ၊ဝနေတာပါလား ဆမ်း။ ငါ့ကို ဒီလိုနည်းနဲ့ အနိုင်ယူရမယ်ထင်နေလား၊ ငါ့အကြောင်း မင်းသိ ပါတယ်”

“အချစ်ကြောင့်ပါ မာမိ ... ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပါပြီ”

“ဘာ”

အသံကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်မိပြီးမှ သတိနှင့်ပြန်ထိန်းရ သည်။

“မခကို အရမ်းချစ်မိနေပါပြီ၊ လက်ထပ်ခွင့်ပြုစေချင်ပါတယ်”

“မင်း ... မင်း အမျိုးယုတ်ကများ ငါ့တူမကို ထိရဲထိကြည့်၊

ရှင်မြတ်နိုး

သောဓမ္မာသိန်းနဲ့ သောဓမ္မာမယ်”

“ခင်ဗျားကြီးရဲ့ ယုတ်မာပက်စက်တဲ့ အကြံတွေလက်လျှော့ လိုက်ပါတော့ ဒေါ်နှင်းဆီနီ ... ဒီတစ်ခါ ခံရမှာက ခင်ဗျားနော်”

“ဘာပြောတယ်”

ဒီကောင်က စားသောက်ခန်းထဲမှာ လာပြောနေသဖြင့် ဒေါ်နှင်းဆီနီ ဒေါသကိုလည်း အရမ်းမထွက်ရဲပေ။

အော်ဟစ်ရိုက်နှက်ပြစ်ချင်ပေမယ့် ကိုမင်းသူ ဝင်လာကာနီး နေပြီဖြစ်၍ ဒေါသတွေကို အနိုင်နိုင်ထိန်းချုပ်ထားရသည်။

“နင်က ငါ့ကိုလာဆွပေးနေတာလား ဆမ်း ... ငါ့တူမကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိနဲ့နော်”

“အဟက်”

“တောက် ... လူပါးမဝနဲ့”

ကိုမင်းသူနှင့်မခက အတူတူဝင်ရောက်လာကြသည်။

“မခ ပြောလိုက်လေ ... ကိုယ်နဲ့မခက အပြင်ထွက်စားကြ မလိုဆိုတာလေ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ အန်တီနီ”

“မဟုတ်တာဘဲ ... ဒီမှာစားကြပါ။ မိသားစုလက်စုံလေး စား ကြရအောင်ပါ”

“အင်း ... သားနဲ့မခလေးတို့ အပြင်ထွက်စားလည်း စားကြ ပါစေကွာ၊ ကလေးတွေ ပျော်ကြပါစေလေ နီ ... ”

အပန်းမင်းသား

ရှင် ဘာသိလို့လဲ ကိုမင်းသူ။

ရှင်သားက အကောက်ကြံနေတာ ကျွန်မအသံနှလုံးတွေ ဆတ်ဆတ်ခါနာကျင်စေဖို့ ဒင်းလုပ်နေတာပဲ။

“ဒါဆို ကျွန်မတို့ မိသားစုအားလုံးအပြင်ထွက်စားကြမလား၊ နီက မိသားစု လက်စုံစားစေချင်တာ”

“သွားကြပါစေကွာ ... သားတို့သဘောပဲ၊ သွားကြ ... ဒက်ဒီ နဲ့ မာမီကတော့ နှစ်ယောက်သား ထမင်းလက်စုံစားရုံရင် ပြီးပါပြီ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သွားကြ ... ”

ဒေါ်နှင်းဆီနီ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ။

ဒက်ဒီက သူတို့နှစ်ယောက်ကို နီးစပ်စေချင်နေသည်။

ကုမ္ပဏီမှာ တစ်ခန်းထဲထားပေးတာ။

အခုလည်း အပြင်ထွက်ခွင့်ပြုနေသည်။

ဒေါ်နှင်းဆီနီ ဘာမှမပြောနိုင်စင်မှာပင် မခလက်လေးကို ဆွဲပြီး အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟား ဟား ဟား ... ဒေါ်နှင်းဆီနီတော့ ဖိလိုက်ပြန်ပြီ ဒက်ဒီရှေ့မှာ မရှုနိုင်မကယ်နိုင်နဲ့ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲနေလောက် ပြီ”

မခ ဘာမှမပြောမိ။

ဆမ်းသဘောဆန္ဒအတိုင်းပါပဲလေ။

ကားကို အပြန်နှုန်းနှင့်မောင်းပြီး ဘယ်သွားနေမှန်း မသိ

တော့။

မခ ငိုချင်သည်။

ဆမ်းက အချစ်ကြောင့်မဟုတ်။

အမှန်းတွေနှင့် လက်တုန့်ပြန်နေတာပဲဖြစ်သည်။

“ဆမ်း ကားကိုအရှိန်လျှောလိုက်ပါတော့၊ ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်”

“ပါးစပ်ပိတ်ထား ...”

“မခ တောင်းပန်ပါတယ်၊ နှစ်ယောက်လုံး ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ် ဆမ်း ...”

မခ တောင်းပန်စကားတွေနှင့် ဆမ်းတစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာကို စိတ်ပူပင်နေရသည်။

ပြောမရ ... ဆိုမရ ...

အန်တီနီနှင့်က ပဋိပက္ခတွေ တိုက်ပွဲပြင်းထန်လွန်း၏။ တားဆီးချင်သည်။

“ဝေါ”

“အမေ ...”

ကားကလမ်းတေးမှာ ဝေါခနဲ ထိုးရဲသွားသည်။

မခကိုယ်လေး ယိုင်သွားကာ ကားဒက်ဘုတ်နှင့်မခ မျက်နှာစောင့်မိသွား၏။

သွေးတွေပင် စီးကျလာရသည်။

“အား ... အမလေး ... သွေးတွေ၊ မခ နုပူးကွဲသွားပြီထင်တယ် ... အန်တီနီသိသွားရင် ဒုက္ခပါပဲ ...”

မခကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် နုပူးမှစီးကျလာတဲ့သွေးတွေကို လက်လေးနှင့်ဖိထားရသည်။

“မင်းဘာဖြစ်လို့ သတိနဲ့မထိုင်ရတာလဲ မေရန်မခ ... မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး နမော်နမဲ့နဲ့ ဒဏ်ရာကမများပါဘူး။ အဖြစ်သဲမနေနဲ့”

ဒဏ်ရာရစေရန်တော့ ဆမ်းတမင်ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်တာမဟုတ်။ ဒဏ်ရာရပြီး သွေးတွေစီးကျလာတာတွေ တော့လည်း

ဆမ်း နည်းနည်းလေးမှ သနားကြင်နာခြင်းမရှိ။

“မေရန်မခ ... မင်းတမင်တိုက်ဖြစ်လိုက်တာ မဟုတ်လား။ ငါ့ကိုပြဿနာရှာတာပဲ၊ မင်းအဒေါ်အဖြစ်တင်ဆွဲပွက်အောင်ပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆမ်းရယ် ... ရုတ်တရက်ကြီး ဖြစ်သွားလို့ပါ။ မခလည်း သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားရတာပါ ... ဆမ်းအဖြစ်မဟုတ်

ပါဘူး။ မခပေါ့ဆတာပါ”

ဒဏ်ရာက သိပ်မများလို့တော်သေးသည်။ မခ သွေးတွေကို သုတ်ဖြစ်လိုက်၏။ မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့နာကျင်ဟန်မပြရဲ။ အရေးထဲ

အန်တီနီက ဖုန်းဆက်နေသေးသည်။

“မခလေး ဘယ်ရောက်နေလဲ ... အန်တီနီ အရမ်းစိတ်ပူနေပြီ၊ ဟိုကောင် ဇော်ကားရင်မခနဲ့နော်၊ ဖုန်းဆက်လိုက် ... အန်တီ

စွင်မြတ်နိုး

နီ တစ်ခါထဲ ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်မယ်”

“စိတ်မပူပါနဲ့ အန်တီနီ ... အိပ်တော့နော်၊ စောင့်မနေပါနဲ့၊ မခနဲ ဆမ်း အေးအေးဆေးဆေးပါ”

“အချစ်ရယ် ... မောင်တို့အဆင်ပြေတဲ့အကြောင်း မာမိစိတ် မပူအောင် ပြောပြလိုက်လေ ... မောင်က မခကိုအရမ်းချစ်တယ်လို့”

တစ်ဖက်မှ အန်တီနီရဲ့ဒေါသတကြီး ခွေးကောင်အမျိုးယုတ် ဟု အော်ဟစ်ဆဲဆိုသံကြီး ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် မခ ထိတ်ထိတ် လန့်လန့်နှင့် ဖုန်းကိုပိတ်ပြစ်လိုက်သည်။

အခန်း (၁၆)

“ကျွန်မတို့ပြန်ကြရအောင်ပါနော် ဆမ်း ... ဇိုက်လည်းအရမ်း ဆာနေပြီ၊ တစ်ခုခု သွားစားကြရအောင်”

“အိမ်မှာပဲ ပြန်စားမယ်”

“ဟင်”

“မင်းအဒေါ်ချက်ထားတာတွေရှိတာပဲ ငါဖုန်းဆက်လိုက် မယ်”

“ဟိုလေ ... ဆမ်း ... ”

“ဘာလဲ ပြဿနာတက်မှာစိုးရိမ်လို့လား မေရန်မခ ... ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆမ်းရယ် ... ပြဿနာဆိုတာ မဖြစ်ရင် အကောင်းဆုံးမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး ... ငါက ပြဿနာကိုရှာချင်တာ၊ မင်းအဒေါ် ကြောင့် ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံး ခြောင်းဆန်ရတာလေ ... ငါ့ခန္ဓာကိုယ်

တစ်ခုလုံးမှာ ဒက်ရာဒတ်ချက်တွေအပြည့်ပဲ ... မင်း ကြည့်မလား။

“အို ... တော်ပါပြီဆမ်းရယ်”

ဆမ်းကိုလည်း ဒေါသတွေပေါက်မကွဲစေရန် မခ ထိန်းထိန်း သိမ်းသိမ်းပြောဆိုနေရသည်။ ကြောက်စရာတောင်းလိုက်တာ လမ်းဘေးမှာကားကိုထိုးရပ်ထားပြီး ညစာ စားသောက်တာမျိုး လည်းမရှိ။ ဗိုက်ထဲမှာလည်း တဂြိုဟ်နှင့်ဆာလောင်လျက် စိတ်မော လှမောဖြစ်နေရသည်။

“ဟဲ့လို ... မာမီလား။ အဖြစ်မှာစားရတာ အဆင်မပြေလို့ မာမီလက်ရာပဲပြန်စားမလို့ အသင့်ပြင်ထားပေးပါလား။”

“ဟုတ်လား ... ကောင်းပါပြီသားရယ်။ မာမီကိုယ်တိုင် အဆင်သင့်ပြင်ပေးထားမယ် ပြန်လာခဲ့ကြနော် ...”

“ဒက်ဒီရော”

“အနားမှာရှိတယ်လေ သား စကားပြောမလို့လား ...”

“မပြောတော့ပါဘူး မာမီ ... ညစာပဲ မာမီကိုယ်တိုင်လုပ် ပေးထားပေးနော်”

“အေး အေး ... ပြန်လာခဲ့ကြ၊ မခက အပြင်စာတွေသိပ် မကြိုက်ဘူး အိမ်မှာပဲပြန်စား ...”

“ဟုတ်”

သူ ဖုန်းပြန်ပိတ်ဖြစ်လိုက်သည်။ ဒေါ်နှင်းဆီနီကတော့ ဘယ် လောက်အထိ ဒေါသတွေနှင့်ပေါက်ကွဲနေလိုက်မလဲ။ သူ ပြုံးဖြစ်

လိုက်သည်။

“ပြန်ကြမယ်၊ မင်းဒတ်ရာကိုပြလိုက် ... သူတို့မ နာကျင်ခံ စားရရင် သူ့ကိုယ်ချင်းစာတတ်မလားဘဲ မေရန်မခ ...”

“ဆမ်း”

“ဘာလဲ”

“မခလေ ပြသနာတွေဖြစ်မှာ အရမ်းကြောက်ပါတယ် ... အန်ကယ့်ကို အမှန်အတိုင်းတွေ ဖွင့်ပြောလိုက်ပါလားဟင်၊ လက် တွေ့ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းလိုက်တာ အကောင်းဆုံးလို့ မခ ထင်မိနေ တယ်”

“ငါ အဲဒီလိုမလုပ်နိုင်ဘူး မေရန်မခ ... ငါခံစားရသလိုပဲ မင်း အဒေါ် တဖြေဖြေ ခံစားစေချင်တာပဲ၊ မင်းလည်း အကြံတူပဲ မဟုတ် လား ...”

“မခက အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ဆမ်း ... အန်တီနီ အကြောင်း သိထားပေမယ့် ဆမ်းအပေါ် ယုတ်မာတဲ့အကြံအစည်မရှိပါဘူး။ ယုံပေးပါနော် ဆမ်း ...”

“ဟား ဟား ဟား ...”

သူ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံကြည်ပေ။ အမုန်းတွေက ဒေါသတွေ အဖြစ် ဆမ်းရင်တွေပေါက်ကွဲနေခဲ့သည်။ မေရန်မခ မင်းကိုလည်း ငါ မယုံဘူး။ ငါနှလုံးသားတွေက အချစ်မရှိဘူး အမုန်းတွေပဲရှိတယ်။

“ငါကတော့လေ မင်းအဒေါ်နဲ့ ဘဝတစ်သက်လုံး ထိုးစစ်

ဆင်နွှဲရလိမ့်မယ်ထင်တယ် ... မင်းကို လက်ထပ်မယ်၊ မင်းငြင်းမှာ လား”

သူမ ငြင်းဆန်ဖို့ဆိုတာ မရှိပေ။ မခက်ယ့်တိုင်က ဆမ်းကို ချစ်မိနေခဲ့သည်။ ဆမ်းပြုသမျှ နုပြစ်ချင်နေခဲ့၏။ မခ အသက်ပဲပေး ရပါစေ ဆမ်းရင်ထဲက အညှိုးတွေ အမှန်းတွေ ပြေလျော့သွားစေချင် ပါတယ်။ သူမကို မဆီမဆိုင် အမှန်းတွေနှင့် ညှင်းပန်းနှိပ်စက်နေခဲ့ တာပင် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေရတဲ့ မေရန်မခပါဆမ်း။ အိမ်ကိုလည်း ကားကို လျှင်မြန်စွာမောင်းနှင်ပြန်လာသည်။

“ဆမ်းရယ် ... အဲဒီလို ဒေါသတွေနဲ့ယောက်ယက်ခတ်နေရင် အန္တရာယ်က မမျှော်လင့်နိုင်တာတွေ ရောက်နိုင်ပါတယ်”

မခပြောချင်ပေမယ့် မပြောရဲ။ ရင်တွေတော့ပူလာသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်ရင်လည်း အန်တီနီနှင့် ထိပ်တိုက်တိုးကြဦးမည်ဖြစ် ၏။ စိတ်ညစ်သည်။ သူမ နဖူးကဒဏ်ရာကို မမြင်စေရန် ဆံပင်နှင့် အုပ်ပြီး ကာကွယ်ထားရသည်။

“မင်း ဘာတွေဖုန်းကွယ်နေတာလဲ မေရန်မခ ... ဒဏ်ရာထ ထားပါ၊ မင်းအင်္ကျီမှာ သွေးတွေလေ ...”

“ဟင်”

မခ ထူပူပြီး ဒဏ်ရာကိုပဲ ဖုံးကွယ်ဖို့လုပ်နေတာ သူမအင်္ကျီ မှာ သွေးကွက်တွေ ပေကျနေသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်”

“ဘာလုပ်ရမလဲ ထားလိုက် ...”

အန်တီနီကို သိစေချင်တဲ့သဘောဖြစ်နေသည်။ သေချင်တာ ပဲ။ မခကတော့ ပြဿနာတွေ ဆက်မတက်စေချင်။ အန်တီနီကိုခေါ် ထုတ်သွားချင်လာမိ၏။ မခကို အသုံးချလိုက်တော့ အန်တီနီပဲ အစွဲ ကြီးရုံးရမည်ဖြစ်သည်။ အိမ်ရောက်တော့ ဆမ်းက ရှေ့မှတက်သွား ၏။ မခနောက်မှ ကပ်လိုက်သွားသည်။

“သားနဲ့သမီး ပြန်လာကြတာပဲ ... ဟင် မခလေး အင်္ကျီမှာ သွေးကွက်တွေပဲ ... ဘာဖြစ်လာကြတာလဲဟင် မခလေး ... သမီး”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အန်တီနီရယ် ... မခလေး အိပ်ငိုက်ပြီး ပြုတ်ကျသွားတာပါ၊ အဲဒါကြောင့် ဆမ်းက ပြန်ခဲ့တာလေ”

“မခလေးရယ် ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ... သားကားကို ဘယ်လို မောင်းတာလဲကွာ ... မခလေးနဖူးမှာ ဒဏ်ရာရသွားတာပဲ ဖြစ်မိ”

အန်ကယ်မင်းကပါ စိတ်ပူပူနှင့် မခနဖူးလေးကို ကြည့်သည်။ အန်တီနီကတော့ အနေအထားကိုသဘောပေါက်စွာ ဆမ်းကို မီး တောက်နေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနှင့်ဆတ်ခနဲ ကြည့်၏။ မြွေမြွေချင်း မြွေမြင်နေကြသဖြင့် ရန်မီးပွားတွေ လွင့်စင်တောက်လောင်လာ တော့မည်ဖြစ်သည်။

“လာ တူမလေး ဆေးထည့်ရအောင် ... အဝတ်အစားတွေ လဲရအောင်ပါ မခလေးရယ် ... ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိထားပါဆို”

ဒေါ်နှင်းဆီနီကို ဆမ်းကပေါ်တင်စိမ်ခေါ်ပြစ်လိုက်တာပဲဖြစ်သည်။ မဆီမဆိုင် ကြားထဲကနေ မခလေးခံနေရ၏။ ကိုမင်းသူရှေ့မှာဖို့ မိမိအတော်လေး သည်းခံနေတာပါ။ မခလက်လေးကိုဆွဲလျက် အပေါ်ထပ်တက်လာခဲ့သည်။

“မခ ... ညည်းဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ၊ ကြည့်ပါဦး ဒဏ်ရာတွေရလို့ ဒင်းလုပ်လို့ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး အန်တီနီရယ် ... မခဘာသာဖြစ်တာပါ။ ဆမ်းကားမောင်းတာ နည်းနည်းကြမ်းတယ် ... မခကလည်း အိပ်ငိုက်တာလေ”

“အမိပွယ်မရှိတာဘဲ ... ဒင်းလုပ်တာ၊ ငါ့တူမလေးက ဘာဆိုလို့လဲ၊ ဒင်းကို ဒီအတိုင်းလွှတ်ထားလို့ကတော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“တော်ပါတော့ အန်တီနီရယ် ... တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရန်ပွဲတွေဖြစ်နေကြတာ စိတ်ညစ်စရာကြီးပါ။ ရပ်ပြစ်လိုက်ပါတော့”

“ဘာဖြစ်လို့ရပ်ရမှာလဲ မခ ... ဒင်းကိုတစ်သက်လုံး မကြေဘူး။ ဒီတစ်ခါတော့ ဒင်းအသေပဲ ...”

“အန်တီနီ ... ဘာတွေကြုံစည်နေရတာလဲ၊ မကြုံကောင်း မစည်ရာ အန်တီနီ အသက်ကြီးနေပါပြီ”

“အသက်ကြီးလို့ ဒင်းက ပမာမခန့် လုပ်နေတာလေ၊ ငါဒင်းအဖေအကြောင်းနဲ့ ဒင်းအကြောင်း အင်တာနက်တင်ပြစ်မယ်၊ အရှက်လှလှကြီးကွဲစေရမယ်”

“အန်တီနီ တောင်းပန်ပါတယ် ... မခတို့ ဒီကနေထွက်သွားကြရအောင်ပါ။ အေးအေးချမ်းချမ်းလေးပဲ နေကြရအောင်ပါ ... အန်ကယ်မင်းနဲ့ ကွာရှင်းလိုက်ရင်လည်း အန်တီနီရသင့်ရလိုက်တာတွေရမှာပါနော် ... ဆမ်းကို ဒုက္ခပေးမနေပါနဲ့၊ မခလည်း ကိုယ့်လုပ်အားခနဲ့ အန်တီနီကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ပေးနိုင်ပါတယ်”

“မခ ... ဒီကုမ္ပဏီက ညည်းအတွက်ပဲ၊ ငါ့ကြံစည်ထားတယ် ဆမ်းဆိုတဲ့ကောင်ကို ညည်းချစ်နေပြီလား ပြော ...”

“အင်း”

“ဘာ”

“ဆမ်းဒုက္ခရောက်အောင်တော့ မခလုံးဝမလုပ်နိုင်ဘူးနော် အန်တီနီ ... သူ့စိတ်တွေ အရမ်းထိခိုက်နာကျင်နေပါတယ်၊ သူ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ ဒီလောက်အထိ အပန်းတွေနဲ့နှိပ်စက်နေရတာလဲ”

“သေလိုက်စမ်း မေရန်မခ ... အမိပွယ်မရှိတာပဲအေး ညည်းကို သူကချစ်မယ်ထင်နေလားဟဲ့ ... ညည်းတစ်သက်လုံး နှိပ်စက်ခံနေရမယ် ... သတိထားဦး ...”

မခလေးက ဆမ်းကို အရူးအပူးချစ်သွားပြီဆိုတာ ဒေါ်နှင်းဆီနီ သိလိုက်သည်။

“ဒါကြောင့်မို့ ဆမ်းနဲ့ဝေးရာကို မခေတ္တပေးပြေးချင်ပါတယ် အန်တီနီလိုက်ခဲ့ပါ။ ဆမ်းအပေါ် ဒုက္ခပေးဖို့ အန်တီနီကို မခလုံးဝ ခွင့်မပြုနိုင်တော့ဘူး”

“အမလေး... အမလေး... ညည်းတိုးနှက်ချက်က ပြင်းထန် လိုက်တာအေ၊ မခိုက်ချင်စမ်းပါနဲ့ တူမလေးရယ်၊ အန်တီနီက တူမ လေးရဲ့ရှေ့ရှေးကောင်းစားဖို့ ကြံစည်နေတာပါ။ အမျိုးယုတ်ကောင် ကို ချစ်စရာလား။ မသဒိပါဘူးအေ... လုံးဝခွင့်မပြုဘူး အန်တီနီတို့ မျိုးရိုးထဲ အစေခံမျိုးရိုး မပါစေရဘူး”

မဖြစ်တော့ဘူး။ မခကို ဒီအတိုင်းပြစ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူး။ မိမိ အနီးကပ်စောင့်ရှောက်မှ ဖြစ်တော့မည်။ လူယုတ်မာကောင်။

“မာမိ... ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဆမ်း ဝိုက်ဆာနေပြီ၊ မလည်း ဆာနေမှာ ဆင်းခဲ့တော့လေ”

ဆမ်း အခန်းဝမှာလာရပ်ပြီးပြောနေသဖြင့် မခ အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်အောင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရသည်။

“နင်... နင်... ငါ့တူမကို ဘာလုပ်တာလဲ၊ ငါ့တူမမှာ ဘာ အပြစ်ရှိလို့လုပ်ရတာလဲ၊ အမျိုးယုတ်လေး...”

“သူဟာသူဖြစ်တာပါလို့ ပြောပြီးပြီပါ။ မခက ဆမ်းလုပ်ထား လို့ပြောလား။ မခ... ပြောလိုက်လေ၊ မောင်လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး လို့...”

“နင်”

“ခင်ဗျားကြီး လက်မပါနဲ့နော်၊ ကျုပ်ဆက်ပြီးသည်းခံမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“တောက်... လွှတ်စမ်း၊ ငါ့လက်ကို သနတယ်...”

“အန်တီနီရယ် တော်ပါတော့... မခဟာမခ ဖြစ်တာလို့ ပြောပြီးပြီပဲ... အောက်ထပ်ကို ဆင်းကြရအောင်”

“ခွေးယုတ်မာ ကောက်ကျစ်တဲ့အကောင်နဲ့ ငါ့တူမလေး မပတ်သက်စေရဘူး။ မဆင်းနဲ့တော့... အန်တီနီ စားစရာလာဖို့မယ်၊ ဒင်းအဖေပြောရင် အန်တီနီ ရှင်းမယ်”

“ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ မာမိ... မခက ဆမ်းချစ်သူပဲ၊ အချစ်အရမ်းဆာနေပြီ၊ လာ... အောက်ကိုဆင်းကြရအောင်ပါ။ မောင်က မျက်နှာချင်းဆိုင် စားချင်လို့လေ”

“ဟဲ့... အမျိုးယုတ် ငါ့တူမလက်ကိုလွှတ်စမ်း၊ နင်ကရာရာ စမ...”

“မလွှတ်ဘူးဗျာ... ဘာဖြစ်လဲ ကျုပ်ချစ်သူကိုကျုပ်ခေါ် တာ... ခင်ဗျားလုပ်ချင်သလိုလုပ်လို့ရတယ်နော်၊ ကျုပ်ဂရုမစိုက် ဘူး... ခင်ဗျားအကြောင်းတွေလည်း တိုင်းသိပြည်သိထုတ်ဖော်ပြစ် ရမယ်... စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ပါ”

မေရန်မခ လက်လေးကိုဆွဲ၍ အောက်ထပ်သို့ခေါ်လာခဲ့ သည်။ ထမင်းစားခန်းထဲအထိ ဆွဲခေါ်လာခဲ့၏။ ဘေဒိုင်းဆီနီ စား

ဗုဒ္ဓပြောဆို

သောက်ခန်းထဲအထိ လိုက်မလာရဲပေ။ ဆမ်း ပီတိတွေတလို့က် လို့က် ခံစားနေရသည်။

“ထိုင်”

မခကိုယ်လေး ခွေခနဲ ပြုတ်ကျသွားရသည်။ မခကိုသာ သတ်ပြစ်လိုက်ပါတော့ ဆမ်းရယ်။ သေပြစ်ချင်ပါတယ်။ စားစရာ တွေက စားပွဲပေါ်မှာ ပြင်ဆင်ထားသည်။

“စား”

“ဆမ်း ... စားပါ”

“မင်းအရင်စားပြ၊ မင်းအဒေါ်ကို ငါမယုံဘူးနော် မခ ... အဆိပ်တွေ ခတ်ထားရင် ခပ်ထားမှာ ... မင်းစားပြ”

ဆမ်း ဝိုက်ဆာနေပြီဆိုတာလည်း မခသိနေ၍ ဘာမှပြော မနေတော့ဘဲ စားစရာတွေကို စားပြလိုက်သည်။

“ဆမ်း စားတော့လေ”

“မင်းသေမသေ စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်”

ဒုက္ခပါပဲဆမ်းရယ်။ မခတော့ အားအင်တွေမရှိတော့လောက် အောင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပါပြီ။ အန်တီနီကလည်း အလျှော့ပေး မှာမဟုတ်။ အန်ကယ်မင်းကတော့ မသိရှာ။ မခ သနားနေမိသည်။

“မေရန်မခ”

“ပြောပါ”

အပုန်းမင်းသား

“မင်း ငါ့လက်ထပ်မလား”

“ရှင်”

“ဘာရှင်လဲ ... ဒက်ဒိုကိုပြောမယ်၊ မင်းအဒေါ် လက်မခံ လည်း ငါတို့ခိုးပြေးကြမယ် ... ဘယ်လိုလဲ ...”

“ဆမ်းရယ် ... လက်ထပ်ဖို့ကတော့ မခ သဘောတူပါတယ် နော် ... ဒါပေမဲ့ လူကြီးတွေ စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်အောင်တော့ မလုပ်စေချင်ပါဘူး ဆမ်း ...”

“မင်းအပိုတွေပြောမနေနဲ့ မခ ... ငါ့လက်ထပ်မလား။ ဒါပဲ ပြော ...”

မခကို ဘာအညှိုးနဲ့ ဒီလောက်အထိ နှိပ်စက်ချင်တာလဲ ဆမ်းရယ်။

“ငါ့လက်ထပ်ပြီး ကုမ္ပဏီကိုမယူချင်ဘူးလား။ ဘာလဲ မင်း တစ်ယောက်ထဲ ငါ့ကိုဖယ်ထုတ်ပြီး အပိုင်စီးချင်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆမ်း ... အန်တီနီနဲ့ ပဋိပက္ခတွေထပ်ပြီး မဖြစ်စေချင်ပါဘူး ... မခလေ ဆမ်းကိုလက်ထပ်ပျံ့မယ်နော်”

“မင်းအဒေါ်နဲ့ငါကတော့ ဘယ်လိုမှ ရန်မီးငြိမ်းမှာမဟုတ် ဘူး မေရန်မခ ... ဘာလဲ မင်းကရော ငါ့သွေးနှော့ရမှာ မသိဘူး လား”

“ဆမ်းကို မခ လက်ထပ်မယ်၊ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ပဲဖြစ် ဖြစ် ဆမ်းပြောချင်သလိုပြော ထင်ချင်သလိုထင်နိုင်တယ် ... ဆမ်း”

စဉ်းစမ်း

ထားရာနေ စေရာသွားဖို့ လက်ထပ်မှာပါနော်”

“မင်းဘာပဲပြောပြော မင်းစကားတွေကို ငါမယုံဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းသွေးနှံ့ငါ့သွေး ရောပြစ်ရလိမ့်မယ်၊ မင်းအဒေါ် ပျော်ရွှင်သွားအောင်လေ ...”

သူ့အကြည့်တွေက ကြောက်မက်ဖွယ် ဒေါသစီးတွေ တလှံလှံ တညီးညီး တောက်လောင်နေသည်။ ရှင်ရင်ထဲက အမုန်းတွေ မပြေမချင်းပေါ့လေ ဆမ်း။

အခန်း (၁၇)

“ဒက်ဒီ ... မခန့်ဆမ်းတို့ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြပါပြီ ... လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါ”

“ဟင် ... သား မြန်လှချည်လား။ ဟုတ်ရောဟုတ်ရဲ့သားရယ် ...”

“မခကို မေးကြည့်လေ”

အန်တီနီ မျက်နှာကို မခရင်ဆိုင်မကြည့်ရဲတော့။ ဆမ်းဘက်ထဲ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း လုပ်ဆောင်နေခြင်းသာဖြစ်သည်။

“မခ ... ပြောလေ၊ ဆမ်းနဲ့သမီးက ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပြီ ဆိုတာ ဟုတ်လား ...”

ဒေါ်နှင်းဆီနီ လုံးဝကို လက်မခံနိုင်သောကိစ္စ ဖြစ်သည်။ အစေခံမသားနဲ့ တူမလေးစေ လက်ထပ်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ ဒင်းယုတ်စာတာပဲ သက်သက်မဲ့ မခလေးကိုနှိပ်စက်မလို့။ မိမိအပေါ် လက်ချန်ပြန်ချင်တာနဲ့ ယုတ်မာတော့မည် ဖြစ်သည်။

“မခ”

“ရှင်”

“ဆမ်းပြောတာဟုတ်လား ... အန်ကယ်ကို ဘာမှအားနာ စရာမလိုဘူးနော် မခလေး ... ပြောပါ ...”

“ချစ် ပြောလိုက်လေ ... မောင်နဲ့မခတို့က ချစ်သူတွေဖြစ် နေကြပြီလေ ...”

အန်တီနီက မျက်ထောက်နီကြီးနှင့် ဆတ်ခနဲကြည့်ပြီးခေါင်း ခါပြသည်။ မခကိုယ်တိုင်က ဆမ်းကိုချစ်မိနေပြီလေ။ လက်ထပ်ဖို့ မခငြင်းဖို့ ဆန္ဒမရှိပေ။

“ဟုတ်ပါတယ် ... အန်ကယ်မင်း ... မောင်ပြောတဲ့အတိုင်း ပါပဲလေ”

“ဘာ”

“ဟင်”

ဒေါ်နှင်းဆီနီ ရုတ်တရက် အသံကျယ်ကြီးနှင့် ထအော်မိပြီး မှ ကိုမင်းသူရှေ့မှာဖြစ်နေ၍ ပြန်ထိန်းလိုက်ရသည်။ ခွေးကောင် လူယုတ်မှာ ... မခလေးကို ဘာလုပ်ထားလဲ။ အတွေ့အကြုံအထိ အတွေ့မရှိတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ဒေါသဖြစ်လိုက်တာ။ ဘယ်လိုလုပ်ရ မလဲ။ တူမလေးနဲ့လက်ထပ်ခွင့် မပြုနိုင်ပါဘူး။ သွေးအရောမခံနိုင် ဘူး။

“သားနဲ့သမီးက ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပြီဆိုတော့လည်း အန်ကယ်မင်း သဘောတူပါတယ်ကွယ် ... အန်ကယ်မင်း ဖြစ်စေ ချင်တဲ့ဆန္ဒတစ်ခုပါ ... သမီးမခက ဆန္ဒရှိနေတယ်ဆိုရင် အကြီး ကျယ်အခမ်းအားဆုံး မင်္ဂလာပြုကြီး ကျင်းပပေးရမယ်၊ နီကရော ဘယ်လိုလဲ ...”

“နီကတော့ သဘောမတူနိုင်ဘူး ကိုယ်ရယ် ... မခလုပ်ရပ် အတွက် နီရှက်မိတယ် ... သားကို အမိဖမ်းတယ်လို့ပတ်ဝန်းကျင် က အပြစ်တင်ဝေဖန်စရာဖြစ်မှာစိုးရိမ်တယ်”

ခင်းလက်ထဲတော့ လုံးဝအပါမခံနိုင်ဘူး။ မိမိ မရတော့နည်းနဲ့ ရှင်းထုတ်ဖြစ်မယ်။ နင်က ငှါအသည်းနှလုံးကို ဆားနဲ့ပက်ဖို့လုပ်ကြံ နေတာမဟုတ်လား။ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲလွှင့်စင်ထွက်လာချင်နေ ရသည်။

“ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာပဲပြောပြောပါနီရယ် ... သားနဲ့သမီး က ချစ်ကြရင်ပြီးတာပါပဲ ... သမီးလေးမခရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ကိုယ် သိပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူးလေ ကိုယ် ... မဟုတ်ဘူး။ စဉ်းစားပါဦး ... မခရောက်လာတာမှ မကြာသေးဘူးမဟုတ်လား။ ဖြည်းဖြည်းချင်း စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ကြရအောင်ပါ ကိုယ်ရယ် ... နော်၊ ဆမ်း အတွက်ပါ”

“ဆမ်းကတော့ မခကိုအမြန်ဆုံးလက်ထပ်ချင်ပါတယ်မာမိ၊

အသက်အရွယ်လည်း တင့်သင့်နေပါပြီ ... အချိန်မဆွဲချင်တော့ပါဘူး။ ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးချင်တယ်၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခမ်းခမ်းနားနားတွေ မလုပ်ချင်ဘူး။”

“သား မဟုတ်တာဘဲကွာ ... မခလေးရဲ့ ဂုဏ်ဒြပ်နဲ့ညီအောင် လုပ်ပေးရမယ်နော်”

“မခလည်း မောင့်ဆန္ဒနဲ့ထပ်တူပါပဲ အနိကယ် ... အကွင်းချိုးပဲ လက်ထပ်ချင်ပါတယ်”

“မခ ... အဲဒီလိုခွတ်ကြီး မလုပ်နဲ့လေ ... ဖြည်းဖြည်းစီစဉ်ကြမယ်၊ မခလေး ဒီလောက်အထိချစ်နေမှတော့ နိလည်းလက်ခံပါတယ် ကိုယ် ... အလောတကြီးတော့ မလုပ်ပါနဲ့ မခလေးဂုဏ်ဒြပ်နဲ့လိုက်မက်အောင် စီစဉ်ချင်ပါတယ်”

ရတယ်လေ။
ခင်ဖျားကြီးဘာတွေ ဆက်ကြံစည်ချင်ကြံစည်ပါ။
ကျွပ်ကတော့ ခင်ဖျားတူမသွေးနဲ့ ရောပြစ်မယ်။
မခက သူလက်ခုပ်ထဲကရေပဲ။
မေရန်မခ အလွယ်တကူလက်ခံလိုက်တာလည်း ဆမ်းသံသယဝင်နေမိသည်။
ဆမ်းက အမြဲတမ်းမုန်းလို့ဆိုပြီး နှိပ်စက်နေခဲ့၏။
မင်း ငါ့ကိုချစ်တယ်ဆိုတာလည်း မယုံဘူးကွာ။
ငါက ကုမ္ပဏီအဖွဲ့ဆက်ခံသူဖြစ်နေလို့ မဟုတ်လား။

မာမိုသွေးပဲ။

အတ္တတွေ ... လောကရမက်တွေ ကြီးလွန်းတယ်။

မုန်းလို့ လက်ထပ်တာဟု ဆမ်းကပေါ်တင်ပြောပြီး လက်ထပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“မခလေး ... ဘာမှအားမငယ်ပါနဲ့ သားနဲ့ချစ်သူဖြစ်ကြတာတယ်လောက်ပဲမြန်ဆန်နေပါစေ အချစ်ဆိုတာကို အနိကယ် သဘောပေါက်နားလည်တယ် ... သားနဲ့သမီးတို့ လက်ထပ်ပွဲမှာ မင်္ဂလာလက်ပွဲ့အဖြစ် ကုမ္ပဏီကိုလှူအပ်ပေးမယ် ... သမီးကိုယ့်တယ်၊ အရည်အချင်းပြည့်ဝပြီး ထက်မြက်သူလေးပါ ...”

အနိတီနီကတော့ ဒေါသပုန်ထနေတော့မှာ သေချာသည်။
ပြသနာတွေ အကြီးကြီးရှာမှာ သေချာ၏။
ဆမ်းအတွက်ပဲ စိတ်ပူတယ်။
ဆမ်းကို အကာအကွယ်ပေးချင်တယ်။
ကျွန်မအချစ်ကို ဖြူစင်စွာနဲ့ အနစ်နာစိခြင်းတစ်မျိုးထဲရှိကြောင်း မောင်သီစေရပါမယ်။
သက်သေပြမှာပါ။

“ကဲ ... ကဲ ... အနားယူကြတော့၊ ဆမ်းကိုလည်း ဒက်ဒီယုံတယ်၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို အနိုင်အမာတည်ဆောက်နိုင်မှာပါ။ ကြီးစား ...”

“စိတ်ချပါ ဒက်ဒီ ...”

“ဟဲ့”

“ဟင်”

“ကိုယ်တို့လည်း နားကြရအောင်ပါ ... မခလေးအတွက် စိတ်မပူနဲ့ အရေးကြီးတာက သားနဲ့ကိုယ် ယုံကြည်ဖို့ပဲလိုတာပါ” ဒေါ်နှင်းဆီနီကတော့ ရင်တွေမီးတောက်နေပြီဖြစ်သည်။ တမင်သက်သက် အကောက်ကြံတာပါ။

ဒင်းလား မခကိုချစ်မှာ။

အမှန်းတွေနဲ့လက်စားချေတော့မှာ သေချာနေသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ နင်သေရလိမ့်မယ်ဆမ်း ... နင့်ကြမ္မာနဲ့ ဖန်တီးတာပဲ ... ငါ့သွေးတွေထဲမှာ နင့်သွေးဘယ်တော့မှ မရောစေရဘူး။ နင့်ကို သတ်ဖြစ်မယ်”

ယောက်ျားအနားမှာ အိပ်နေရပေမယ့် မိမိစိတ်တွေက အမျိုးယုတ်ဆီရောက်နေသည်။

မခကို ဇော်ကားလိုက်မလားဘဲ။

မဖြစ်ဘူး ... တားဆီးဖြစ်ရမယ်။

ကိုမင်းသူ အိပ်သွားသည်နှင့်ဒေါ် နှင်းဆီနီ အသာလေး ထလာခဲ့သည်။

“ဖြစ်နိုင်ရင် ဒင်းကိုခါးနဲ့ထိုးသတ်ဖြစ်ချင်တယ် ... ငါ့ဘဝကြီး

တစ်ခုလုံး ငါ့ယောက်ျားဆီက အချစ်တွေကိုပါ လုယူပြစ်တဲ့မိန်းမ၊ အစေ့မ ... ဒင်းသားမျိုးမစစ်ကိုများ ငါ့တုမနဲ့လက်ထပ်ပေးရမလား လို့ ...”

ဒေါ်နှင်းဆီနီအပေါ်ထပ်ရောက်တော့ မခလေးအခန်းကိုဖွင့် ကြည့်လိုက်တော့ တုမလေးမရှိပေ။

ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ။

ဟိုကောင့်အခန်းထဲ ရောက်သွားပြီလား။

ဘုရားရေ ... ဒေါသတကြီးနှင့် ဆမ်းအိပ်ခန်းဆီ ရောက်သွား သည်။

“မင်းကို ငါမချစ်နိုင်ဘူးနော် မခ ... မုန်းတယ်၊ အရမ်းမုန်း တီးရှုရှာနေတာကွ ...”

“မောင်ရယ် ... မခကလေး မောင့်စိတ်တွေကို ပျော်ရွှင်အေး ချမ်းစေချင်ပါတယ် ... တခြားဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်မျိုးမှ မလိုလား ပါဘူး။ မောင့်လက်ခုပ်ထဲကရေလေ ... မောင့်ဆန္ဒတွေအတိုင်း သွန် လိုသွန် မှောက်လိုမှောက်ပါ ... ကျွန်မ ပေးဆပ်ချင်ပါတယ်”

“ကောင်းတယ် ... အရမ်းကောင်းတယ် မေရန်မခ၊ မင်းနဲ့ လက်ထပ်တာ လက်မထပ်တာက အရေးမပါဘူးနော်၊ မင်းကတော့ ငါ့မိန်းမဘဝ ရောက်စေရမယ်”

ဒေါ်နှင်းဆီနီ အခန်းတံခါးကို ဝန်းစနဲ့ဆွဲဖွင့်ပြစ်လိုက်ကာ ဒေါသတကြီးနှင့် အခန်းထဲဝင်သွားသည်။

“နင် ... နင် ဘာလုပ်တာလဲ၊ ငါတူမကို ခော်ကားလိုက်ပြီ မဟုတ်လား ... လူယုတ်မာ”

မခကို သိုင်းဖက်ထားပြီး အိပ်ရာပေါ်မှာ ဆမ်းနည်းနည်း လေးမှမလှုပ်။

မခက ပြန်ထပြန်ကြိုးစားနေစဉ် သူ့အတင်းအကြပ် ပြန်၍ ဖက်ထားလိုက်သည်။

“မခ ထစမ်း ... ညည်း ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ အရှက်မရှိ တူးလား ... ညည်းကို တမင်သက်သက်အကျင့်ယုတ်ပြီး ခော်ကား ချင်တာ ညည်းကိုမှန်းနေတာဟဲ့ ...”

ဆမ်းကို တုန်ပြန်ဖို့ ဒေါ်နှင်းဆီနီ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းပင်မသိ တော့။

မခကိုယ်တိုင်က ဒီကောင်ညွတ်ကွင်းထဲ ဆင်းသက်နေပြီ ဖြစ်၍ ဆမ်းအား မဒိမ်းမှုနှင့်တရားစွဲရန် မဖြစ်နိုင်တော့ဘဲဖြစ်နေ သည်။

“ဒေါ်နှင်းဆီနီ ချစ်သူနှစ်ယောက်ကြည်နူးနေတဲ့အိပ်ခန်းထဲ ဘာဝင်လုပ်တာလဲ ... ထွက်သွားပေးပါ၊ ကျွတ်တို့ချစ်လို့မဝသေးဘူး ဗျ ... အခုမှအစပဲ ရှိသေးတယ်”

“နင် ... နင် ယုတ်မာလွန်းတယ်၊ နင့်ကိုမဒိမ်းမှုနှင့်တရားစွဲ မယ်၊ ငါ့ချက်ချင်း ရဲကိုဖုန်းဆက်မယ်”

“ဆက်လေ ... ဆက်လိုက်ပါ၊ ခင်ဗျားတူမက အသက်

အရွယ်အရ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်နိုင်ပြီလေ ... မေးကြည့်ပါဦး၊ မခက မောင့်ကိုထောင်ထဲထည့်ပြစ်ရက်လားလို့ ...”

“မခ ... တူမလေး၊ ဒီကောင်ပြောနေတာကြားလား၊ တူမ လေးကို ဘဝတစ်လျှောက်လုံးနှိပ်စက်နေလိမ့်မယ် ... အန်တီနီ၊ စကားကိုယုံပါ ... ဒီကောင်က အလကားကောင် ...”

“အန်တီနီရယ် ... ပြန်သွားပါတော့နော်၊ မခဘဝနဲ့ မခပါ မောင့်ကိုအရမ်းချစ်မိသွားပါပြီ၊ မောင့်ဆန္ဒအတိုင်းပဲ မခနေတော့ မယ်၊ မခကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ ...”

“အမလေး ... သေချင်တော့တာပဲ မေရန်မခရယ် ... နင့်ကို ခေါ်ထားမိတာမှားပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီကောင်ညွတ်ကွင်းထဲတိုးဝင် ရတာလဲ ... ယုတ်မာမယ်ဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ ...”

“အန်တီနီလည်း ဆမ်းအပေါ်ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်နေတာတွေ ရုပ်လိုက်ပါတော့နော် ... မခ တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

“မရဘူး ... ငါလုံးဝသဘောမတူဘူး လာနဲ့ ...”
ဒေါ်နှင်းဆီနီ အသံကျယ်ကျယ်ကြီးလည်းမပြောရဲပေ။
ကိုမင်းသူ ကြားသွားမှာကို ကြောက်ရသေးသည်။ အသက်

တောင် ရှူလို့မဝတော့ဘူး။
မောလာဇာ။ ခြေကုန်လက်ပန်း ကျလာသည်။

“အန်တီနီ လာပါ ... မခအခန်းထဲ သွားကြရအောင်”

ဆမ်းက မခအပေါ် အနိုင်ကျင့်နေတာ မခ သိသိကြီးနှင့်ပါ။ သူမအား ကိုယ်ထိလက်ရောက်တော့ မစော်ကားသေးပါဘူး။ အန်တီနီရောက်လာမယ်ဆိုတာ သိသဖြင့် တမင် မခကိုခေါ်ထား ခြင်းဖြစ်သည်။

“ညည်း ... ညည်းဒီလောက်အထိ အောက်ကျခံရလား။ အရှက်မရှိဘူးလား ... ဒီကောင်က အညှိုးနဲ့ညည်းကို နှိပ်စက်မှာ။ ညည်းဘဝကို ဖျက်စီးဖြစ်မှာဟဲ့ ... ”

ဒေါ်နှင်းဆီနီ ဒေါသတွေနှင့်နှလုံးတွေပင် တဆတ်ဆတ်တုန် ယင်နေသည်။ မခက သွားပါပြီ။ ဒင်းထောင်ချောက်ထဲဝင်သွားပြီ သေလိုက်ပါတော့။

“မခလေ ... မောင့်ကိုချစ်မိနေပြီ အန်တီလေးရယ် ... ဘယ် လိုမှ မခ ဆင်ခြင်တဲ့တရား မရှိတော့ဘူးထင်တယ်”

“ဖြန်း”

“ဟင်”

“သေလိုက် ... နင့်အသံတွေကို လုံးဝမကြားချင်ဘူး။ နင်ရှူး နေလား ... နင့်ဟာနင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့အစေခံမသွေး လုံးဝအရောမခံနိုင်ဘူးနော် ... ငါ့အပြတ်ပြောထားပြီးပြီ ... နင့် အကောင်အသက်အန္တရာယ်ပါ မထိခိုက်စေချင်ရင် နင်နောက်ဆုတ် နေစမ်း။ ဒင်းအမေ လူသတ်ပြီးထောင်ထဲ ဘာဖြစ်လို့ရောက်သွား တာလည်းသိလား ... အဲဒါ ငါလူခိုက်တွေလွှတ်ပြီး စီစဉ်ပေးလိုက်

တာလေ”

“ဟင်”

“ဝုန်း”

မခ အိပ်ခန်းတံခါးက ဝုန်းခနဲပွင့်သွားသည်။ ဝင်လာသူက ဆမ်းပါ။

“ခင်ဗျားကြီး ဒီလောက်အထိ ယုတ်မာကောက်ကျစ်ရလား ကျုပ်အမေကို ခင်ဗျားကြီးအကြံပက်စက်လွန်းတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဘာဖြစ်လဲ ... နင့်အမေက ငါ့ယောက်ျားကို လုယူလိုက်တယ်လေ ... ငါ့စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ အပိုင်ချိုင်ဖို့လုပ်တယ်၊ ပြီးတော့ ငယ်ချစ်ဦးအစေခံမသားကို သားအဖြစ်မွေးစားတယ်၊ ငါ နင့်ကိုအရမ်းမုန်းတယ်ဟဲ့ ... ”

“ကျုပ်မှာ ဘာအဖြစ်ရှိလို့လဲ ... ခင်ဗျား တော်တော်လူ မဆန်တာပဲ ဒေါ်နှင်းဆီနီ”

ဆမ်း ကြားလိုက်ရတဲ့စကားတွေကြောင့် ဒေါ်နှင်းဆီနီကို ပိုပြီးမုန်းသထက် မုန်းတီးရွံ့ရှာသွားရသည်။

“အခုမှပွဲက ပိုလှလာပြီဗျာ ... စာတ်လမ်းကပိုကြမ်းသွား ပြီထင်တယ်။ မခ ... မင်းအဒေါ်ကို မောင်းထုတ်ပြစ်လိုက် ... မင်း အဒေါ်အကျင့်စရိုက်တွေကို မင်းကြားတယ်နော် ... ငါ့မှာအပြစ် မရှိတော့ဘူး။ ခင်ဗျားကြီး ထွက်သွား ... ”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီလေးရယ် ... သွားပါတော့နော်၊ မခ

စွန့်ခွာခြင်း

ကတော့ မောင့်ဘက်ကပဲရပ်တည်ပေးမှာပါ။ အန်တီနီမှားခဲ့တာပဲ သွားပါတော့ ...”

“ဟဲ့ကောင် ... နင်လုပ်ထားဦးပေါ့၊ နှင်းဆီနီအကြောင်း နင် ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်”

“ဆမ်းအကြောင်းလည်း ခင်ဗျားကြီးကောင်းကောင်းသိစေ ရမယ် ... ဒီညတော့ ခင်ဗျားတူမ မေရန်မေရန်ကျုပ်တို့ အချစ်ဗျူဟာ ခင်းကြမယ်နော်”

“တောက်”

ဒေါ်နှင်းဆီနီ ဒေါသတွေပေါက်ကွဲလျက် ဘယ်လိုမှအခန်းထဲ မှ ထွက်လာခဲ့သည်။ တူမလေးကိုယ်တိုင်က ဟိုအမျိုးယုတ်ကောင် ဘက် လုံးလုံးပါနေပြီဖြစ်၏။ နှင့်လိုကောင်မျိုးကို ဒီထက်ရက်စက် နည်းတွေသုံးရတော့မယ်။ မိမိနှလုံးသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန် ယင်နေသည်။

အခန်း (၁၈)

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ငိုနေတာလဲ မေရန်မေ ... ငါ့သွေးနှံရော မိလို့ ရွံနေတာလား ... မင်းကို ငါတောင်းဆိုထားတာပဲ၊ မင်းက မလွဲမသွေ ငါ့မိန်းမပဲဖြစ်စေရမယ်လို့လေ”

မေ နောင်တတွေရနေတာ မဟုတ်ပေမယ့် ဝမ်းနည်းသွားရ ကာ မျက်ရည်တွေ ဘယ်ကနေစီးကျလာမှန်း မသိပါဘူး။ ဆမ်းနှင့် မခတို့ တရားဝင်လက်ထပ်ရသေးဘဲနှင့် မင်္ဂလာဦးညကို ခါးသီးစွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရပြီ ဖြစ်သည်။ ဆမ်းက ဘာမှမခံစားရသလို အေးစက် စက်။ အမုန်းစကားတွေပဲ ဆိုနေရုံ၏။ အကြည့်တွေကလည်း မာထန်လွန်းသည်။

“ဒေါ်နှင်းဆီနီ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ၊ ငါ့အမေကိုပါ လူညွှန် တုန်းအောင်လုပ်ဖြစ်ရက်သေးတယ်၊ ဟား ဟား ဟား ... မင်း မငိုနေနဲ့၊ ငါ့ရှေ့မှာ မျက်ရည်ကျပြလည်း ငါကသနားမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ရင်ထဲမှာ အမုန်းတွေပဲရှိတယ်ကွ ကြားလား ...”

စိုးလဲပြည့်စာပေ

“အား ...”

မေ နသယ်စက ဆံပင်ကို သူဆတ်ခနဲဆွဲနှုတ်ပြစ်လိုက်သည်။ သူငယ်ငယ်လေးထဲက မကြာခဏ ထိုသို့ပြုမှုခြင်းခံခဲ့ရ၏။ အသံခိုက် မတတ် နာကျင်ရ၏။ အကြောက်ကြီးကြောက်နေစေရန် ပြန်မလှန် ရဲအောင် နည်းမျိုးစုံဖြင့် နှိပ်စက်ခဲ့သည်။

“နာလို့လား ... မင်းလည်း ဒက်ဒီကုမ္ပဏီကြီးကို ပိုင်ချင်လို့ ငါ့ဆန္ဒတွေကို လိုက်လျောနေတာပါ။ မင်းလည်း မင်းအဒေါ်လိုပဲ သဘောကောင်းချင်ယောင်ဆောင်တတ်တယ်နော် ... ဟား ဟား ဟား ...”

ဆန်း ပြုမှုချင်သလို ပြုမှုပါစေ မခင်မြင်သက်စွာခံယူပို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ နှိပ်စက်ပါ ဆမ်းရယ်။ ရှင်ရင်ထဲက အညှိုးအတေး တွေလျော့ပါးသွားတဲ့အထိပါ။ မေ ရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ အချစ်တွေ ထုထည်ကြီးကြီးမားမား တွယ်ငြိနေခဲ့ပြီထင်တယ်။ မေရဲ့အပျိုစင် ဘဝလေးကိုလည်း ဆမ်းဝါးမြို့ဖျက်စီးပြစ်လိုက်ပြီပေ။ သူမမျက် ရည်တွေကို သုတ်ပြစ်လိုက်သည်။

“မင်းကိုယ်တိုင် အလိုတူအလိုပါလေ၊ မင်းကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား။ ဒေါ်နင်းဆီနီရဲ့သွေးနဲ့ ရောနှောဆက်စပ်မိသွားလို့ နှိပ်စက် တောင် ကောင်းတယ်ကွာ ... ထို့ ...”

ဆမ်း ပြန်ထွက်သွားသည်။ မေ ဘာတွေလုပ်မိသွားပြီလဲ။ ဆမ်းခြေပဝါးအောက်က မြေမှုန့်တွေဖြစ်သွားရ၏။ တန်ဖိုးမဲ့လွန်း

သည်။

“ဟင်အင်း ... မေ ကျေနပ်ပါတယ်၊ ဆမ်းသဘောဆန္ဒတွေ ကို လိုက်လျောပေးလိုက်ရလို့ပါ။ ဆမ်းကိုပဲ ကျေနပ်စေချင်တာပါ နော်”

မေစိတ်တွေ ဆောက်တည်ရာမရအောင် ဂယောင်ချောက် ချားဖြစ်နေရသည်။ ရင်တွေ ပူနေ၏။ မေရဲ့အနာဂတ်က မရေမရာ။ သူမအစိုးရိမ်ဆုံးက ဆမ်းအား အန်တီနီကြောက်မယ်ဖွယ်ရာတုန့်ပြန် မှုမျိုးနှင့် တုန့်ပြန်လိုက်မှာပဲ ဖြစ်သည်။

“ဆမ်းကို ကာကွယ်ပေးရမယ်၊ ဆမ်းတစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ မေ အရမ်းကြောက်တာပဲ ... အန်တီနီထိုးနှက်မှုက ကြောက်စရာ ကောင်းလိမ့်မယ် ဆမ်း ...”

မေ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ တလိမ့်လိမ့်စီးဆင်း ကျနေသည်။ မေအား မုန်းတီးနေတဲ့အမုန်းမင်းသားကိုမှ မေက အသံပေါက်မတတ် ချစ်မိသွားရသည်ထင်၏။ ဆမ်း သတ်ပြစ်မယ်ဆို ရင်တောင် သေရဲတဲ့သတ္တိတွေက အပြည့်ရှိနေသည်။ မနက်မိုးလင်း ကာနီးမှ မေ အိပ်ပျော်သွားပြီး ကုမ္ပဏီသွားဖို့ပင် နောက်ကျသွား သည်။

“ဟင် ... အန်ကယ်နဲ့ဆမ်းတောင် ထွက်သွားကြပြီထင် တယ် မေ ဂုယိုလျော့လိုက်တာနော် ...”

မေ လူးလဲထပြီး ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး ကပ္ပာကယာ မျက်နှာ

သစ်ရေချိုးရသည်။ သူမခန္ဓာကိုယ်လေးတစ်ခုလုံးလည်း ကိုက်ခဲနာ ကျင်လျက်။ ခွန်အားတွေ ကင်းမဲ့နေသလိုလိုပင်။ တစ်ခါတရံ သူမ အပျိုစင်မလေး မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ အသိဝင်လာလျှင် စိတ်တွေ တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာရ၏။ သတိတွေ ထိန်းချုပ်လျက် သူမ အဝတ်အစားလဲပြင်ဆင်ကာ အောက်ထပ်ဆင်းလာတော့ ဧည့်ခန်း မှာ အန်ကယ်မင်းတိုင်နေတာ တွေ့ရသည်။

“ဟင် အန်ကယ်မင်းတို့ သွားပြီထင်တာ ... ဆမ်းရော”

“ဆမ်း သွားနှင့်ပြီလေ။ အန်ကယ်တော့ သမီးအန်တီနီ နေ မကောင်းလို့ ကုမ္ပဏီမသွားဖြစ်ဘူးထင်တယ် ... မခလေးပဲ သွား လိုက်လေ”

“အန်တီနီ နေမကောင်းဘူး ဟုတ်လား ... အန်ကယ်”

“အင်း မောနေတယ် ... အိပ်ရေးတွေ အရမ်းပျက်လို့ထင် တယ် အိပ်နေတယ်”

အန်တီနီတစ်ယောက် ဘာတွေများကြံစည်နေသလဲပဲ။ ဆမ်း ကားမောင်းပြီး တစ်ယောက်ထဲသွားတာဆိုတော့လည်း မခ ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိဘဲ စိတ်ပူနေမိသည်။ မခကိုယ်တိုင်က အန်တီနီ ကိုမယုံပေ။ စိတ်ထဲမှာ ပူပင်မှုတွေကြောင့် ကုမ္ပဏီသွားဖို့ဖြစ်ထဲဆင်းဖို့ ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ဖုန်းသတင်းက ဝင်လာသည်။

“ဦးမင်းသူရဲ့သားထင်တယ် လမ်းဘေးမှာကားထိုးရပ်ပြီး အိပ်နေပါတယ်။ ထူးဆန်းနေလို့ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားရတာပါ။

သူမှာ ကုမ္ပဏီကဒ်ပါပါတယ် ... အဲဒီကကြည့်ပြီး ဆက်သွယ်လိုက် တာပါ”

“ဗျာ ... အခုပဲ သားထွက်သွားတာအကောင်းပါ။ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ ... ဟုတ်ရော ဟုတ်ရဲ့လား”

“လာကြည့်ပါ ... ကျွန်တော်တို့ရန်ကုန်ဆေးရုံးကြီးကို ဝှံ့ လိုက်ပါပြီ ... လိုက်ခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

“အန်ကယ် ... ဆမ်း ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“လိုက်ခဲ့တော့ မခ ... ဟိုရောက်မှပဲ အကျိုးအကြောင်း သိရမယ်။ သမီးအန်တီနီတော့ ပြောပြမနေခဲ့တော့ စိတ်ထိခိုက်သွား လိမ့်မယ် ... လာ”

မခ ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပင်။ ဆမ်းမှာ အန္တရာယ်ကျရောက် လာပြီဖြစ်သည်။ အန်တီနီလက်ချက်ပဲထင်တယ်။ နေမကောင်းချင် ယောင်ဆောင်နေတာပဲဖြစ်နိုင်၏။ ပြဿနာက ကြီးမားနိုင်သည်။

“သားရယ် ... သားဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ ဒက်ဒီ စိတ်ပူလိုက် တာ”

ဆေးရုံရောက်တော့ ဆန်းအိပ်ပျော်နေဆဲပင်။ အိပ်ဆေးတွေ သောက်ထားမိပြီး သူ့ကားပေါ်မှာတွေ့ရတဲ့ အချို့ရည်ဗူးထဲမှာလည်း အိပ်ဆေးပါဝင်မှုများနေသည်တဲ့။

“တစ်ယောက်ယောက်ကများ အိပ်ဆေးခပ်ထားတာလား။ သူမှာ ရန်သူရောဂါလား။”

“မရှိပါဘူး။ သား ကုမ္ပဏီကိုဝင်တာ မကြာသေးဘူးလေ။ အိမ်မှာလည်း မိသားစုဝင်တွေရဲ့ အချစ်ခံရဆုံးသားပါ။”

“သူ့သောက်တဲ့နွန့်ကတော့ အလွန်အကျွံမဟုတ်သေးပါဘူး။ အအေးဗူးထဲမှာ အများကြီးကျွန်နေပါသေးတယ်။ မကြာခင် သတိရလာမှာပါ။ သူ သတိရလာမှ မေးမြန်းစုံစမ်းရမယ်လေ။ ... စိတ်မပူပါနဲ့တော့။”

“သားရယ်”

မခကတော့ အန်တီလေး လက်ချက်ဆိုတာ သိလိုက်သည်။ ဆမ်းက အအေးကြိုက်တယ်။ ကားထဲမှာ အမြဲထားတတ်၏။ အန်တီနီကြံစည်လိုက်ပုံပင်။

“ဆမ်း ... ဆမ်း ... မောင်ရယ်၊ မခ စိတ်ပူလိုက်ရတာ”

ဆမ်း သတိပြန်ရလျှင်လည်း ဘယ်လိုပြဿနာတွေ ဖြစ်လာဦးမလဲမသိပါဘူး။ အန်တီနီလုပ်ဆောင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဆန်းသိမှာပါ။ နေမကောင်းခြင်ယောင်ဆောင်ပြီး အန်ကယ်ကိုပင် ကုမ္ပဏီမသွားစေရန် ဖန်တီးခဲ့၏။ မခလည်း ညက အိပ်ရေးပျက်သဖြင့် နေမြင့်မှန်း ခဲ့သည်။ အန်တီနီအကွက်ထဲ ကွက်တိုင်ဝင်သွား၏။ တော်ပါသေးရဲ့ ဆန်းရယ်၊ ကားအက်စီးဒင့်မဖြစ်လို့ပဲ။ ရင်တွေလေးလံနေသည်။

“အန်ကယ် အိမ်ပြန်ပါနော်၊ အန်တီနီလည်း နေမကောင်းဘူးလေ၊ မခပဲ စောင့်ပို့မယ်”

“အန်ကယ် အရမ်းစိတ်ပူတယ် မခ ... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ သားကို ဘယ်သူအသေသတ်တာလဲ ... ရန်သူတော့ရှိနေပြီထင်တယ်”

မိမိသားကို ရင်နှင့်မမျှအောင် ဦးမင်းသူ ချစ်မြတ်နိုး တန်ဖိုးထားရသည်။ သားသောက်မယ့် အအေးဗူးထဲမှာ အိပ်ဆေးခပ်လိုက်ရတာလဲ။ သားမှာ ရန်သူရှိနေပြီလား။ ဦးမင်းသူ ထိတ်ခနဲ တုန်လှုပ်လျက် သားကို အထိအခိုက်မခံနိုင်ဘူး။ သားရန်သူကို ဝိုက်စိပ်တိုက်ရှာရမည်ဖြစ်သည်။

“သားရန်သူက ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲမခ ... အန်ကယ်ရှာရမယ် ... ငါ့သား အသက်ကို ဘယ်သူများ ရန်ရှာရတာလဲ”

“အနားယူလိုက်ပါအန်ကယ် ... ဆမ်းနိုးလာမှသိရမှာပါ။ မခ စောင့်ပေးပို့မယ်နော် ... စိတ်တွေကို လျှော့ထားပါ”

“နီကလည်း နေမကောင်းဘူးဆိုတော့ အန်ကယ်ပြန်မယ်။ သားကို ဂရုစိုက်နော် ... အခြေအနေအရ နီကိုဖြည်းဖြည်းချင်းပြောပြရမှာပဲ ... သားကို နီက အရမ်းချစ်တာ”

အန်ကယ် ပြန်ထွက်သွားမှ မခ သက်ပြင်းမောကြီးကို မှတ်ထုတ်ပစ်နိုင်သည်။ အန်ကယ်မင်း ဘာမှမသိပါလား။ ဆမ်းရဲ့ အနီးကပ်ရန်သူက အန်တီနီပါ။ ရက်စက်လွန်းပါတယ် အန်တီနီရယ်။

ညနေစောင်းတော့မှ ဆန်းနိုးလာသည်။

“ဆမ်း ... ဆမ်း နိုးလာပြီလားဟင်”

သူ့လက်မောင်းကို လှုပ်ပြီး အသံတစ်ခုက သူ့နာမည်ခေါ်နေရင်း နိုးလာလိုက်၊ ဝေးသွားလိုက်နှင့် ဆန်း အသိတွေဝင်လာသည်။ မစအသံပဲ။

“ဆမ်း ... ဆမ်း ... မောင်ရယ်”

“ဟင်”

မေရန်မခရဲ့ ရှိုက်ငိုသံကြောင့် သူ့နိုးထလာသည်။ မျက်ဝန်းတွေကို အားယူဖွင့်ရင်း သူ့အနားမှာ မေရန်မခရိုနေ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အသိတွေဝင်လာသည်။ သူ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ သူ ကားထဲမှာတွေ့တဲ့အအေးပူကိုယူပြီး သောက်မိစဉ် အလွန်အမင်း အိပ်ချင်သွားရပြီး လမ်းဘေးသို့ ကားထိုးရပ်မိတာပဲ သတိရလာသည်။

“ဆမ်း ... ဆမ်း နိုးပြီလား ... အခု ဆမ်း ဆေးရုံရောက်နေတာလေ၊ လမ်းဘေးမှာ ကားထိုးရပ်ပြီး အိပ်နေလို့ ရဲတွေက ဆေးရုံပို့တာ”

ဒေါ်နှင်းဆီနီရဲ့ လုပ်ရပ်ဆိုတာ ဆမ်းတွေ့မိလိုက်သည်။ ပိပိရိုနှင့် ရက်စက်လွန်း၏။ ခင်ဗျားကြီးပဲ။ ကံကောင်းလို့ သူ အဘိရှိလို့ပါ။ သူ အိပ်နေရာမှထလိုက်သည်။

“မေရန်မခ ... ဒါ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲဆိုတာ မင်းသိနေ

တယ်မဟုတ်လား”

“ဆမ်း”

“မင်းအဒေါ်က တော်တော်လေးပီရိတာပဲ ... သက်သေအထောက်အထားရှာလို့ခက်တယ် ... နေမကောင်းဘူးဆိုပြီး ဒက်ဒိုကိုတောင် သူ့အနားဆွဲထားတယ် ... မင်းရော မင်းအဒေါ်နဲ့အကြံတူပဲလား မေရန်မခ”

“ရှင်”

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေ့မှ အိပ်ရာထနောက်ကျတာလဲ၊ အရမ်းထူးဆန်းမနေဘူးလားကွာ ... ဟင်”

“ဆမ်းရယ် ... မခကို အထင်မလွဲပါနဲ့နော် ... မခ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘူး ... မိုးလင်းမှ အိပ်ပျော်သွားလို့ပါ ... မခ တကယ်ပဲ မသိပါဘူး ... ဆမ်းကို အန်တီနီအန္တရယ်ကနေ ကာကွယ်တားဆီးပေးချင်တာပါ ... ယုံပေးပါဆမ်း”

“ငါ လုံးဝမယုံဘူး ... မင်းလည်း ကြံရာပါပဲ ... သေချာတယ်၊ ငါ့ကိုသေကြောင်းကြံစည်ဖို့ မင်းလည်းတမင်နေခဲ့တာမဟုတ်လား”

“အန်တီနီပြစ်မှအတွက် သက်ဆိုင်ရာကို တိုင်လိုက်ပါလား ဆန်း”

ဆမ်း ခေါင်းကိုခါရမ်းပစ်လိုက်သည်။

လုံးဝမတိုင်ဘူး။

သက်သေအထောက်အထား မခိုင်လုံရင် ဒက်ဒိုကိုပါ ထိခိုက်
သွားနိုင်၏။

ခင်ဗျားကြီးသတ်လို့ ကျုပ်မသေနိုင်ပါဘူး။

လုပ်ကြည့်လိုက်လေ။

ဒီပြစ်မှုအတွက် ခင်ဗျားကြီး ဖြည်းဖြည်းချင်းဖြည်းဖြည်းရှင်း
တစ်မိမိမိနဲ့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုတွေ ခံစားစေရမယ်။

စောင့်ကြည့်လိုက်။ သူ ဘာမှမဖြစ်တော့သဖြင့် နောက်နေ့
တွင် ဆေးရုံမှ ဆင်းခွင့်ရသည်။

ထိုလုပ်ကြံမှုအတွက် သက်ဆိုင်ရာက စစ်ဆေးမှုတွေ လုပ်ခဲ့
၏။

သူ ခပ်ပျော့ပျော့လေးပဲ အဖြေပေးလိုက်သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဒက်ဒိုပဲ ဆီးကြိုနေ၏။

မာမီနေမကောင်းလို့ ထတောင်မထနိုင်ဘူးတဲ့။

သူပဲ ဒေါ်နှင်းဆီနီအိပ်ခန်းထဲဝင်တွေ့ပစ်လိုက်သည်။

“မာမီ နေမကောင်းဘူးဆို __ ဘာဖြစ်လို့လဲ __ သား စိတ်ပူ
လိုက်တာ”

မာမီနုဖူးကို သူ့စမ်းလိုက်ရာ အသားတွေအေးစက်နေသည်။

“သားရယ် __ မာမီလည်း စိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ လိုက်တောင်
မလာနိုင်ဘူး __ သားဖျားလို့ဆေးရုံတက်ရတာဆို __ ဘယ်လိုဖြစ်

ရတာလဲ __ မာမီစိတ်ပူလို့လာခွင့်တာ မခရိုနေလို့တော်သေးတာ
ပေါ့”

“စိတ်မပူပါနဲ့မာမီ __ ဆမ်းက အသက်ပြင်းပါတယ်၊ ဘာမှ
မဖြစ်ဘူးလေ __ နည်းနည်းလေးဖျားတာပါ သတိရှိလို့ပျော့နေနော် မခ
“အင်း”

သေနာကောင် ဒီလောက်အထိ သေကြောင်းကြံတာပင်
မသေနိုင်ဘူး။

အိပ်ဆေးထည့်ထားတဲ့ အအေးစူးကို ထားလိုက်တာ မိမိပါ။

ဒင်းက နည်းနည်းပဲသောက်မိပုံရသည်။

ဒေါသဖြစ်ရ၏။

မိမိလည်း ကျန်းမာရေးချို့တဲ့လာသည်။

မောနေတတ်၏။

ရင်ဝက စူးစူးအောင်အောင်နှင့်မောနေသည်။

ဒင်းကို ထွက်သွားစေချင်မိသည်။

ပမာမစန့်နှင့် ဒင်းအကြည့်တွေကြောက်စရာကောင်းလွန်း
သည်။

“သား အရမ်းသတိရှိလို့ပါနော် __ အိပ်ချင်သွားတာ __ ကား
ကို လမ်းဘေးထိုးရပ်လိုက်ရတာယ်”

“ဟင်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဖျားလို့လေ __ မာမီပဲနေကောင်းအောင်

နေပါ ... ကျန်းမာရေးကုစီမံပါ”
ဆမ်း စကားလုံးတွေနှင့် ဒေါ်နှင်းဆီနီ နှလုံးသားတည့်တည့်
သို့ ထိုးစိုက်ပစ်နေမိသည်။

သဘောကောင်းချင်ယောင်ဆောင်တာ အကယ်ဒမီရှောင်ပဲ။
သူ ထွက်လာခဲ့သည်။

မေရန်မေ ပန်းလေးကိုဖက်လျက် ခင်ဗျားတူက ကျွတ်
မိန်းမလေး ... သူ့အိပ်ခန်းထဲအထိ ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။

“ဝုန်း”
“မောင် ... ဆမ်း”

သူ ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သဖြင့် မခေကိုယ်လေး အိပ်ရာပေါ်
ပစ်လဲကျသွားသည်။

“အရမ်းကို မုန်းရာကောင်းတဲ့မိန်းမပဲ ... ကောက်ကျစ်
ယုတ်မာလွန်းတယ် ... အမျိုးယုတ်တွေပဲ”

“မခေတောင်းပန်ပါတယ် ဆန်းရယ် ... တကယ်လည်း မခေ
ဘာမှမသိပါဘူး”

“တိတ်စမ်း”

မေရန်မေကို ရိုက်ပစ်ဖို့ လက်ရွယ်ပြီးမှ ဒက်ဒီဝင်လာ၍
လက်ကို ပြန်ရုတ်ပစ်လိုက်ရသည်။

“မခေလေးလည်း ရှိနေတာကိုး ... ဒက်ဒီ စိတ်ပူလို့ပါကွာ”

“သား အနားယူချင်သေးတယ်ဒက်ဒီ ... မေးစရာရှိတာတွေ

နောက်မှမေးပါနော်”

“အေးအေး ... နေပါ သား သတိတော့ထားရမယ်၊ သားမှာ
ရန်သူရှိနေပြီ ... ဒက်ဒီ အရမ်းစိတ်ပူနေတယ်ကွာ”

“စိတ်ချ ... OK”

ဒက်ဒီကိုလည်း ဆမ်း သနားနေမိသည်။ ဆမ်းရဲ့ရန်သူက
ဒေါ်နှင်းဆီနီဆိုတာသာ ဒက်ဒီသိသွားရင် သူဒေါသတွေက မေရန်မေ
ထံတွင် စုပုံကျရောက်သွားသည်။

ကျုပ်ကရော ဘာအဖြစ်တွေကျူးလွန်ခဲ့လို့လဲ”

“နင် ... နင်”

“ခင်ဗျားတူမက ကျုပ်အိပ်ခန်းထဲဝင်လာတာပါ ... မေရန်မခေါ်ဘဲတိုင် သဘောတူကြည့်ပြုတ်တယ်၊ ကျုပ်ကို မြူဆွယ် နေလို့ ကျုပ်က ယောက်ျားလေးပဲ ကာမဆန္ဒကို မထိန်းသိမ်းနိုင် တာ အဖြစ်ရှိလား”

“နင် ... အမျိုးယုတ်ကောင် ... နင့်ကို ငါသတ်ပစ်ရမယ်၊ နင့်ကို လူ့လောကကြီးထဲကနေ ခွေးသေဝက်သေ သေပြီးမှ မောင်းထုတ်ပစ်မယ် ... နင်သေချင်းဆိုးနဲ့သေ ... သေ”

ပြောရင်းနှင့် ဒေါ်နှင်းဆီနီ ဆက်လက်စကားမပြောနိုင်တော့ဘဲ ရင်ဝကိုဖိလျက် ပြင်းထန်တဲ့ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားလာရသည်။

ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ ဒင်းရှေ့မှာမှ ဒင်းကို လုံးဝအရှုံးမပေးနိုင်ဘူး။

အခုတလော မိမိရင်ဝတွင် စူးနှင့်နာကျင်အောင့်သက်နေရပြီး ဈေးစီးတွေပျံ့ကာ မောနေတတ်၏။

ဒင်း ... ဒင်းက အပြုံးမပျက်။

ဒေါ်နှင်းဆီနီ ဒေါသတကြီး ပြန်ထသည်။

မထနိုင်တော့ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပုံလျက်သားကျသွား၏။

အမလေးမောလိုက်တာ။

အသက်ရှူလို့ မရတော့ဘူး။

အခန်း (၁၉)

“နင်မသေနိုင်ဘူးလားဆန်း ... တော်တော်အသက်ပြင်းတဲ့ ကောင်းပဲ”

“ကျုပ် ခင်ဗျားကြီးကို အချိန်မရွေး ရဲလက်ထဲအပ်လို့ရ တယ်နော် ... ကျုပ်ကို လုပ်ကြံတာ ခင်ဗျားပဲ”

“တိုင်လိုက်လေ ... နင့်မှာဘာအထောက်အထားရှိလို့လဲ၊ ငါ့တူမကိုနင်စော်ကားခဲ့တာလည်း အပြစ်မရှိတဲ့ ငါ့တူမကို နင် နှိပ်စက်နေတာတွေ ငါအားလုံးဖွင့်ချမယ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဖွင့်ချလိုက်စမ်းပါ၊ ကျုပ်ကိုရော ငယ်ငယ်လေးထဲက အမျိုးမျိုးပြင်းပမ်းနှိပ်စက်လာခဲ့တာ ... မမ အငယ်လေးသက်သေပဲ ... မမက သတ္တိရှိရှိ အမှန်တွေဖွင့်ပြောဖို့ အမြဲတမ်းတွန်းအားပေးခဲ့တာလေ ... ကျုပ်မှာ သက်သေရှိတယ်။

ရှင်မြတ်နိုး

ကယ်ကြပါဦး ...

“ဆမ်း ဆမ်း မာမိဖားပါတယ် ... မာမိကိုကယ်ပေးပါ ... မခကို ခေါ်ပေးပါလား”

“ဆမ်း ... ဆမ်း သား”

သူ့ကို သားဟုခေါ်လိုက်တဲ့ ဒေါ်နှင်းဆီနီရဲ့အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်မိသည်။

အသနားခံနေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနှင့် သားတဲ့လား။

နှစ်ပေါင်းများစွာ အမျိုးယုတ်လေး။ အစေခံမသား။ လူသတ် သမား သူ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ခေါ်နေခဲ့တဲ့မာမိ။

“သား ... တောင်းပန်ပါတယ် ... သား ... ကယ်”

ကျွပ်အကြားခြင်ဆုံးက ခင်ဗျားဆီက သားဆိုတဲ့အသံပဲ။ ဘယ်အချိန်ခေါ်မလဲလို့ အမြဲတမ်းမျှော်လင့်နေခဲ့မိတယ်။

ကျွပ် ငယ်စဉ်လေးထဲက မိခင်ရဲ့အကြင်နာကိုတောင်းတ နေခဲ့မိတယ်။

အခုမှ သားတဲ့လား။

ကယ်ပါတဲ့လား။

ဒေါ်နှင်းဆီနီ စကားမပြောမနိုင်တော့။

သူ့ကို အသနားခံတဲ့မျက်ဝန်းတွေနှင့်ကြည့်နေသည်။

“ဖိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားပါမာမိ ... ဆေးရုံကားခေါ်ပေးမယ်။ မခကို ခေါ်ပေးပါမယ် ... သတိထားပါ”

အပန်းမင်းသား

“သား ... သား”

သူ အပြင်ထွက်လာပြီး ဆေးရုံကားကို အရင်ဖုန်းဆက်သည်။ ပြီးမှ ဒက်ဒီနှင့်မေရန်မထဲ အကြောင်းကြားလိုက်သည်နှင့် ပြေးထွက်လာကြပြီး ဒေါ်နှင်းဆီနီထံပြေးသွားကြ၏။

သူကတော့ မလှုပ် အေးစက်စက်ပဲ။

“သားရယ် ... မင်း မာမိက မင်းကိုခိတ်ခေလို ထကြည့်တာ ထင်တယ်ကွာ ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေနီရယ် ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“အန်တီနီ ... သတိထားပါနော် ... ဆမ်း ဆေးရုံကား ဖုန်းဆက်ခေါ်ထားပါတယ် ... ရောက်လာတော့မှာပဲ ... ဖိတ်ကို လျှော့လိုက်ပါ”

ညအချိန်မတော်ကြီး ဆမ်းအိပ်ခန်းထဲ အန်တီနီရောက်နေ တာ ပြဿနာလာရှာခြင်းဆိုတာ မသိလိုက်သည်။ ဆမ်းမသေ လို့ အန်တီနီဒေါသတွေထွက်ပေါက်ကွဲနေလေသည်။ ဆေးရုံကား ရောက်လာ၏။ အန်တီနီကို ဆေးရုံပို့သည်။

“သားနေခဲ့မယ် ဒက်ဒီ ... ဆေးရုံပဲ အခြံသွားကြပါဗျာ မာမိကို မကြည့်ရက်လို့”

ဆမ်း မလိုက်တော့ဘူး။ သူ့ကိုမြင်နေလျှင် အသေပြောင့်မှာ မဟုတ်။ ဒေါသမီးတွေ လောင်မြိုက်နေမှာစိုး၍ဖြစ်သည်။

ဒေါ်နှင်းဆီနီက သားဆိုတဲ့ခေါ်သံတွင် ဆမ်းမသာယာလို့ ပေ။

ရင်လည်း မခုန်မိ။

ကယ်တင်ဖို့ပဲ ဟန်ဆောင်ခေါ်နေသည်ဟု ထင်မိ၏။

ကျွပ် ခင်ဗျားအသက်ကို ကယ်တင်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ကျွပ်

စိတ်ဓာတ် အဲဒီလောက် အောက်တန်းမကျပါဘူး။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကိုတော့ တန်ဖိုးထားတတ်ပါ

တယ်။

“ငါ့ရင်ထဲမှာ အမှန်းတွေပဲရှိတယ်မေရန်မေ ... အဲဒီအမှန်း

တွေကို ပြောဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

သူ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို အေးဆေးစွာဖျော်ပြီး တစ်ခွက်ခွက်

သောက်နေမိသည်။

သူနှင့် ဒေါ်နှင်းဆီနီတို့ရဲ့ ပဋိပက္ခတွေ ထိုးနှင်းတိုက်ခိုက်မှု

တွေ ခဏတာတော့ ရပ်တန့်သွားမလားပဲ။

ပျင်းဖို့ကောင်း၏။

ဆမ်း လုံးဝကိုသနားကြင်နာစိတ်တွေ မရှိခဲ့။

သားဟု ခေါ်လိုက်တာကပင် ဆမ်းအား အသေသတ်ဖို့ သူမ

ကို ကယ်ပေးပါလို့ စိန်ခေါ်မှုတစ်ရပ်ဟု မြင်နေသည်ထင်သည်။

“ကျွပ် ခင်ဗျားကို မသတ်ပါဘူး ... ခင်ဗျား အသက်ရှင်

ပေးပါ ... ကျွပ်ကို အသေသတ်ဖို့လေ”

သူမုန်းက မြည်လာ၍ ဖုန်းကို ဖွင့်ပြီး နားထောင်လိုက်သည်။

“ဆမ်းလား ... အန်တီနီ ဆုံးသွားပြီ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား မင်းစကားတွေက မင်္ဂလာရှိလိုက်
တာ ... ဒါပေမယ့် ငါ့သတ်တာတော့မဟုတ်ဘူးနော် ... ငါ ဆေးရုံ
ပို့ပေးခဲ့တာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆမ်းရယ် ... အန်တီနီအတ္တတွေကြီးပြီး ကိုယ့်
ရောဂါကို သတ်မထားလို့ပါ ... အန်တီနီနဲ့လုံးက လုံးဝပျက်စီးနေ
တာတဲ့လေ”

မခကတော့ ဆမ်းဘာပဲပြောပြော စိတ်မဆိုးနိုင်ဘဲ ခွင့်လွှတ်
နေခဲ့သည်။

အန်တီနီအား ဆေးရုံသို့ အမြန်ဆုံးပို့နိုင်အောင် ကြိုးစား
ပေးခဲ့တာပင် ဆမ်းစိတ်ဓာတ်ကောင်း၍ဖြစ်သည်။

“အန်ကယ်က ဆမ်း အမြန်ဆုံးလာခဲ့ပါတဲ့ ... မာမိုကို
နောက်ဆုံးကြည့်ရအောင်တဲ့ ... ရေခဲတိုက်မပို့ခင်လေ”

“OK ... ကိုယ်လာခဲ့မယ်”

ဆမ်းရယ် ... ရှင်နှလုံးသားတွေက အန်တီနီကို တော်တော်
လေး မုန်းတီးနေခဲ့တာပဲ။

မခနဲ့လုံးသားတွေ နာကျင်ကြေကွဲရတာက ဘယ်သူ
အတွက်မှန်းမသိ။

အန်တီနီအလောင်းအား အအေးတိုက်သို့ပို့ရန် ပြင်ဆင်နေကြ
တာကို ခဏလေး သူ့အချစ်ဆုံးသား ရောက်လာတော့မယ် ခဏ
လေး စောင့်ပေးရန် အန်ကယ်မင်းက တောင်းပန်ထားသည်။

“သူ့အချစ်ဆုံးသားကို စောင့်ပေးပါရာ ... ခဏလေးပါ တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

ဆမ်း ရောက်လာသည်။ အန်ကယ်မင်းက ဆမ်းကိုမက်၍ မျက်ရည်ကျသည်။

“ဆမ်း ... ကြည့်ပါဦးကွာ ... သားမာမိဆုံးသွားပြီကွ ... သားအပေါ်သံယောဇဉ်ကြီးပြီး ချစ်မြတ်နိုးတဲ့အမေလေ ... သားကို မွေးစားခဲ့ကြတယ်ဆိုပေမယ့် နီက သားကိုသားအရင်းလိုပဲချစ်ရှာ တယ် ... တစ်နှစ်သားအရွယ်လောက်ထဲက ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့တာပါ နီရေ ... မင်းသားလာပြီ”

မာမိအပေါ် အမြဲတမ်းအေးစက်ခဲ့တဲ့ဒက်ဒီပါ။

အချစ်တွေ အကြင်နာတွေ မပြုခဲ့။

ငယ်ချစ်ဦးမမြဲခက်အတွက် သူ့နုလုံးသားတွေထဲမှာ အချစ် တွေကို သော့ပိတ်သိမ်းထားခဲ့သည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မာမိရယ် ... သားရင်ကျိုးတော့မယ် ... သားအတွက်ပဲ သောကရောက်နေပြီး ကိုယ့်ကျန်းမာရေးတောင် ကိုယ် ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး”

နောက်ဆုံး သူ့ကိုသတ်ဖို့အထိပင် အတ္တတွေနှင့် ဒေါသတ ကြီး ကြံစည်လုပ်ဆောင်နေခဲ့ရင်း ကျန်းမာရေးကိုပင် မေ့လျော့နေ ခဲ့သည်။

ကျွပ်အမြဲတမ်း ငိုကြွေးလာခဲ့ရလို့ ဟန်ဆောင်မျက်ရည်ကျ

ပြဖို့တော့ မျက်ရည်တွေ ခမ်းခြောက်ကုန်ဆုံးသွားပြီဗျာ ... အံသွား တွေကိုတော့ မေးရိုးကြီးတွေထောင်တဲ့အထိ ဖိကြိတ်ထားကြသည်။

“သားရော မခရော ကန်တော့ကြစို့ အလောင်းကိုသယ် တော့မယ် ... မင်းတာဝန်ကြေပါတယ်ကွာ”

ဒက်ဒီရှေ့မှာ ဒေါ်နှင်းဆီနီကို ပထမဆုံးအကြိမ် ထိုင်ကန် တော့မိသည်။

အပန်းတွေနှင့်ပဲ ပြည့်နှက်နေသဖြင့် ခံစားချက်က မရှိတော့။ မခ ငိုနေသည်။

အလောင်းကို အအေးတိုက်သို့ သယ်ဆောင်သွားကြ၏။ ဆမ်းအောက်သို့ အမြန်ဆုံး ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

“သားနဲ့ မခလေး တစ်စီးသွားကြပါ ... ဒက်ဒီတစ်ယောက် တည်း ဒရိုင်ဘာနဲ့ပြန်လာမယ်”

ဒက်ဒီကပြောပြီး သူ့ကားနှင့်ပြန်သွားသည်။ မေရန်မခက သူ့ကားပေါ်တက်၏။ သူ ကားကိုမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

“ဆမ်း ...”

“ပြော ...”

“အန်တီနီနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ ပြည်ဖုံးကားချပစ်လိုက်ပါ တော့ ဆမ်းရယ် ... အန်ကယ်မင်းလည်း မသိပါစေနဲ့တော့ ... အသက်အရွယ်ကြီးပါပြီ ... မခတို့ စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားကြရမယ်

လေ”

“ဘာ”

ဆမ်းအသံကြီး ကျယ်လောင်သွားသဖြင့် မခလန့်သွားသည်။

“မင်းထွက်သွားတော့ ... မင်းတွယ်ကပ်နေစရာ ဘာ အကြောင်းမှမရှိတော့ဘူး ... မင်းအဒေါ်သေပြီလေ ... မင်းနဲ့ဆက်ပြီး သွေးရောနှောစရာအကြောင်းမရှိတော့ဘူး”

“ဆမ်း”

“ငါ မင်းနဲ့တရားဝင် ဘယ်တော့မှ လက်မထပ်ဘူး ... ထွက်သွား မင်းဆန္ဒနဲ့မင်း အကြောင်းပြထွက်သွား ... ငါ ဘယ်တော့မှ မင်းကို ချစ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး ... မုန်းနေမှာပဲ ငါနဲ့လာပြီး မနွယ်ပါနဲ့တော့”

“ကောင်းပါပြီ ဆမ်းရယ် ... ကျွန်မ ထွက်သွားပါ့မယ် ... အန်တီနီလပြည့်တဲ့အထိပဲ နေခွင့်ပြုပါ ... အန်ကယ်မင်းအတွက်လည်း ထည့်စဉ်းစားပေးပါဦးနော်”

“မလိုဘူး ... မင်းကုမ္ပဏီကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ချင်တာနဲ့ ငါ့ဒက်ဒီနားတွယ်ကပ်နေမယ်လို့တော့ စိတ်မကူးနဲ့နော် မေရန်မေ၊ အမြန်ဆုံးထွက်သွားပါ ... ငါ ဒက်ဒီကို မင်းတို့တူအရိုးရဲ့အကြံအစည်တွေ ယုတ်မာကောက်ကျစ်မှုတွေကို ဖော်မထုတ်ခင်”

“တောက် ...”

ဆမ်းကို ရှင်းပြနေလို့လည်း အပိုပဲဆိုတာ မခသိနေသည်။ မခအပေါ် ဘယ်တော့မှ ချစ်လာနိုင်မှာမဟုတ်တာလည်း အသေအချာပါပဲ။ မခ နှလုံးသားတွေ နာကျင်ရ၏။ ဆန်းအား မမ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှမရှိဘဲ ချစ်မြတ်နိုးမိနေသည်။

“ဆမ်း စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် မခထွက်သွားမှာပါ ... နိုင်ငံခြားကိုပဲ အပြီးအပိုင်ထွက်သွားမှာပါ ... ဆမ်းဆီကနေ မျှော်လင့်ချက် တစ်စုံတစ်ခုလေးတောင် မရယူပါဘူးဆိုတာ သေတဲ့အထိ သက်သေပြသွားချင်ပါတယ်မောင်ရယ်”

မခရင်ထဲမှာပဲ တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ရေရွတ်နေမိသည်။ ဆန်း မျက်ဝန်းတွေကတော့ ဒေါသမီးတောက်တွေနှင့် ဝင်းတောက်နေ၏။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အန်ကယ်မင်း နေမကောင်း၍ မခပြုစုပေးရသေးသည်။

“သားကို နှစ်သိမ့်အားပေးပါသမီးရယ် ... အန်ကယ်လည်း စိတ်ထိခိုက်ရပါတယ် ... အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် နီအပေါ် မချစ်နဲ့မိတူ။ သားအမေရင်း ငယ်ချစ်ဦးမြခက်အပေါ်ပဲ သံယောဇဉ်တွယ် ငြိမ့်တာပါ ... သားက အန်ကယ်သားအရင်းပါ ... သားကိုလည်း သွမာမီမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောပြမှာပါ”

ဆမ်းက အန်တီနီကြောင့် အတိတ်ကအကြောင်းတွေကို အကုန်သိထားပြီးပြီဆိုတာ အန်ကယ်မင်းမသိသေးပေ။ အန်ကယ်မင်းကို သနားနေမိသည်။ မခ ပြုစုချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆမ်းက

လက်ခံမှာမဟုတ်ပါဘူး မေတ္တာကံသွားရမှာပါ။

“မေလေ ဆမ်းကိုလည်း စိတ်ပူပါတယ် ___ အရမ်းလည်း ချစ်တယ် ___ မေရဲ့အပျိုစင်ဘဝလေးက ချစ်သူ ဆမ်းရင်ခွင်ထဲမှာပဲ နှစ်ခြုပ်ခွင့်ရခဲ့လို့ ကျေနပ်ပါတယ်လေ”

ဆမ်းက စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲရတယ်ဟုအကြောင်းပြကာ အပြင်သိပ်မထွက်။ ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံခြင်းလည်း မလုပ်ခဲ့။ အနိတိအသုဘကိုပင် ဆမ်းလိုက်မပို့ခဲ့။

“မာမိကို ဆမ်းမကြည့်ပါရစေနဲ့တော့ ဒက်ဒီ ___ မခံစားနိုင်လို့ ပါ ___ ဆမ်းပါ မီးသပြေဟ်စက်ထဲပြေးဝင်မိလိမ့်မယ် ___ မာမိရှိသေး တယ်လို့ပဲ ဆမ်းခံယူထားပါရစေ”

မေကတော့ ဘာမှတောင်းဆိုပိုင်ခွင့်မရှိခဲ့။ မေအား အတွေ့ ပင်မခံ မလွှဲသာမရှောင်သာတွေ့ ဆုံကြရင်တောင် ကြောက်စရာ ကောင်းအောင်ပဲအကြည့်တွေက မာထန်နေသည်။ တစ်လပဲ ဆမ်း အနားမှာ မနေမှာပါနော်။ ချစ်သူကို ပြုစုယူယအားပေးနှစ်သိမ့် ပေးချင်ပေမယ့် မေကို သူ့အနားလာခွင့်ပင်မပေး မောင်းထုတ်ဖြစ် တတ်၏။ တွယ်ကပ်နေနဲ့ ထွက်သွားတဲ့။ ထို့ကြောင့်ပင် မေထွက် သွားဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“အား ___ အား ___ ခေါင်းတွေမှူးလိုက်တာ ဘယ်လိုဖြစ်တာ လဲ ___ အား”

မေအပေါ်ထပ်ကနေ ဆင်းလာရင်း ခေါင်းတွေမှူးလာ၍

လှေကားတစ်ဝက်မှာ ထိုင်ချလိုက်ရသည်။ ဆမ်းရော အန်ကယ်မင်း ပါ အပြေးအလွှားရောက်လာကြ၏။ အခုတလော မေနေထိုင်လို့ မကောင်းဘဲ အော့အန်ချင်နေ၏။ ဘာဖြစ်တာလဲ ___ ဘုရားရေ ဧကန္တတော့ မေ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာလားပဲ။ မေ့တာမလာတာနှစ်လ လောက်ရှိပြီဖြစ်၍ စိတ်တွေပူပင်သွားရသည်။

“မေလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ ___ အင်းလေ စိတ်ထိခိုက်ရလို့ ထင် တယ်။ သားမိသားစုဆရာဝန် ခင်မမဆီဖုန်းဆက်လိုက် ___ အရေး ကြီးတယ်”

ဒက်ဒီကခိုင်းသဖြင့် ဆမ်းလည်း မလုပ်ပေးချင်ပေမယ့် မိသားစုဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းဆက်ပေးလိုက်ရသည်။ ဒီမိန်းမ ဘာမူယာ မာယာများပြဦးမလဲ။ တစ်ပြည့်တာနှင့်ထွက်သွားဖို့ ကတိပေးထား ပြီး တွယ်ကပ်နေဖို့အကြောင်းရှာတာ ဖြစ်နိုင်၏။ ဒက်ဒီရှိနေသဖြင့် မလွှဲသာမရှောင်သာ ကြင်နာဟန်ပြနေရသည်။ မိသားစုဆရာဝန်က မေရန်မေအား သူမအိပ်ခန်းထဲမှာပင် စစ်ဆေးပြီး အပြင်ပြန်ထွက် လာပြီး ဧည့်ခန်းမှာ အပြီးတွေနှင့်ဝင်ထိုင်သည်။

“သမီးလေးမေ ___ အခြေအနေ ဘာဖြစ်တာလဲဆရာမကြီး။ ရောဂါကြီးကြီးမားမားများ ရှိလားဗျာ”

“မရှိပါဘူး ဦးမင်းသူ ___ စိတ်မပူပါနဲ့ရှင်။ တကယ့်ကိုမင်္ဂလာ သတင်းပါ။ ဧည့်ခန်းမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ နှစ်လကျော်ပါ ___ မနက်

ပြန် ဆေးခန်းကိုလာခဲ့ဖို့မှာထားပါတယ်။ အသေအချာစစ်ဆေးဖို့ပါ။

“ဟာ ... ဟုတ်လား ကြားရတာ မင်္ဂလာရှိလိုက်တာဗျာ”

“ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး ... ကလေးမကအားတော့နည်းနေတယ်။ ကျွန်မလိုအပ်တာတွေ လုပ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ အိပ်ရေးဝဝ အိပ်သင့်တယ်လေ”

ကြားရတဲ့စကားတွေက ဒက်ဒီဝမ်းသာအားရနှင့်ပျော်ရွှင်စေတဲ့ မင်္ဂလာသတင်းဖြစ်ပေမယ့် ဆမ်းအတွက်ကတော့ သူ့ခေါင်းပေါ်တည့်တည့် ဖိုးကြိုးပစ်ချခြင်းခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားသည်။ သွားပါပြီ။ ဒေါ်နှင်းဆီနီရဲ့ သွေးကို မလိုချင်ပါဘူးဆိုမှ ဒက်ဒီက မကြာခင် လက်ထပ်ပေးရမည်ဟုပြောပြီး မခလေးကို ဂရုစိုက်ရန် ဆမ်းကို အသေအချာမှာနေသည်။

“သား ... သွားအားပေးလိုက်၊ ဒက်ဒီတော့ အရမ်းပျော်သွားတယ်။ မင်္ဂလာရှိလိုက်တာကွာ ... ဒက်ဒီမသေခင် မြေးချိုရတော့မယ်ကွ။ မကြာခင် လက်ထပ်ပေးရမယ် ... မခလေးကို ကြင်ကြင် နာနာချစ်ချစ်ခင်ခင် ဆက်ဆံပေးပါသားရယ် ... အရမ်းအားငယ်နေရုံမယ်။ မင်းရင်သွေးလေး လွယ်ထားရတာလေ ...”

သူရင်သွေးလေးလွယ်ထားရတာတဲ့။ ကံကဆိုးလွန်းသည်။ မေရန်မခကို မုန်းပါတယ်ဆိုမှ ဒေါ်နှင်းဆီနီရဲ့ သွေးကို သူဘယ်လိုလုပ် ပခင်မေတ္တာတွေနဲ့ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်နိုင်မလဲ။ မေရန်မခ

အိပ်ခန်းထဲ ဒေါသတကြီး ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဝုန်း”

“ဟင် ... ဆမ်း”

“မင်း ... မင်း အရမ်းပျော်နေပြီလား မေရန်မခ။ ငါအပြတ် ပြောလိုက်မယ်နော် ... မင်းသွေးကို ငါလုံးဝတာဝန်မယူနိုင်ဘူး။ အဲဒီကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်ချပြစ်လိုက် ... ငါလက်မခံနိုင်ဘူး။ ဒါကို အကြောင်းပြပြီး ငါ့ကိုချုပ်ကိုင်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့နော် မေရန်မခ ... မင်း တွယ်ကပ်နေရင် ငါထွက်သွားမယ်။ ငါ့ဒက်ဒီရဲ့ ကုမ္ပဏီကို မင်းယူချင်လို့ ... ဒါပဲ ...”

“ဆမ်း အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးနော် ... မခ ရှင်းပြပါရစေ”

“ဘာမှရှင်းပြစရာမလိုဘူး။ ကလေးကို ဖျက်ချရမယ်။ မင်း

ကိုယ်တိုင်စီစဉ်ပါ ... ဒေါ်နှင်းဆီနီရဲ့ သွေးရောနေလို့ ငါမုန်းတယ်”

“ဆမ်းရယ်”

ဆမ်းရက်စက်လွန်းသည်။ ခါးခါးသီးသီးပင် ကလေးကိုဖျက်စီးပြစ်ဖို့ပြော၍ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဟုတ်မှာပါ ... မခလည်း တွေးထားပါတယ်။ ဆမ်းလက်ခံမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာလေ ရင်သွေးလေးကို မခမွေးမယ်။ လုံးဝမဖျက်စီးနိုင်ပါဘူးဆမ်း။

“ရှင်ကမုန်းပေမယ့် ကျွန်မကတော့ ကျွန်မချစ်ရတဲ့ဆမ်း သွေး ဖြစ်နေလို့ချစ်တယ် ... မပျက်စီးအောင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှာပါ ... မပူပါနဲ့ ဆမ်းရှေ့ကနေ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွား

စေရမှာပါ။”

ဆမ်းရဲ့ရင်သွေးလေး မခလွယ်ထားရတာကိုပင် မခအတွက် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာ ဆုလာဘ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေရသည်။ မခထွက် သွားမယ်။ အဝေးဆုံးကိုပါ။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲတာတွေ မရှိစေရတော့ တဲ့။ ဆမ်းကို ချစ်ခွင့်မရပေမယ့် မခဆက်ပြီး ချစ်နေနိုင်မယ့် ဆမ်း ရင်သွေးလေးရှိလာပြီဖြစ်သည်။ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပြစ်သည်။ အင်အားတွေ မွေးဖြူရမည်ဖြစ်၏။ မောင်ရယ် _ ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်နော်။ မခ ထွက်သွားရတော့အချိန်မှာ အလွမ်းမပြမောင့်သွေး ခဲလေးက မခဝမ်းထဲမှာ သန္ဓေသားလောင်းအဖြစ် ကပ်တွယ်ပါလာ ခဲ့လို့ပါ။ မေရန်မခဆိုတဲ့ မိန်းမက ရင်သွေးလေးကို ပြုစုပေးနိုင်တဲ့ မိခင်ကောင်းဖြစ်စေရပါမယ်။ မောင့်ရင်ထဲက အမှန်းတွေပြေပါစေ တော့။ မျှော်လင့်ချက်တွေ ကင်းမဲ့နေသည်။

အခန်း (၂၀)

နှစ်တွေ အများကြီးတောင်ကြာသွားခဲ့ပြီပဲ။ မေရန်မခနှင့် သူ့သမီးလေးကိုလိုက်ရှာနေခဲ့တာ မတွေ့ခဲ့ပေ။ မေရန်မခ ထွက် သွားပြီ။ သူနှင့်ဒေါ်နှင်းဆီနီတို့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေကို ဒက်ဒီသိ သွားသည်။ ဒေါ်နှင်းဆီနီရဲ့ မှတ်တမ်းတွေအားလုံး ဒက်ဒီတွေ့သွား ခဲ့၏။ ဆမ်းအတွက် ကြီးစွာသော စိတ်သောကတွေ ခံစားခဲ့ရသည်။

“ဒက်ဒီ ဘာဖြစ်လို့ မသိရတာလဲ သားရယ် _ မင်းနှစ်ပေါင်း များစွာ ကြိတ်မှိတ်ခံစားခဲ့ရတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ပြီးတဲ့အတိတ်တွေကို မေ့ပြစ်လိုက်ပါတော့ _ သားရင်ထဲက အမှန်းတွေကိုလည်း ဖယ်ရှား ပြစ်လိုက်ပါ။ မခလေးက တကယ့်ကိုရိုးသားပါတယ်၊ ကြားကမြေစာ ပင်လေးပါ။ ဒက်ဒီတို့ဆီကနေ ဘာအခွင့်အရေးမှ ယူမသွားခဲ့ဘူး။”

ဒက်ဒီကတော့ ဆမ်းကို တာဝန်မယူရဲတာ ယောက်ျားမပီ သဘူးဟု ဝေဖန်သည်။

“မင်းရင်သွေးလေး ... ဒက်ဒီမြေလေးက ကြားထဲကနေ
ဒုက္ခတွေများရတော့မယ်၊ ဘယ်လိုဘဝမျိုးတွေ ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်နေ
ရဏ္ဍာမလဲ၊ ဒက်ဒီ မတွေးရဲဘူးကွာ ... ရင်နာရတယ်”

မေရန်မခနှင့်မြေးကို တမ်းတရင်း ဒက်ဒီကွယ်လွန်သွားရ
သည်။ ဒက်ဒီနာရေးသတင်းစာမှာ ထည့်ပေးမယ့် မခက လုံးဝ
အဆက်အသွယ်မလုပ်ခဲ့။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မခရဲ့သဘောထားတွေ
ကို ဆမ်းနားလည်သဘောပေါက်သွားရ၏။ မခက သမီးလေးတစ်
ယောက်ကို မြန်မာပြည်မှာပဲမွေးဖွားကြောင်း ဆမ်းတို့ရဲ့မိသားစု
ဆရာဝန် ဒေါ်ခင်မမိတ်တွေ သားဖွားမီးယပ်ဆရာဝန်ကြီးမှတစ်
ဆင့် ကြားသိလိုက်ရသည်။

“သမီးလေးမွေးတယ် ... မင်းနဲ့အရမ်းတူတယ် ဆမ်း ...
ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ ဝဝတစ်ကမ်းကြီး ... မခက အထူးလျှို့
ဝှက်ထားပေးပါ တောင်းဆိုလို့ ဆရာမကြီးလည်း နတ်ပိတ်နေခဲ့ရ
တယ်လေ ... သမီးလေးမွေးပြီး ငါးလအကြာမှာ မေရန်မခ ရှတ်
တရက် ပျောက်သွားတော့တာပဲ”

ဒက်ဒီရောဂါဝေဒနာတွေ ခံစားနေရတဲ့အချိန်တွင် မခနှင့်
မြေးလေးကို ရှာဖွေခဲ့ပေမယ့် သတင်းအစအနပင် မရခဲ့ပေ။

“ဒက်ဒီမရှိတော့ရင်လည်း မခလေးနဲ့မြေးမလေးကို မင်းတွေ
အောင်ရှာဖွေပြီး စောင့်ရှောက်ပေးပါသားရယ် ... မိန်းကလေး မွေး

ထားတာ ဘယ်လောက်လုံခြုံမှုလိုအပ်လဲ ... မင်းကအဖေပါကွ”

အဖေဆိုတဲ့ အသိစိတ်တွေက သမီးလုံခြုံမှုအတွက် တာဝန်
အရှိဆုံးလူသားတစ်ယောက်ဟု ဆမ်းတွေ့မိနေသည်။ မေရန်မခက
ငယ်ရွယ်သေး၏။ နောက်ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်
လိုက်လျှင် သမီးလေးရဲ့အနာဂတ်အတွက် ဆမ်းပူပင်သောကတွေ
ရောက်နေရသည်။

“မခ ... မင်းဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ ပုန်းအောင်းနေရ
တာလဲ ... မောင့်ကို ဘာဖြစ်လို့ မဆက်သွယ်ရတာလဲ၊ ရက်စက်
တယ်ကွာ”

မခက ဆမ်းဆီကနေ ဘယ်လိုအရာကိုမှ တပ်မက်လိုချင်
ရမက်မရှိကြောင်း အဆုံးအထိ သက်သေပြနေခြင်းဖြစ်သည်။

“မောင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ မောင့်ကိုဆက်သွယ်ပါ မခရယ်၊
သမီးလေးကို တွေ့ချင်တယ် ...”

မေရန်မခအား နေရာအနှံ့ပဲ လိုက်ရှာခဲ့ပေမယ့် လုံးဝမတွေ့
ခဲ့။ နှစ်တွေကြာပြီ။ ဆယ်နှစ်ဆိုတဲ့အတိုင်းအတာက အမုန်းမင်းသား
တစ်ယောက်အတွက် အလွမ်းစာတ်ခင်းပေးထားတာ နောင်တရ
လောက်ပါပြီ မခရယ်။ သူ့သတင်းစာတွေထဲကနေ ဆက်သွယ်ဖို့
ကြော်ငြာတွေ အဆက်မပြတ်ထည့်ခဲ့သည်။ ဒက်ဒီလည်းမရှိတော့
သူတစ်ယောက်ထဲ အထီးကျန်စွာ မိသားစုဘဝလေးကို ပြင်းပြင်း
ပြပြတမ်းတနေခဲ့မိ၏။ ဆမ်းရင်ထဲက အမုန်းတွေလည်း တဖြည်း

ဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ဆမ်း”

“ဟင် ... မမအငယ်လေး”

“မင်းဘဝကို မမအငယ်လေးအသိဆုံးမို့ နားလည်ပါတယ်လေ ... ဒါပေမဲ့ အရက်သမားကြီးဘဝနဲ့တော့ မင်းအဆုံးမသတ်လိုက်ပါနဲ့ ... အခုတလော မင်းအရက်တွေအရမ်းသောက်လာသလိုပဲ”

မမအငယ်လေးက ဒက်ဒီဆုံးသွားသည်နှင့် ဆမ်းကိုပြုစုရန် သီလရှင်ဘဝကနေ လူထွက်ပြီး ရောက်လာခဲ့သည်။

“မမအငယ်လေး ရင်နာလို့မဆုံးဘူးကွယ် ... ဝဋ်ကျွေးတွေရှိနေရင်လည်း ကြေပါစေတော့ဆမ်း ...”

“ဆမ်းက အသုံးမကျတဲ့ယောက်ျားပါ မမအငယ်လေးရာ၊ မမအပေါ် ရက်စက်မိတယ် ... ဆမ်းတွေးမိတိုင်း ရူးသွပ်မတတ် ခံစားရပါတယ် ... သမီးလေးကို တွေ့ချင်တယ်ဗျာ၊ ဆမ်းကို အရမ်းပုန်းနေမလားဘဲ”

“မပုန်းပါဘူး ဆမ်းရယ် ... မခလေးက မင်းကိုအရမ်းချစ်ခဲ့တာပါ။ ဆမ်းအကြောင်း သမီးကိုအကောင်းတွေပဲပြောပြနေမှာပါ။ မင်းက အရက်သမားကြီးဘဝနဲ့ သမီးကိုစောင့်နေမှာလား”

ဟုတ်တယ် ... သမီးရဲ့အဖေက အရက်သမားကြီးဆို မဖြစ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတစ်သက်လုံး သမီးကိုတွေ့ခွင့်ရော ရရှိနိုင်ပါ့မလား။

ခမရယ် ... မောင့်ကို သက်သေဆက်ပြမနေပါနဲ့တော့ အမြန်ဆုံး ပြန်ဆက်သွယ်ပါ။

“ဆမ်းရောဂါရလိမ့်မယ် ... မမလုံးဝ ယုံကြည်နေတာက မခ ပြန်လာလိမ့်မယ်၊ မင်းကိုပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့ မိသားစုလေး အဖြစ် မြင်တွေ့ချင်ပါပြီ”

“ဆမ်း သတိထားဆင်ခြင်ပါမယ် မမအငယ်လေးရယ် ... ဆမ်း အရမ်းခံစားနေရလို့ပါ။ မေ့ပြစ်လို့မရဘူးဗျာ”

“ထားပါတော့လေ ... ဒီနေ့ ဦးဦးမင်းရဲ့ ရှစ်နှစ်ပြည့် ကွယ်လွန်တဲ့နေ့လေ ... မမအငယ်လေးတို့ ဦးဦးမင်း အုတ်ဂူကိုသွားကြမယ်လေ”

ဦးဦးမင်းသူ ကွယ်လွန်တာ ရှစ်နှစ်ပြည့်သောနေ့ဖြစ်၍ မနက်က အလှူတွေလုပ်ခဲ့ကြသည်။ အမျှအတန်းတွေလည်း ဝေခုံကြစဉ်။ ညနေအုတ်ဂူမှာ သွားကန်တော့နေကျဖြစ်၍ မအငယ်လေး အဆင်သင့်ပြင်ထားသည်။

“ဆမ်း မလိုက်တော့ဘူး ... ဒက်ဒီကို အိမ်မှာပဲ ကန်တော့လိုက်တော့မယ်၊ ဆမ်းမခံစားနိုင်လို့ပါ ... မြေးကိုတမ်းတရင်း သေဆုံးသွားရတာ အဲဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို ဆမ်း သတိရလွန်းလို့ပါ”

“ဒါဆိုလည်း မမအငယ်လေးပဲသွားမယ် ... မင်းအရက်တွေ အရမ်းမသောက်နဲ့တော့နော်”

“ဟုတ်”

အငယ်လေးလည်း ဆမ်းကို မခေါ်ချင်မိပေ။ ထိုနေ့မျိုးဆိုလျှင် ဆမ်းရူးသွတ်သွားတော့မတတ် ကြေကွဲမိစားရပြီး အရက်တွေကိုပဲ အလွန်အကျွံသောက်နေခဲ့သည်။ အငယ်လေးပဲသွားမယ်။ ကန်တော့ဖို့ ပန်းတွေကိုယူပြီး တစ်ယောက်ထဲပဲ ဦးဦးမင်း အုတ်ဂူဆီ ထွက်လာခဲ့မိ၏။ မထင်မှတ်ဘဲနှင့် ဦးဦးမင်းအုတ်ဂူနားမှာ ထိုင်ကန်တော့နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ကလေးမလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင် ... သမီးတို့က ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဦးမင်းသူနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်နေကြလို့လဲ”

“အစ်မက ဆမ်းကို ငယ်စဉ်ကပြုစုပေးတဲ့ မအငယ်လေးလား”

“မမနာမည် သိနေတယ်”

“ကျွန်မက မေရန်မခေါ မမ ... သူလေးက မောင့်သမီးလေးမေ့မဝလေ”

“ဟင် ... မခလေး၊ အမလေးနော် ... တွေ့ရတာဝမ်းသာလိုက်တာဟယ်၊ ဆမ်းလေးဆမ်း ... ညည်းလေးကိုတွေ့ချင်လို့သေတော့မယ်၊ အရူးဖြစ်နေပြီဟဲ့”

“ရှင် ... ဟုတ်လို့လား မငယ်လေးရယ်၊ မောင်က မခတို့ကို အရမ်းမုန်းတီးနာကျည်းနေတာပါ”

“မမှန်းပါဘူး မခရယ် ... အရမ်းချစ်နေပါပြီ၊ သမီးကိုလည်း တမ်းတနေတယ်၊ အရက်တွေအလွန်အကျွံသောက်ပြီး ကျန်းမာရေးတောင် စိတ်ပူနေရတယ်လေ”

“ဟင်”

မခလည်း သမီးလေးမွေးပြီး ငါးလအကြာတွင် နိုင်ငံခြားသို့ အပြီးအပိုင်ထွက်လာခဲ့သည်။ မြန်မာပြည်နှင့်လုံးဝမဆက်သွယ်တော့မောင်ထင်ထားသလို မခက မောင့်စည်းစိမ်တွေကို မက်မောပြီး တွယ်ကပ်နေတာမျိုး အထင်မခံနိုင်၍ဖြစ်၏။ သမီးလေးအရွယ်ရောက်လာမှ အတင်းပူဆာသဖြင့် သူမအဘိုးအုတ်ဂူမှာ လာကန်တော့ခြင်းပင်။

“ဒက်ဒီဆုံးတာ သတင်းစာမှာဖတ်ရလို့ မခသိပါတယ်၊ ရေဝေးမှာ အုတ်ဂူလုပ်ထားတာလည်းသိပါတယ် ... မခလေ မောင့်အနားကို လုံးဝပြန်မလာရဲတာပါ”

“အခုပြန်ကြမယ်မခ ... မမအငယ်လေးနဲ့လိုက်ခဲ့ရမယ်၊ အမလေးအေ ညည်းတို့နှစ်ယောက်ပြန်ဆိုဖို့ မမဘယ်လောက်အထိ ဆုတောင်းနေခဲ့ရလဲ”

“သေချာရဲ့လား မမအငယ်လေးရယ် ... တော်ကြာ သမီးရှေ့မှာ အမှန်းစကားတွေပြောနေရင် ...”

“လုံးဝပဲမခ ... အခုအရမ်းကိုပြောင်းလဲသွားပါပြီ၊ သမီးကို ရှာနေတာ နှစ်တွေဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ ... ဆမ်း နှလုံးသားထဲ

မှာ အချစ်တွေ အစားထိုးဝင်ရောက်နေပါပြီ မခရယ်”

မမအငယ်လေး အတင်းခေါ်၍ မမ သမီးလက်ကိုဆွဲ၍ မောင်ရှိတဲ့နေရာကို မဝံ့မရဲနှင့်ရောက်လာရသည်။ မြဝင်းကြီးထဲ ဝင်မိသည်နှင့် အတိတ်ကအဖြစ်အပျက်တွေကို သတိရ၍ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ရဆဲပင်။

“မေမေ ... ဒါက ဖေဖေနေတဲ့မြကြီးလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် သမီးလေး”

“လှလိုက်တာ ပျော်စရာကြီးနော် ...”

“လာလေ ... တိုက်ထဲဝင်ကြရအောင်၊ မြလေးက ဘွား အငယ်လေးနဲ့နေခဲ့ပါ ... မခဝင်သွားနှင့် ... ဆမ်းအခန်းထဲမှာရှိ တယ်”

“မခကြောက်တယ်”

“ဝင်သွားစမ်းပါအေ ... မခကို မမုန်းတော့ပါဘူး။ အရမ်းချစ် နေပြီ အရမ်းတမ်းတနေတာပါ”

မမအငယ်လေး စကားကြောင့် မခသတ္တိတွေပွေးပြီး မောင် ရှိနေတဲ့ အိပ်ခန်းကြီးထဲ ဝင်ရောက်လာခဲ့မိသည်။ ယခင်ကဲ့သို့ပင် ကြောက်လန့်စိတ်တွေက ရှိနေဆဲပါ။ မခဝင်သွားတော့ မောင့်ကို အရက်ပုလင်းတွေရှေ့မှာ ထိုင်နေတာတွေ့လိုက်ရ၏။ မခကို ကျော မိုင်းထိုင်နေသည်။

“မောင် ...”

“ဟင် ... မင်း ... မင်း ဘယ်သူလဲ၊ မင်း မေရန်မခလား ဟုတ်ရဲ့လား ...”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင် ... မခပါ”

“မခ”

ဆမ်းတစ်ယောက် မှင်သက်အုံကြွစွာဖြင့် မခရောက်လာ တာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားလို့ သောက်ထားတဲ့အရက်တွေပင် အမူး ပြေသွားရကာ မခအနားထသွားပြီး ဖက်ထားလိုက်မိသည်။

“မင်း ... မခလား မောင်ချစ်ရတဲ့ မေရန်မခလား။ မောင် အိပ်မက်တွေမက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော် ... မင်းတကယ်ရောက် လာတာလား မခ ...”

“တကယ်ပါ ... မခနဲ့သမီးလေးတို့ မြန်မာပြည်ကို ဧကပြန် လာတုန်း အနီကယ်မင်းအုတ်ဂူမှာ လာကန်တော့တာ ... မမ အငယ်လေးနဲ့ ဆုံကြတယ်လေ”

“မခရယ် ... မောင်ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ သမီးလေးရော မောင် အရမ်းတွေ့ချင်နေတာပါ။ သမီးလေးကရော မောင့်ကိုမုန်းနေ ပြီလား”

ထိုအချိန်တွင် မမအငယ်လေးက သမီးကိုခေါ်ပြီး ဝင်လာ သည်။

“သမီးက ဖေဖေကို မမုန်းပါဘူး။ အရမ်းချစ်ပြီး အရမ်းတွေ့

ချင်နေတာပါ ... ဖေဖေကိုချစ်တယ်”

“သမီးလေး ... ဒါ မောင့်သမီးလေးလား၊ ဒီအရွယ်ကောင်
ရောက်နေပြီလားကွာ ... ဖေဖေအချစ်ဆုံးလေးရယ်”

ဆမ်း အရမ်းပျော်သွားပြီး သမီးလေးကိုပြေး၍ ပွေ့ဖက်ထား
လိုက်မိသည်။ မေရန်မခကိုလည်း တစ်ဖက်ကလှမ်းဖက်လိုက်၏။
ထပ်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားမှာ အကြောက်ကြီးကြောက် အစိုးရိမ်
ကြီးစိုးရိမ်နေမိ၍ ဖြစ်လေသည်။

“မင်္ဂလာရှိလိုက်တာ ... မိသားစုတွေ ချစ်လိုက်ကြဦးနော်၊
မမအငယ်လေးက စားစရာတွေ သွားပြင်ထားမယ် ... ဝမ်းသာ
လိုက်တာဟယ်”

ဆမ်းရယ် မစရယ် သမီးလေး မေ့မဝလေးရယ် ... သုံး
ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကြပ်စွာပွေ့ဖက်ထား
လိုက်မိကြလေသည်။